

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"A delightful romantic romp. The definition
of a comfort read."

—Hannah Whitten on *Half a Soul*

LONG SHADOW

OLIVIA
ATWATER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

LONGSHADOW

(REGENCY PERİ MASALLARI, KİTAP 3)

OLIVIA ATWATER

STARWATCH
PRESS

OceanofPDF.com

Telif Hakkı© 2021 yazan Olivia Atwater

<https://oliviaatwater.com>

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde alıntılar.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve hikayeler yazarların hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Herhangi bir gerçek kişi (yaşayan veya ölü), kuruluş ve olayla benzerlik tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22 Sonsöz](#)

[Sonsöz](#)

[Atwater Skandalı Sayfaları Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Ayrıca Olivia Atwater](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

PROLOGUE

Miss Abigail Wilder'ın aycı önünde sihrini kullanmaması gerekiyordu.

Babası, *"Asla tonların önünde sihrini kullanma"* demişti. ona söyledi. *Bir kere yaptın mı, seni asla rahat bırakmazlar; yaşlanıp saçların aēarana kadar işe yaramaz sihir numaraları yaparsın.*

On sekiz yaşındaki Abigail, aycı hanımların tam da babasının onu uyardıēı türden soylular olduēundan şüpheleniyordu. aycı hanımlar her ay bir kez Vanessa teyzesinin oturma odasında çay içmek için toplanırlardı. Görünüşte hanımlar Vanessa Teyze'nin daveti üzerine, onun kurmayı planladıēı hayır kurumunu tartışmak için oradaydılar ama pratikte aycı hanımlar çaylarını içmek ve *sosyetenin* geri kalanı hakkında dedikodu yapmaktan başka pek bir şey yapmıyorlardı. Aslında sohbetler genellikle Abigail'in babası Lord Elias Wilder -İngiltere'nin saray sihirbazı, bazen Lord Sorcier olarak da bilinir- konusuna dönerdi.

"Bize en azından kocanızın neyin peşinde olduēunu *biraz* anlatmayacak mısınız, Leydi Sorcière?" Leydi Mulgrew sordu. İnce, çelimsiz görünümlü, yüksek ve kısık sesli bir kadındı -Abigail bazen onun bir ata benzediēini düşünürdü. Leydi Mulgrew, Vanessa Teyze toplantılarına bařladıēından beri, aylardır aycı kadındı. şimdiye kadar gerçek anlamda para baēıřlayan birkaç kadından biri Leydi Mulgrew, Vanessa'nın artan ilgisinden hořlandıēı için kendini önemli biri gibi görüyordu. ayda her zaman Vanessa'nın hemen yanında, onurlu bir yere otururdu.

Abigail'in annesi Leydi Theodora Wilder soruya hemen yanıt vermedi. Hatta soruyu hiç duymamış gibi uzun bir süre çayını yudumlamaya devam etti. Abigail, tepki vermemesine rağmen annesinin soruyu duyduğunu biliyordu; sadece ne anlama geldiğini düşünüyor ve uygun bir yanıt oluşturmak için çok uğraşıyordu. Leydi Theodora Wilder'ın sadece yarım bir ruhu vardı, bu da onun sosyal zekâsını biraz çarpıtıyordu. Uzun sessizlikler Dora'yı hiçbir zaman diğer insanları rahatsız ettiği kadar rahatsız etmezdi ve Dora'nın ilk içgüdüleri her zaman son derece dürüst ve açık sözlü olmasını önerdiğinden, daha uygun, diplomatik bir cevap tasarlamak için genellikle bu uzun sessizliklere ihtiyaç duyardı.

Leydi Mulgrew çayını yudumlarken gözlerini kırptırdı. "Beni duyup duymadığınızdan emin değilim, Leydi Sorcière," dedi, sanki sağır bir kadınla konuşuyormuş gibi yavaşça. "Dedim ki-"

Dora, "Evet, sizi duydum," diye Leydi Mulgrew'a güvence verdi. Çay önündeki masaya bırakarak düşünmek için kendine biraz daha zaman kazandı.

Dora uyumsuz yeşil ve gri gözlerini Leydi Mulgrew'a çevirdi, göz önünde bulundurarak onu ciddiyetle. "I Biliyorum çok . benim Kocamın işi," dedi Dora sonunda, "ama bunu kendime saklamak için elimden geleni yapıyorum. İngiltere'yi kara büyüden ve bazen de daha kötüsünden korumak onun görevi. Kimse ağzından kaçan bir kelimenin ne zaman istenmeyen sonuçlar doğuracağını bilemez." Elbette Leydi Mulgrew'un duymak istediği bu değildi. Şeref koltuğunda öne doğru eğildi. "Ama elbette," diye ısrar etti Leydi Mulgrew, "ilgi çekici bazı küçük haberleri *bizimle* paylaşmaktan kötü bir şey çıkmaz. Bizler, Lord Sorcier'in bu tür haberlerden uzak durması gereken insanlar değiliz. İngiltere'yi koruyun!"

Abigail çay fincanına doğru homurdandı. Dora Abigail'e yan gözle baktı - ve Dora yüzünde diğer insanlar gibi duygularını nadiren gösterse de, Abigail aynı düşüncüyü paylaştıklarını biliyordu: Lord Elias Wilder *sık sık* aristokrasinin kara büyücülerden daha kötü olduğunu ima ederdi.

Vanessa Teyze, Abigail ve annesini çaya davet ederken muhtemelen iyi niyetliydi. Abigail'in kendisi de, herkesin kesinlikle anlayabileceği gibi, İyi Hayırseverlik'in bir rnyd. Her ne kadar Lord Elias Wilder Abigail'e kızım dese ve soyadını ona ödünç vermiş olsa da, aslında onu sadece vesayeti altında tutuyordu. Leydi Theodora Wilder Abigail'e krem rengi muslin giydirmiş ve saçlarını yeşil tafta kurdeleyle toplamış olsa da, Abigail'in teni hâlâ eski yara izleriyle kaplıydı ve sarı saçları saman gibiydi. Abigail, çoğunlukla yaşlı mrebbiyesini memnun etmek için aksanını düzeltmeye çalışmıştı ama konuşmasını idare edebilmek için çok yavaş ve büyük bir konsantrasyonla konuşması gerekiyordu.

Vanessa Teyze, aycı kadınların Abigail'in benzer yardımlardan ne kadar faydalandığını görürlerse diğer çocuklara yardım etmeye daha istekli olacaklarını düşünüyordu. Abigail pek ikna olmamıştı. Ama Vanessa Teyze yle güzel ve naif bir içtenlikle sormuştu ki, onu geri çevirmek zordu.

Tüm bunlar, Abigail Wilder'ın şu anda neden tercih ettiği gibi babasıyla büyü yapmak yerine teyzesinin oturma odasında oturup dedikodu girişimlerini savuşturduğunu açıklamak için çok uzun bir yol kat etti.

Dora ayını geri aldı ve Abigail annesinin Leydi Mulgrew'un yorumuna cevap vermeye niyetli olmadığını anladı. Abigail kendi çayını yudumlarken cevap vermeyi düşünüyordu. Dora'nın çay yudumlama stratejisini kendisi de çok yararlı bulmuştu, çünkü Abigail sık sık insanların nasıl tepki vereceğini görmek için çok *dürüst* şeyleri yüksek sesle söyleme isteği duyuyordu. Çayın bu dürtüyü biraz bastırıldığını fark etti.

Abigail'in düşündüğü şey şuydu: *Sonuçları ne olursa olsun en ufak bir dedikoduyu tüm Londra'ya yayacaksın ve bunu tüm ailem biliyor.* Ama Abigail ayıyla birlikte kelimeleri de yuttu. Yüksek sesle söylediği şey şuydu:

"Büyücüler insanları ve konuşmaları uzaktan inceleyebilir. Doğal olarak, buradaki herkese güvenilebilir... ama ben buna inanmıyorum. Vanessa Teyze'nin oturma odasında büyülü korumalar var."

Abigail sesli harflerini net ve yuvarlak tutmaya çalışıyordu ama diğer kadınların koltuklarında kıpırdanmalarından diksiyonunda hâlâ ince bir *sorun* olduğunu anlıyordu.

Vanessa Teyze gülümseyerek, "Benim böyle bir korumam yok elbette," dedi. "Sosyal toplantılarımı hiçbir zaman yabancı büyücülerden gizleme ihtiyacı hissetmedim." Vanessa elini uzatıp sarı buklelerinden birini çekti ama Abigail teyzesinin bu konuyu biraz rahatsız edici bulduğundan şüphelendi. Vanessa Teyze çok düzgün bir kadındı ve başkalarının işine burnunu sokma fikrinden hiç hoşlanmazdı. Gerçi Leydi Mulgrew, Vanessa'nın hayır işlerine şimdiye kadar gerçekten ilgi gösteren tek çaycı kadındı ve bu yüzden Vanessa'nın Leydi Mulgrew'un dedikodularını geçiştirme çabaları genellikle gönülsüzce oluyordu.

"Siz de büyü hakkında çok şey biliyor olmalısınız, Bayan Wilder?" Bayan Esther Fernside söze girdi. On yedi yaşındaydı ve orada bulunan en genç bayandı. Bayan Fernside çaycı hanımların arasına yeni katılmıştı. Aralarına sadece geçen ayki çay için katılmıştı ve o zaman bile Abigail, Bayan Fernside'in tek kelime ettiğini hatırlamıyordu. Sessiz tavırlı, genç, ürkek bir kadındı; kıvrık kahverengi saçları bir saatlik çaydan sonra düzgün topuzundan çoktan kurtulmuştu ve gülümsemesi donuk ve tereddütlüydü.

"Büyü hakkında *hiçbir şey* bilmeseydim garip olurdu, değil mi?" Abigail dikkatle cevap verdi. Abigail'in ihtiyacı olan son şey, Bayan Fernside'in sihir yapabildiğini fark etmesiydi; bu konuşma muhtemelen tüm çayı rayından çıkaracaktı.

"Evet, sanırım bu garip olurdu," diye itiraf etti Bayan Fernside utangaç bir tavırla. Şimdi kendi sorusundan o kadar utanmış görünüyordu ki Abigail bir an için acıdığını hissetti.

"Babamın pek çok kitabını okudum," diye açıkladı Abigail. "Büyü hakkında çok konuşuyoruz. İki çeşit büyü vardır, bilirsiniz - ölümlü büyü

ve peri büyüü. İngiltere'de yapılan büyülerin neredeyse tamamı ölümlü büyüdür, ancak en garip büyüleri periler yapar."

Bu ayrım her sihirbazın öğrendiği ilk şeylerden biriydi - ama konu hakkında hiçbir şey bilmeyen insanları etkileme eğilimindeydi. Bayan Fernside bu tartışma üzerine neşelendi ve sandalyesinde bir kez daha doğruldu.

"Bunu biliyordum!" Bayan Fernside Abigail'e güvence verdi. "Annem bana peri masalları okurdu. Perilerin vahşi, tehlikeli ve harika olduklarını söylerdi. Eğer onlara doğru fiyatı öderseniz *her şeyi* yapabileceklerini söylerdi."

Abigail ani bir tedirginlikle ürperdi. Bayan Fernside'in Abigail'in kendisinin de bir peri tarafından kaçırıldığını bilmesine imkân yoktu; bu tam olarak bilinen bir şey değildi. Ama bu hatırlatma Abigail'in çaya karşı zaten sönük olan hevesini pek de artırmadı.

"Periler tehlikelidir," dedi Dora usulca. "Ve... evet, vahşi ve harikadırlar. Bu yüzden asla dikkatlerini çekmemeyi ummalısınız."

Dora da peri diyarına kaçırılmıştı. Abigail, Hollowvale Hayır Evi'nin korkunç koridorlarında tanıştıkları günü hâlâ hatırlayabiliyordu. O zamanlar Abigail bir daha asla ayrılamayacaklarına ikna olmuştu. Ama Dora ona kaçacaklarına dair güvence vermişti... ve sonra, her şey bir yana, Dora onları esir alan zalim periyi öldürmüştü.

Vanessa Hala da dahil olmak üzere oturma odasındaki hiç kimse, yumuşak huylu Dora'nın bir periyi öldürebileceğini hayal bile edemezdi. Ama Abigail biliyordu... ve aslında bu, annesinin en sevdiği özelliklerinden biriydi. Abigail, buradaki diğer kadınların hiçbirinin onu Charity House'dan kurtarmak için gerekeni yapmaya cesaret edemeyeceğini düşünüyordu.

Leydi Mulgrew konuşmanın kontrolünü yeniden ele geçirme çabasıyla, "Periler çok tehlikelidir," diye araya girdi. "Tanıdığımız diğer hanımefendi ve beyefendilerin Londra'daki son ölümlerin bir peri ile ilgili olduğuna dair spekülasyonlar yaptıklarını duydum. Onlara Lord Sorcier'in bu konuyu araştırdığından emin olduğumu söyledim... ama tabii ki buradaki hiç kimse

böyle bir şeyi onaylayın." Leydi Mulgrew, Dora'ya özellikle gülümsedi, sadece bir parça kızgınlıkla.

"Hangi yeni ölümler bunlar?" Abigail sertçe sordu. Diğer düşüncelerini bir kenara bırakarak bakışlarını Leydi Mulgrew'a dikti.

Leydi Mulgrew kaşlarını kaldırdı. "Sizin bileceğinizi tahmin etmiştim Bayan Wilder," dedi. "Ne korkunç bir iş. Sezon son birkaç hafta içinde birkaç güzel hanımefendiyi kaybetti. Bir gecede, uykularında -Batı penceresi açıkken."

Bu son cümlenin Abigail için bir anlamı olmalıydı belki de. Ama bunun aklından tamamen çıktığını itiraf etmeye cesaret edemedi. Abigail annesine baktı ama Dora'nın yüz ifadesi her zamanki gibi boş ve sakindi.

"Lord Sorcier'in bu trajedileri araştırmıyor olması mümkün mü?" Leydi Mulgrew Dora'ya küstahça sordu.

Dora belli belirsiz bir şaşkınlıkla boş çay fincanına baktı. "Oh," dedi. "Çayımı bitirdim."

Ve sonra -kesinlikle hiçbir giriş yapmadan- Dora ayağa kalktı ve elbisesini düzeltti. Annesi odadan çıkmak için döndüğünde Abigail de aceleyle onu takip etti.

"Bir randevumuz var," diye yalan söyledi Abigail. ancak bir bahaneydi - ama en azından bir şeydi.

Vanessa Teyze Abigail'e acıyla gülümsedi. Dora'nın sosyal algılarının ne kadar farklı olduğunu herkesten çok o biliyordu. Vanessa Abigail'e, "İkinizin de burada olması çok güzeldi," diye güvence verdi. "Geldiğiniz için minnettarım."

Bu sözler çaycı hanımların çoğunun takdir ettiğinden daha fazla anlam taşıyordu. Vanessa Teyze Abigail'in bugünkü rahatsızlığını neredeyse kesinlikle fark etmişti.

Abigail beceriksizce reverans yaptı ve annesinin yanına gitti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

A Bigail, eteklerini yarım çizmelerinin üzerine çekerek Dora'nın peşinden aceleyle koştu. Vanessa Teyze'nin hizmetkârları, o koşarken yüzlerini buruşturup başka tarafa baktılar.

Crescent Hill'in girişinde, Abigail'in baldırlarının görüntüsü karşısında skandala uğradıklarına şüphe yok.

"Anne!" Abigail nefes nefese kaldı. "Hugh'u beklemeliyiz!"

Dora kapı aralığında durakladı. Hafif bir hatırlama ifadesiyle Abigail'e döndü. "Ah evet, Hugh," diye mırıldandı Dora. "Bu annelik işinde çok kötü olduğumdan korkmaya başladım. Eminim diğer hanımların hiçbiri kendi oğlunu unutmaz."

Abigail pişmanlıkla gülümsedi. "Onu göremiyorsun anne," dedi. "Bizimle olduğu zamanları hatırlamaya çalıştığını biliyorum ama bazen unutman mantıklı. Her neyse, sorun değil. Eminim yine mutfığa inmiştir. Eğer arabada beklersen, gidip onu getireceğim."

Dora da Abigail'e uzaktan gülümsedi. Çoğu anne muhtemelen çocuklarına daha geniş gülümserdi ama Abigail beceriksiz annesini dünyadaki tüm parlak gülümsemelere değişmezdi. "Teşekkür ederim Abigail," dedi Dora usulca. "İkinizi de bekleyeceğim."

Abigail mutfaklara açılan yeşil çuha kapıya doğru döndü. O aşağı inerken hizmetkârlar yolundan çekildiler, belli belirsiz telaşlanmışlardı... ama yapacak bir şey yoktu. Çoğu insan Hugh Wilder'ı fark etmiyordu, bu da onun istediği her yerde dolaşabileceği anlamına geliyordu. Abigail'in böyle bir şansı yoktu.

avantajı - teknik olarak kendini daha az ilginç gösterecek büyüler biliyor olsa da, aslında bunları yapmakta pek iyi değildi.

Abigail, Bayan Montgomery'nin daha fazla sandviç hazırlamak için çalıştığı mutfağa geldi. Vanessa Teyze'nin aşçısı kısa boylu, kahverengi saçlı, geniş omuzlu ve askeri bir duruşu olan bir kadındı. Bayan Montgomery hanımların mutfağına davetsiz girmesinden pek hoşlanmazdı ama Abigail'i ziyaret ettiği birkaç seferde de ona karşı her zaman belli bir nezaket göstermişti.

"İyi günler Bayan Montgomery," dedi Abigail kapıdan içeri süzülürken dikkatle. "Sizi tekrar rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Bayan Montgomery sertçe Abigail'e baktı ama ses tonunu değiştirmede. Aşçı Abigail'e, "Sorun değilsiniz Bayan Wilder," diye güvence verdi.

Abigail homurdandı. "Pek çok kişi sizinle aynı fikirde değil Bayan Montgomery," dedi. "Ama duyarlılığınızı takdir ediyorum. Annemle ben de şimdi yola çıkıyoruz ve yanımıza sizin güzel..."

"Elmalı tartlar," diye araya girdi genç bir çocuğun sesi, çok hızlı bir şekilde. "...senin güzel elmalı tartların," diye tamamladı Abigail itaatkâr bir şekilde.

Abigail sesin odanın köşesine doğru baktı. Küçük kardeşi Hugh orada durmuş, tezgahın üzerinde duran bir tabak elmalı turtaya özlemle bakıyordu.

Abigail muhtemelen onu görecekt tek kişi olmasına rağmen Hugh bugün duruma uygun giyinmişti. Özenle dikilmiş mavi bir yelek, pantolon ve yeni cilalanmış ayakkabılar giymişti. Siyah ipek bir fular Hugh'un kayıp gözünü gizliyordu; Abigail sık sık Hugh'a bu fular yüzünden korsan gibi görüldüğünü söylerdi. Hugh çoğu bakımdan sekiz yaşında terbiyeli bir çocuk gibi görünüyordu... ama gerçek şu ki, öldüğü günden beri sekiz yaşındaydı.

"Elbette Bayan Wilder," dedi Bayan Montgomery. "İstediğiniz kadar tart alın. Ve lütfen annenize en iyi dileklerimi iletin."

"Bu turtalar çok güzel görünüyor," diye iç geçirdi Hugh. "İki tane alıp birini anneme verebilirsin."

Abigail beceriksizce bir reverans yaptı. "Çok teşekkür ederim Bayan Montgomery," dedi. Elmalı tartlardan ikisini mendilinin içine topladı. Abigail neredeyse mendili cebine sokmaya çalışacaktı ama bugün bir hanımefendi gibi giyindiği için cebi *yoktu*. Bu nedenle, mutfaktan kaçmak için dönerken mendili beceriksizce göğsünde tutmak zorunda kaldı.

Hugh, Abigail'i hizmetkârların merdivenlerine kadar takip etti. "Bu sandviçleri daha önce görmemiştım," dedi Hugh. "Lezzetli mi?"

Abigail küçük bir gülümsemeyi gizledi. "Sanırım onlar salatalıklı sandviç," dedi. "Annem sever, ama bence onlar mürekkepli." Hugh ile konuşmak Abigail'in normal, alt sınıf aksanını her zaman ortaya çıkarırdı. Ölü olduğu için Hugh'un hitabetini geliştirmeye hiç ihtiyacı olmamıştı.

"Diğer annem her türlü şeyi yememize izin veriyor," diye mırıldandı Hugh. "Ama peri yemeklerinin tadı aynı değil. Keşke sadece *bir tane* gerçek elmalı tart yiyebilseydim, nasıl bir şey olduğunu anlayabilmek için."

Leydi Theodora Wilder'ın ruhunun diğer yarısı şu anda Hollowvale'den sağ dönmeyi başaramayan tüm çocuklarıyla birlikte peri dünyasında yaşıyordu. Hugh ve Abigail, İngiltere'de oldukları zamanlarda Dora'nın ruhunun diğer yarısına Diğer Anne diyorlardı ama onu tanıyan diğer insanların çoğu ona Leydi Hollowvale diyordu.

Abigail derin bir iç çekti. "Üzgünüm, Hugh," dedi. "Henüz sana yemek yedirmenin bir yolunu bulamadım. Ama aramaya devam edeceğim, söz veriyorum."

Hugh adımlarını hızlandırdı -ayakkabıları merdivenlerde hiç ses çıkarmadığı için onun etrafta olması biraz ürkütücüydü. "Beni Hollowvale'den nasıl çıkaracağını bulmuşsun bile," dedi Hugh. "Yapman gerekenden fazlasını yaptın. Sakıncası yoksa tartları yerken seni izleyeceğim. Nasıl olduklarını bana anlatabilirsin."

Abigail bir kez daha yeşil çuha kapıdan içeri girdi ve Hugh için kapıyı açık tutmak üzere döndü. Küçük kardeşi onun yanından geçerken kıkırdadı. "Kapılardan geçebiliyorum, biliyorsun," dedi. "Duvarlardan da."

Abigail gözlerini devirdi. "Kapıyı tutmak sadece kibarlıktır," dedi. "İstediğin yere gidebileceğinin de farkındayım. Çaycı kadınlardan çok çabuk sıkıldın. Beş dakika sonra gitmiştin bile."

"Yine aynı eski hikâyeleri anlatıyorlar ve sevmedikleri insanlardan bahsediyorlardı," dedi Hugh esneyerek. "Bayan Montgomery daha ilgi çekici. Onun yemek yapışını izlemek hoşuma gidiyor. Bay Notley ile ölü kızlar ve periler hakkında konuşuyorlardı."

Abigail Hugh için ön kapıyı tutuyordu... ama bu gözlem üzerine durakladı. "Ölü kızlar ve periler mi?" diye yavaşça tekrarladı.

Hugh küçük boyun bezini düzeltti ve komik bir şekilde ağırbaşlı adımlarla kapıdan çıktı. "Bu Mevsim, hayatlarının baharında üç iyi yetiştirilmiş genç hanım öldü!" diye ilan etti, konuşurken daha yetişkin bir ses tonunu taklit ediyordu. "Söylentilere göre ertesi sabah yatak odalarında, batı pencereleri açık halde bulunmuşlar!"

Abigail kaşlarını çatarak onun peşinden gitti. "Neden herkes batı pencereleri hakkında konuşup duruyor?" diye sordu.

Hugh arabanın dibinde bekleyen Abigail'e doğru bir bakış attı. "Bilmiyor musun?" diye sordu. "Oh... Sanırım bu mantıklı. Öteki Anne'yle hepimizden daha az vakit geçiriyorsun." Bileklerini kilitledi. "Sluagh batı penceresini kullanıyor. Onlar, bilirsin işte... *ürkütücü* periler. Çoğu zaman kuzgun gibi görünürler. Geceleri batı pencerenizi açık bırakırsanız, içeri uçup sizi uykunuzda öldürebilirler."

Abigail rahatsız bir şekilde ürperdi. Hugh'nun şu anki durumu göz önüne alındığında, ölümden bahsetme konusunda anlaşılabilir bir şekilde kibirli bir tavrı vardı ama kendi kalbi hâlâ göğsünün içinde atıyordu ve bu konuyu çok daha az rahat buluyordu. Daha da kötüsü, zalim perilerin bir kez daha

Londra'ya karışmak. Bu fikir kişisel olarak çok dehşet vericiydi; öfke, korku ve haklı bir kızgınlık dalgasıyla birlikte geldi.

Abigail bu duyguları büyük bir çabayla bastırdı. Hugh'nun, bütün insanlar içinde, öfkesini ondan çıkarmayı hak etmediğini biliyordu. "Hiç bir Sluagh ile tanıştın mı, Hugh?" Abigail dikkatle sordu. "Hiçbirinin Hollowvale'i ziyarete geldiğini hatırlamıyorum... ama sen benden daha sık oradasın."

Hugh başını salladı. "Diğer annem Sluagh'ın Hollowvale'e girmesine izin vermez," dedi. "Bu konuda konuşmaktan pek hoşlanmıyor."

Vanessa Teyze'nin arabacısı oturduğu yerden zıplayarak basamakları indi ve Abigail için arabanın kapısını açtı. Bu kadar ısrarla beklenmek hâlâ tuhaf bir duyguydu. Abigail, Cleveland Sokağı Islah Evi'nde bir yatakta üç kişi yattığını ve her gün aynı kirli kıyafetleri giydiğini hâlâ hatırlayabiliyordu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Abigail arabacıya. Hugh merdivenleri onun önünde tırmandı ve Abigail de onu takip ederek annesiyle birlikte arabaya yerleşti.

Hugh kendini Dora'nın yanına atmış, geniş geniş gülümsüyordu. "-ve Abigail sana elmalı tart getiriyor!" diyordu. "Onu benim için yemelisin anne, kurallar böyle!"

Hugh'nun yaşayanlarla sanki onlar kendisini duyabiliyormuş gibi konuşma alışkanlığı vardı. Abigail bunu izlemeyi her zaman biraz acı verici bulmuştu ama Hugh ona bunun *ölü olma* durumu hakkında kendisini daha iyi hissetmesini sağladığını söylemişti. Ne yazık ki Dora, Hugh'yu herkesten daha iyi duyamıyordu; yine de kehanet konusundaki küçük yeteneği sayesinde, eğer kendini zorlarsa Hugh'nun aynadaki yansımasını görebiliyordu.

"Hugh'u buldun demek?" Dora Abigail'e hoş bir şekilde sordu.

Abigail hâlâ Dora'nın yanına yaslanmış olan Hugh'ya baktı. ", " dedi. "Tahmin ettiğim gibi mutfaktaydı. Hemen yanında, sana vereceğim tartı nasıl yemen gerektiğini anlatıyor."

Dora yanındaki boş yere uzak bir gülümsemeyle baktı. "Ah, özür dilerim, Hugh," dedi. "Seni orada görmedim. Saklanmakta *çok* iyisin. Beni düşündüğün için teşekkür ederim. Turtaları çok severim."

Hugh, Dora'nın cevabı karşısında gülümsedi. "Bayan Montgomery'nin onları yapışını izledim," dedi. "Abby pişirmeme izin vermenin bir yolunu bulursa, senin için kendim yapacağım!"

Abigail elmalı tartlardan birini Dora'ya uzattı, o da kibarca aldı. "Hugh biraz tart pişirmek istediğini söyledi," diye tekrarladı Abigail itaatkâr bir şekilde.

Dora tartı sevgiyle kemirirken Hugh kaşlarını çatarak Abigail'e baktı. "Bu hiç de *tam olarak* ne dediysem onu!" dedi ona, suratını asarak. "Dedim ki-"

Abigail onun sözlerini bir kez daha tekrarlardı -bu kez daha kesin bir şekilde- ve Hugh'nun yüzündeki kızgın ifade eriyip gitti. Bazen Hugh'nun nefes nefese konuşmasına uydurmak zor oluyordu ve Abigail cümlelerini kısaltmak zorunda kaldığında normalde anlayışlı davranıyordu. Ancak Dora Hugh'yu göremese de, ona sevildiğini ve dahil edildiğini hissettirmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı ve bu çaba onu derinden etkilemişti. Bunun bir sonucu olarak, Hugh annesiyle kurabileceği her türlü bağ için can atıyordu.

"Bu çok lezzetli," dedi Dora ağırbaşlı bir ifadeyle, Hugh'nun yerini göstererek. Her nasılsa, konuşmanın son derece doğal görünmesini sağlamıştı. "Sanırım tarçınla baharatlandırılmış olmalı."

"Ben de öyle düşünmüştüm!" Hugh hevesle, "Bütün malzemelerin kaydını tuttum," dedi. "Tüm malzemelerin kaydını tuttum-" "Bölmek istemem," dedi Abigail, kendi tartından ısırıklar arasında, "ama Hugh mutfakta bir şeyler duydu ve sana sormak istedim anne."

Hugh kaşlarını çattı. "Ölü kızlar ve sluagh hakkındaki kısmı mı kastediyorsun?" diye sordu Abigail.

Abigail başıyla onayladı. "Duyduklarını tekrar edebilir misin, Hugh?" diye sordu. "Her şeyi tam olarak anlatacağım, söz veriyorum."

Sonraki birkaç dakika boyunca Hugh ve Abigail kulak misafiri oldukları konuşmayı anlattılar. Dora bu konudaki duyguları hakkında hiçbir işaret vermedi elbette.

"Ben Leydi Mulgrew değilim," dedi Abigail sonunda. "Eğer babam sluagh'ı araştırıyorsa, bana söylemesi gerekirdi. İnsanlara zarar veren periler hakkında ne düşündüğümü *biliyor*. Böyle durumlarda ona yardım edebilmem için bana büyü öğreteceğini söylemişti ama bana hiçbir şey söylemezse ona yardım edemem!"

Dora uzun bir süre sessiz kaldı. Abigail için bazen annesinin muhtemelen onu görmezden gelmeyip derin derin düşündüğünü hatırlamak zor oluyordu ama uzun deneyimler ona sabırlı olmayı öğretmişti.

Sonunda Dora şöyle dedi: "Biliyor musun... her ne kadar insanları okumakta berbat olsam da, sanırım Elias'ı okumakta bir uzmana en yakın şey ben olmalıyım. Seni tehlikeye atmaktan endişelendiğinden şüpheleniyorum Abigail. Bunun durumu pek iyileştirmeyeceğini biliyorum ama yine de bir başlangıç noktası."

Abigail kaşlarını çattı. "Bunun ne anlamı var?" diye sordu. "Sır saklayarak beni koruduğunu mu sanıyor gerçekten?"

Dora iç çekti. "Bunun ne kadar mantıklı olduğunu bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama ondan açıklamasını istersem, eminim açıklayacaktır. Söz veriyorum, bu konuda onunla konuşacağım."

Kısa bir süre sonra araba yavaşlayarak durdu. Arabacı kapıyı açtı ve üçü de dışarı çıktı.

İngiltere'nin saray sihirbazına her zaman Hyde Park'ın dışında bir dizi daireyi de içeren cömert bir yaşam sağlanırdı. Elbette İngiltere'nin mevcut saray sihirbazı son derece aykırı bir mizaca sahipti ve bu da zaman zaman Prens Regent'in ona sinirlenmesiyle yaşam standartlarının düşmesine yol açmıştı. Şu anda Lord Elias Wilder, kendi boyunda ve başarılarında bir adamın hak ettiğinden daha küçük ve daha az zengin olan dairelere taşınmıştı; bu durum onu ve ailesini kadar rahatsız etmiyordu. Elias gençlik yıllarını

İslahevlerindeki hayatı ve daha sonra Manş Denizi'ndeki savaş hayatı; sık sık anlattığı gibi, herhangi bir yatak soğuk çamurdan daha iyiydi.

Elias unvanlardan pek hoşlanmadığı için hepsi de uzun, dar binadan "Ev" diye söz etmeye başlamıştı. Önceki Ev, bir parfümerinin üzerinde yer aldığı için sürekli çiçek kokuyordu. Yeni Ev, bir kasap dükkânının üstünde yer aldığı için o kadar güzel kokmuyordu ama kasap son derece kibardı ve akşam yemekleri için onlara her zaman mükemmel et parçaları ayırırdı.

Ev birkaç hizmetçiyle birlikte geliyordu, Elias'ın orada gerçekten ne kadar az zaman geçirdiği düşünülduğünde bu her zaman biraz israf gibi görünmüştü. Ancak sonunda, Abigail'in büyüye olan ilgisi, ailelerinin hala desteklediği özel yetimhane yerine Ev'de bir oda tutmasını gerektirdi. Bu noktada Dora bir mürebbiye tutmaya karar vermişti. Tek bir çocuk için mürebbiye tutmak korkunç bir israf gibi görüldüğünden, Ev'e başka çocuklar da taşındı, ta ki burayı başka bir yetimhaneden ayırt etmek zorlaşana kadar.

Hizmetçiler o zamandan beri çalışmak istemiyorlardı.

Kasabın hemen üstündeki merdivenlerden ana kata çıktıklarında Abigail bugün evde garip bir hava olduğunu fark etti. Çocuklardan birkaçı yemek odasında toplanmıştı. Bu kendi başına alışılmadık bir durum değildi ama hepsi çok sessiz ve ciddiye, bu da alışılmadık *bir* durumdu. Mürebbiye Bayan Langley masanın ucuna yerleşmişti ama üçü içeri girince yerinden kalktı ve aceleyle Dora'ya doğru ilerledi.

"Tanrıya şükür buradasınız!" Bayan Langley nefes aldı. "Bir felaket olduğundan eminim!"

Bayan Langley, Dora'dan yarım baş daha uzun boyluydu ve ondan birkaç yaş büyüktü. Kahverengi saçları yer yer kırışmaya başlamıştı ve gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar oluşmaya başlamıştı. Bayan Langley

Normalde oldukça sakin ve soğukkanlıydı ama soğukkanlı tavrı bile şu anda dalga dalga yayılan gerginliği gizlemeye yetmiyordu.

Dora belli belirsiz kaşlarını çatı. Abigail, annesinin paniğe kapılmak konusunda oldukça yeteneksiz olmasının iyi bir şey olduğunu düşündü. "Açıklayın Bayan Langley," dedi. "Ne oldu ve ben nasıl yardımcı olabilirim?"

Bayan Langley tekrar çocuklara baktı, hepsi de şu anda konuşulanları dinlemiyormuş gibi şiddetle ve hiç de inandırıcı olmayan bir şekilde davranıyorlardı. Sesini cesaret edebildiği kadar alçalttı. "Lord Hazretleri bir saatten fazla bir süre önce üçüncü kata çıktı. Bütün çocukları burada tutmamı ve hiçbirimizin onu *hiçbir* şekilde rahatsız etmemesini söylediDediğini yaptım ve... daha önce hiç duymadığım *korkunç* bir gürültü oldu. Şimdi her şey sessizleşti ve en kötüsünden korkmaya başladım."

"Anlıyorum," dedi Dora. "Gidip onu kontrol edeceğim elbette. Çocukları sakin tuttuğunuz için teşekkür ederim Bayan Langley."

Özel olarak Abigail, Bayan Langley'yi sakin tutan şeyin *çocuklar* olduğunu düşünüyordu, tam tersi değil. Çalışma evlerindeki yaygın hastalıklar göz önüne alındığında, çoğu acil durumlarla başa çıkmaya alışkındı. Abigail izlerken bile, on dört yaşındaki Roger topallayarak Bayan Langley'e bir sandalye çekti ve o da minnetle sandalyeye yığıldı.

Dora merdivenlere yöneldi. Abigail Hugh'ya doğru baktı. "Yukarı çıkıyoruz tabii ki," diye mırıldandı Abigail ona. "Bunun babamın işiyle bir ilgisi olduğuna dair bahse ne dersin?"

"Bir tarta bahse girerim," dedi Hugh, "ama yine de benim için yemen için sana vermem gerekirdi." Ona yarım bir gülücük attı. "Seninle yarışacağım."

"Bu güvenli olmayabilir-" diye başladı Abigail.

Ama Hugh çoktan Dora'nın peşinden merdivenlerden çıkıp gözden kaybolmuştu.

Abigail eteklerini bir kez daha topladı ve koşarak onu takip etti. Abigail'in eski mürebbiyesinin, Bayan Langley'nin şu anki sıkıntısının bir işaretiydi.

bunun için onu azarlamayı düşünmedi. Abigail üçüncü katın kapısına ulaştığında Dora çoktan kapıyı açmış ve içeri girmişti.

Evin üçüncü katının bir balo salonu olması gerekiyordu ama Lord Sorcier'in mülkiyetine geçtiğinden beri bir kez bile bu amaçla kullanılmamıştı. Aslında Elias burayı çalışmaları için bir yer haline getirmişti. Bu nedenle Abigail burayı dağınık görmeye alışkındı... ama bugün Elias kendini aşmış görünüyordu.

Normalde eski balo salonuna bakan dev gümüş avize yere düşmüş ve altındaki ahşap döşeme tahtalarını parçalamıştı. Kitap rafları duvarlardan devrilmiş, içlerindeki değerli eşyalar etrafa saçılmıştı. Duvarlarda yanık izleri ve garip oyuklar vardı.

Odanın her tarafına birkaç büyük siyah tüy .

Abigail annesini açık batı penceresinin yanında gördü ve bir an için kalbi göğsünde çarptı. Elias pencerenin hemen altında iki büklüm olmuş, ağır bir şekilde duvara yaslanmıştı. Beyaz-sarı saçları tuhaf bir şekilde rüzgârda savrulmuştu ve gözleri şu anda kapalıydı. Elias'ın kahverengi yeleği kısmen açılmıştı ve kravatı zar zor düğümlenmişti -gerçi dürüst olmak gerekirse, resmi bir görevde olmadığı zamanlarda bu normal bir durumdu. Yüzü o kadar solgun, bedeni o kadar hareketsizdi ki Abigail onu neredeyse ölü sanacaktı.

Ama Abigail izlerken bile Elias, Dora'ya bir şeyler mırıldandı ve Abigail'in göğsü tekrar sıkıldı.

"Abby!" Hugh seslendi. "Gel de şuna bak!"

Hugh odanın ortasında durmuş, yerdeki bir dizi dairesel tebeşir işaretine bakıyordu. Abigail, Hugh'nun yanına gitmeden önce babasına son bir kez baktı ve işaretleri inceledi. Şekiller ve yazılar ona tanıdık geliyordu, ama daha önce kendi başına denediği her şeyden çok daha karmaşıktı.

"Bir çağırma çemberi," diye mırıldandı Abigail. "Gerçekten güçlü bir tane. O zaman ne çağırıyordu?" Siyah tüyler özellikle

Çemberin hemen yanında yerde kalın bir tabaka vardı ve zihninde korkunç bir şüphe büyümeye başladı.

Abigail dönerek babasına doğru yürümeye başladı. Dora onun yerden kalkmasına yardım etmişti; Elias ağır bir şekilde ona yaslanmış, bitkin ve yorgun görünüyordu. Yine de hiç kaybetmediği garip bir asaleti vardı. Şu anda bu ağırbaşlılık Abigail'i tam olarak açıklayamadığı nedenlerden ötürü çileden çıkarıyordu.

"Bir sluagh çağırdın!" Abigail onu suçladı. "Hem de tek başına! Tehlikeli şeyler yapmaya alışkın olduğumu biliyorum ama yine de isteseydin sana yardım edebilirdim!"

Elias kendini yukarı çekti. Altın rengi, kor gibi gözleri Abigail'e odaklanmıştı ama konuştuğunda Dora'ya bakıyordu. "Abigail'e Sluagh'tan bahsettin demek?" diye sordu.

Dora ona göz kırptı. ", " dedi. "Ama sanırım belki de *sen* yapmalıydım."

Abigail gözlerini kıstı. "Bunu *Bayan Montgomery*'den duyan Hugh'dan değil de senden duymak isterdim," dedi kinle.

Elias derin, sakın bir nefes aldı. Yavaşça duruşunu düzeltti. "Hugh burada o zaman?" diye sordu. "Bir süreliğine Hollowvale'e geri döndüğünü sanıyordum."

Abigail bu soruya boynundaki zinciri çekiştirerek cevap verdi. Bu hareket, Hugh'yu ölümlü dünyaya bağlayan ve Hollowvale'den özgürce uzaklaşmasını sağlayan gümüş, kalp şeklindeki madalyonu ortaya çıkardı. İçinde Hugh'un gerçek saçından bir tutam bulunan madalyonu yaratmak hem Abigail'in hem de Öteki Annesi'nin aylarca çalışmasını gerektirmişti.

Elias yüzünü ovuşturdu. Madalyonun görüntüsü onu üzmüş gibiydi. "İkiniz de Hollowvale'e dönmek zorundasınız," dedi Abigail'e. "Sen ve Hugh. Londra şu anda sizin için güvenli değil ve artık sizi koruyabileceğimden emin değilim."

Abigail yüksek sesle, sinirli bir ses çıkardı. "Korunmaya ihtiyacım yok!" dedi. "Yıllarca büyü dersleri aldım, artık *kendimi* koruyabilirim."

Elias gözlerini kapadı ve Abigail onun o meşhur öfkesini kontrol altına almaya çalıştığını anladı. "Sen hâlâ amatör bir sihirbazsın Abigail," dedi. "Uzun yıllara dayanan savaş tecrübem var ve *ben* bile bu meseleyi zar zor hallededildim. Eğer burada olursan, güvenliğin için endişelenmeye devam edeceğim. İkimiz de bunu göze alamayız."

Abigail alay etti ve kollarını kavuşturdu. "Şu dağınıklığa bak," dedi. "Şu anki halinle gerçekten Hollowvale'e dönüp Diğer Anne'nin eteklerinin arkasına saklanacağımı mı sanıyorsun? Neye baktığımı açıklayana kadar *kesinlikle* gitmeyeceğim."

Elias inledi. Dora'ya çekici bir şekilde bakmak için gözlerini açtı ama Dora'nın yüzünde makul bir beklenti ifadesi vardı, öyle ki Elias kısa sürede sayıca ne kadar az olduğunu anladı. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"Ben bir sluagh çağırmadım," dedi Elias sert bir sesle. "Sluaghlar arasında *ilk* olanı çağırdım. Lord Longshadow'u çağırdım ve o da cevap verdi. Makul bir konuşma yapabileceğimizi ummuştum... ama bu gerçekleşmedi."

Abigail kaşlarını çatarak odayı kaplayan siyah tüylere baktı. "Belli ki," diye mırıldandı. Abigail, Lord Uzun Gölge hakkında pek bir şey bilmediğini fark etti - periler hakkındaki bilgilerinin çoğunu ya babasından ya da Öteki Annesi'nden almıştı ve ikisi de daha önce perilerden hiç bahsetmemişti. Abigail bunun biraz tuhaf olduğunu düşündü.

"Lord Longshadow'a o kızları sluagh'larından birinin öldürüp öldürmediğini sordum," diye devam etti Elias, "ama ne kadar ısrar ettiysem de bana söylemedi. Hatırlarsınız, periler yalan söyleyemez. Bunun yerine bana benim otoritemi hiçbir şekilde tanımadığını söyledi. Londra'da istediğini yapacağını ve onu durdurmanın tek yolunun güç kullanmak olduğunu söyledi." Elias'ın yüz ifadesi bu sözler üzerine iyice karardı ve dağılan tüyler

birdenbire yeni bir anlam kazandı. "Davetini kabul ettim. Korkunç bir çatışmaydı... ama ikimizden daha iyi olanın ben olduğuma inanıyorum."

Dora kaşlarını çatı. "Lord Longshadow'u öldürdün mü o zaman?" diye sordu.

Elias başını salladı. "Görmedim," dedi. "O Lord Hollowvale'in bile olduğundan çok daha karanlık ve güçlü. Eğer Lord Uzungölge'nin gerçek adını bilseydim, onu öldürebilir ya da ona hükmedebilirdim; ama adını bilmediğim için, ona karşı kendi tüylerini kullandım ve onu büyümle bağladım." Böyle söyleyerek Elias bir elini kaldırdı ve Abigail onun parmaklarını özellikle üç büyük siyah tüyün etrafında kenetlediğini gördü. Açık batı penceresinin ışığında parıldayan yağlı, yanardöner bir ışıltıları vardı. "Ona üç yasak koydum. Tüyler yok edilene kadar büyüyle kimseye zarar veremeyecek, istemediği varlıkları çalamayacak ya da sluaghıyla konuşamayacak."

"Bunlar çok güçlü yasaklar," diye dikkatle gözlemledi Dora. "Sanırım kendi sihrini onların içine bağlamışsın." Dora'nın kehanete olan eğilimi dışında kendine ait bir büyüü yoktu ama Lord Sorcier ile evlendiğinden beri büyü hakkında epeyce şey öğrenmişti.

Elias'ın yüzünü buruşturması Dora'nın durumu doğru değerlendirdiğini gösteriyordu. "Artık peri üzerinde söz sahibiyim," dedi cevap olarak. "Eninde sonunda bu kadar bağlı olmanın ne kadar az eğlenceli olduğunu anlayacaktır. Geri dönüp tüylerini geri almak için pazarlık yapacağından eminim. Bu arada hayat onun için çok sıkıcı olacak."

Abigail doğruldu. "Eğer beni Hollowvale'e kaçmaya ikna etmeye çalışıyorsan, kötü bir iş yapıyorsun," dedi. "Tüm o yasaklar altında *olsa* bile, seni tek başına ve güçsüzken sluagh lorduyla yüzleşmeye bırakamam. Tüm bu olanlardan sonra sihrinden geriye bir yüksük dolusu bile kalmış olamaz."

Elias gözlerini kıstı. "Bu tartışmaya açık bir konu değil," dedi. "İngiltere'yi kara büyüden korumak benim işim ve benim sorumluluğum, senin değil. Senden nadiren bir şey isterim Abigail; ama şimdi istiyorum

Hugh'u Hollowvale'e geri götürmek ve bu işi çözene kadar orada onunla kalmak."

Abigail itiraz etmek için ağzını açtı ama Dora, Elias'ın omzunun hemen arkasından kaşlarını kaldırdı ve başını hafifçe salladı.

Abigail yavaşça ağzını tekrar kapattı.

"Peki," dedi. "Hugh'yu Hollowvale'e geri götüreceğim."

Elias omuzlarını gevşetti. Dora onu omuzlarından yakalamadan önce tekrar ayaklarının üzerinde gözle görülür bir şekilde sallanmaya başladı. "Teşekkür ederim Abigail," dedi. Sesi yorgun ve rahatlamıştı. "Bu iş çözülür çözülmez haber göndereceğim. Uzun sürmeyeceğini umuyorum."

Abigail çenesini sıktı ama zorla başını salladı. "Anne," dedi, "biraz dışarıda konuşabilir miyiz?"

Dora başıyla onayladı. "Önce babana bir sandalye bulur musun?" diye sordu. "Bence biraz daha dinlense iyi olur."

Abigail odanın diğer ucuna, uzak duvardaki masa ve sandalyeye doğru döndü. Hugh kaşlarını çatarak onu takip etti.

"Hollowvale'e geri dönmek *istemiyorum*," dedi Hugh. "Senin de istemediğini biliyorum Abby. Neden evet dedin?"

"*Aslında* Hollowvale'e geri dönmeyeceğiz," diye mırıldandı Abigail nefesinin altından. "Babam bu haldeyken onunla tartışmanın bir faydası yok."

Hugh gözlerini kırıştırdı. "Yani yalan mı söyledin?" diye sordu.

Abigail alayla gülümsedi. "Sır saklamaya başlayan babamdı," dedi. "Ben sadece onun yolundan gidiyorum."

Masanın üzerinde hâlâ dağınık halde notlar vardı. Abigail notlara hızlıca göz attı ve babasının biraz dağınık el yazısını seçti. Gözleri *Bayan Lucy Kendall* ismine takıldı ve şaşkınlıkla gözlerini bunu daha sonra kullanmak üzere bir kenara not etti.

Masa sandalyesi Abigail'in kendi başına kaldıramayacağı kadar büyük ve hantaldı. Ancak devrilmiş kitaplıklardan birinin yanında bir tabure vardı,

ve bunu pencereye doğru geri götürmek için aldı. Dora Elias'ın oturmasına yardım etti ve Abigail'e başıyla selam verdi.

"O zaman gitmeden önce konuşalım," dedi Dora. "Kısa süre sonra döneceğim Elias."

Balo salonunun hemen dışındaki merdivenlere yöneldiler. Kapı arkalarından kapandıktan sonra Dora Abigail'e döndü.

"Benim de mi Hollowvale'e gitmemi istiyorsun?" Abigail annesine ekşiyerek sordu.

Dora içini çekti. "Babanla konuşacağıma söz verdim," dedi, "ve bunu yapacağım. Onu bu şekilde davranmaya iten şeyin ne olduğunu çözebileceğime inanıyorum. Ama bu arada Hollowvale'i ziyaret etmen hiç de kötü bir fikir değil. Aklıma Leydi Hollowvale'in Lord Longshadow hakkında hepimizin bildiğinden çok daha fazlasını bildiği geldi. Belki oraya gitmişken ona yararlı bir bilgisi olup olmadığını sorabilirsiniz."

Abigail dudaklarını büzdü. "Biz de onu kolayca çağırabilirdik," dedi. "Eğer onu çağıran bizden biri olsaydı, diğer annem de gelirdi."

Dora, "Leydi Hollowvale krallığını sadece çok ağır koşullar altında terk eder," dedi. "Oradaki diğer çocuklara karşı çok korumacıdır. Sanırım mesele henüz o kadar acil görünmüyor." Abigail'e belli belirsiz gülümsedi. "Babanı buraya getireceğim, söz veriyorum. Bence ona çok yardımcı olursun, tabii bunu kabul ederse. Hollowvale'de sadece kısa bir süre kalacaksın."

Abigail kederli bir iç geçirdi. Annesine yalan söylemenin daha zor olduğunu düşündü. Dora her zaman acı verecek kadar samimiydi ve Abigail ona yalan söylemenin *kolay* olduğunu biliyordu, çünkü insanları çok az anlıyordu.

Ama Abigail konuştuğunda, dudaklarından dökülen gerçekten de bir yalandı. "O halde Hollowvale'e gitsem iyi olacak," dedi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

A Bigail, Bayan Lucy Kendall'dan pek hoşlanmazdı. Bu nedenle, diğer kızın ölümünü araştırıyor olmak garip bir durumdu.

"Lucy öldü diye üzülmeli miyim?" Abigail Hugh'a sordu, onlar Kiralık bir hackney'den indi. "Onun yerine bir sonraki aptal partide olmayacağı için rahatlamama izin var mı?"

Hugh onun arkasından yürürken bunu düşündü. "Lucy senin çürüklerinle dalga geçen ve sana cüzzamlı diyen kişi değil miydi?" diye sordu.

"Bu oydu," dedi Abigail acımasızca. "Sanki hiç unutacakmışım gibi."

Bayan Lucy Kendall gerçek bir güzeldi ve bunu bir an için bile olsa kimseye unutturmazdı. Lucy'nin annesi Leydi Pinckney sivri dilli ve sosyal statüsü yüksek bir kadındı ve Lucy ona benzemek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Lucy teknik olarak birkaç yıl önce, henüz çok gençken sosyeteye girmişti ama artık reşit olduğu için herkes onun bu sezon bir koca seçmeye başlamasını bekliyordu.

Abigail sosyeteye girdiğinde bir tantana kopmasını beklemiyordu; ne de olsa ne annesiyle ne de babasıyla gerçek bir akrabalığı vardı ve Abigail ne kadar iyi giyinirse giyinsin ya da konuşursa konuşsun, *bon tonların* pek azı davetlerinde bir düşkünler evi veledini görmek isterdi. Ama Vanessa Teyze, Abigail'in en azından bir mevsim elbiselerin ve partilerin tadını çıkarması gerektiğine karar vermişti ve Vanessa Teyze'ye hayır demek her zaman çok zordu.

Nedense Vanessa Teyze'nin coşkusu Abigail'i bu fikrin tam bir felaket *olmayacağına* ikna etmişti. Ama tabii ki öyle olmuştu. Abigail her ne kadar kendini vurdumduymaz biri olarak görse de, Lucy Kendall en az bir kez ağlayarak eve dönmesine neden olmuştu ve o partilerdeki yaşlı yetişkinler zaman zaman daha da kötü davranmışlardı.

Sadece Elias'ın suçlanabileceği ihtimali Abigail'i o korkunç kızı siğillerle lanetlemekten alıkoymuştu. Yine de bu çok yakın bir şeydi.

şimdi Abigail, kapüşonunda siyah bir yas kurdelesiyle Lord Pinckney'nin konağının önünde durmuş, kızının cinayeti hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu.

Hugh ciddiyle, "Bence rahatlamaya hakkın var," dedi. "Lucy onu özlemeni isteseydi sana daha nazik davranabilirdi." Durakladı. "Onu öldüren *sen değilsin* ki."

Abigail içini çekti. "İslahevlerinde ölseydim kimse *beni özlemezdi*," dedi. "Annem ve babam o zaman bile beni özlerdi. Sanırım prensip olarak ölen herkesi özlemek istiyorum. Ama bu düşündüğümden daha zor."

"Bence Lucy'nin onu özleyecek bir sürü insanı var," dedi Hugh. "Ama o insanlardan hiçbirisi Sluagh'ın onu neden öldürdüğünü anlayamaz ve bunu tekrar yapmalarını engelleyemez; yani onu özlemek yerine bunu yapabilirsin."

Abigail yüzünü buruşturdu. "Eğer hayaleti buralardaysa benim için Lucy'yle konuşman gerekecek," diye uyardı Hugh. "*Seni* sadece madalyonun bende olduğu için görebiliyorum."

Hugh limon yemiş gibi ağzını buruşturdu. "Eğer mecbur kalırsam," dedi. "Hollowvale'e geri dönmekten iyidir sanırım."

Abigail'in görüş alanının kenarındaki siyah bir dalgalanma dikkatini dağıttı ve gözlerini çekti. Döndü ve karşıdaki bir evin çıkıntısına konmuş iki büyük kuzgun gördü. Her iki kuş da onu fazlasıyla dikkatle izliyordu. Abigail gözlerini onlara dikti.

"Eğer normal kuşlarsanız," diye seslendi onlara, "iyi olur!
Ve eğer normal kuşlardan *değilseniz*... aynı şey!"

İki kuzgun gözlerini kırpmadan ona bakmaya devam etti.

"Sence onlar sluagh mı?" Hugh endişeyle Abigail'e sordu.

"Sluagh *olmasalardı* korkunç bir tesadüf olurdu bence," diye cevap verdi Abigail karanlık bir şekilde. "Ya suç mahallini izliyorlar ya da..." Aklına kötü bir düşünce gelince sözlerini yarıda kesti.

"Yoksa?" Hugh dikkatle sordu.

"Ya da *beni* takip ediyorlar," dedi Abigail. "Lord Uzun Gölge sluagh'ıyla konuşamıyor ama yine de onu bağlayanın babam olduğunu anlamış olabilirler. Belki de onları Lord Uzun Gölge'nin tüyelerine götüreceğimi düşünüyorlardır."

Hugh ayaklarının üzerinde kaydı. "Bir çift sluagh ile başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

Abigail'e temkinli bir şekilde sordu.

Abigail sırtını dikleştirdi. "Hadi ," dedi.

Teknik olarak konuşmak gerekirse, Abigail ölümlü büyüsünü babasından, peri büyüsünü ise Öteki Annesinden öğrenmişti. Normal insanların çoğu peri büyüsünü hiç kullanamazdı ama Abigail Hollowvale'den ilk kez döndüğünden beri her iki büyüye de aynı anda yetenekli olduğunu göstermişti.

İkisi arasında ölümlü büyüsü daha zor olmalıydı; garip aksesuarlar, dikkatli bir çalışma ve bazen çok özel büyüler gerektiriyordu. Ama Abigail peri büyüsünü her zaman çok daha zor bulmuştu. *Peri* büyüsü, demişti Diğer Anne ona, sadece başarmaya çalıştığınız şeyin gerçekleşeceğine tamamen inanmanızı gerektiriyordu. Perilerin saçma şeylere inanma konusunda uzman olduklarını söylemişti.

Abigail saçma şeylere inanma konusunda pek iyi *değildi*. Hayatının erken dönemlerinde, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, etrafındaki dünyayı değiştirmeyi başaramamıştı. Abigail'in ilk annesi hastalandığında, onu sağlığına kavuşturmak çok uğraşmıştı ama belli ki bu pek işe yaramamış ve annesi ölmüştü. Cleveland Sokağı'nda

Çalışma evi müdürü, Abigail'in uyandığı ve cimri kahvaltısını yaptığı andan, meşe sakızı toplamayı bitirip sendeleyerek yatağa gittiği kadar hayatının her yönünü kontrol etmişti.

Abigail'in gerçekten bir şeyleri değiştirmeyi başardığı ilk an, Hollowvale'de onu esir alan periye yalan söylediği ve Dora'yı ondan saklamasına yardım ettiği andı. *Bunun* da pek bir şeyi değiştirmesini beklemiyordu... ama neyse ki değiştirmişti.

Bir şeylere inanma konusunda bu kadar kötü olması artık Abigail'e aşağılayıcı geliyordu. Ve bu yüzden, pek tavsiye edilmese bile sık sık peri büyüsü kullanmaya *çalışıyordu*.

Abigail, Hollowvale'içine ektiği soğuk güç tohumunu bulmak için ruhunun derinliklerine indi. Hollowvale'in gücü parmaklarını uyuşturuyor, içini gıdıklıyor ve hevesle bir çıkış yolu arıyordu. Abigail iyice konsantre oldu ve ona bu çıkışı *sağlamak* için elinden geleni yaptı.

İki kuzguna baktı ve onların sert bir rüzgârla uçup gittiklerini hayal etmeye çalıştı. Bunun akla yatkın olduğunu ve bu nedenle inanmanın daha kolay olduğunu düşündü.

Hollowvale'in gücü onun içinde hantal ve belirsiz bir şekilde kıpırdandı. Büyü kendini Abigail'in hayal gücüne göre şekillendirmeye çalıştı ama Abigail'in o sert rüzgâra olan inancı neredeyse o sabahki salatalıklı sandviçler kadar cıvıktı. Abigail kaşlarını çattı ve ayaklarının üzerinde sallanarak peri büyüsünü aceleyle içine geri itti.

Sokağa bir sessizlik çöktü. İki kuzgundan biri merakla başını ona doğru eğdi. Abigail bir an için küçük bir esinti hissettiğini sandı... ama belki de bu sadece doğanın onu daha iyi hissettirmek için kullandığı bir yöntemdi.

"İyi," diye tersledi Abigail sinirli bir şekilde. "Diğer şekilde yaparız."

Abigail hâlâ son derece düzgün, cepsiz tülbentini giyiyordu ama yanında en önemli sihirbazlık aletleriyle dolu, bulabildiği en büyük retikülü getirmişti. Bu çantadan küçük bir paket çıkardı.

ve bir top sicim. Beceriksiz bir insan figürü oluşturan kadar saman parçalarını iple bağladı.

Hugh ilgiyle izledi. "Bunun bir oyuncak bebek olması mı gerekiyor?" diye sordu. "Biraz komik görünüyor."

"Sus, sen," diye mırıldandı Abigail. "Sıkıştığında işe yarar." Böyle söyleyerek saman bebeğin üzerine bir kez tükürdü ve onu ayaklarının önüne yere bıraktı. Abigail ona bakarken durakladı. "Lanet olsun," dedi. "Şimdi ona bir isim vermeliyim. Kendi başına dolaşmasını istediğin her şeyin gerçekten bir adı olmalı."

Hugh sırtıttı. "Ona Bay Hayes diyebilirsiniz," dedi.

Abigail bu kelime oyunu karşısında hafifçe inledi. Ama aklı henüz daha iyi bir isim önermediği için teslimiyetle başını salladı. "Oyuncak bebek!" diye ilan etti. "Sana Bay Hayes adını veriyorum! Git ve kuşları korkut, bunun için yaratılmışsın!"

Abigail bu kez büyüü kendi içinden değil, etrafından çağırdı. Çimenlerin üzerinde biriken çiy taneleri gibi görünmez bir şekilde derisinin üzerinde birikti, bilincine damladı ve yüzyıllardır İngiliz çiftçilerin çok tanıdık bulduğu bir şekle büründü. Sonunda, yeterince güç topladığına ikna olduğunda, korkuluğun görüntüsünü tam önündeki bebeğin üzerine zorladı.

Abigail ilk başta bu ölümlü büyüünün bile başarısız olmasından endişelendi. Ama bir saniye sonra küçük saman bebek kıpırdanarak ayağa kalktı. Kafası yoktu, sadece kısa bir saman sapı vardı ama yine de ona bakıyormuş gibi bir izlenime kapıldı.

Bay Hayes hantal bir saman kolunu kaldırarak onu selamladı.

Minik bebek arkasını döndü ve caddenin diğer tarafındaki meraklı kuzgunlara doğru yürüdü.

Bay Hayes dünyadaki en korkunç yaratık olmaktan çok uzaktı ama bu pek de önemli değildi. Binlerce insan korkulukların gerçekten de kargaları korkuttuğuna inanıyordu ve kuzgunlar da bu korkuluklara yeterince yakındı.

fark. Oyuncak bebek kuşların tünediği binanın dibine yaklaştıkça, kuşlar telaşla ayaklarını sürüyerek yürümeye başladılar.

Bay Hayes kuşlarla birlikte tentenin altında durdu ve samanlardan yapılmış kafasıyla onlara baktı. Sonra -çok ciddi bir şekilde- tehditkâr bir tavırla ayak ayak üstüne atarak dans etmeye başladı.

Kuzgunlar dehşet içinde vırakladılar. İçlerinden biri anında havaya fırladı. Diğerleri ise bebeği görünce sinerek geriye doğru kaçtı.

"İyi iş, Bay Hayes!" Hugh seslendi - her ne kadar bebeğin onu duyması pek mümkün olmasa da. "Git şu sluagh'ları getir!"

Bebek garip dansına devam etti; şimdi kollarını yapraklar gibi sallıyordu. Hâlâ oyalanan kuzgun acınası bir şekilde vırakladı ve kaçtı.

Bay Hayes iki kuzgunun gidişini sessiz bir memnuniyetle izledi. Sonunda Abigail'e doğru yürüdü ve sanki emir bekliyormuş gibi onun önüne yerleşti.

Abigail ona, "Burada kal ve daha fazla kuşa karşı nöbet tut," diye emretti. "Geri gelmeye çalışabilirler."

Bay Hayes bir kez daha selam verdi ve Abigail, Lord Pinckney'nin konağına doğru geri döndü.

Yavaşça binanın önündeki basamakları çıktı ve parlak kırmızı kapının durdu. Abigail ferforje kapı tokmağına tiksintiyle baktı; Hollowvale'de geçirdiği zaman ona bir miktar peri büyüğü kazandırmış olsa da, demirin artık onu da perileri yaktığı gibi yaktığını fark etmişti. Parmak eklemlerini kalın ahşap kapıya vurarak kapı tokmağından tamamen kaçındı.

Kısa bir süre sonra uşak kapıyı açtı. Kıyafetleri şık ve düzgündü ama Abigail onun gözlerinin altındaki mor halkaları görünce şaşırmadı. "Yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?" diye sordu kibarca.

"Lütfen Leydi Pinckney'e Bayan Abigail Wilder'ın ziyarete geldiğini söyler misiniz?" Abigail sordu. "Taziyelerimi sunmak için geldim,

diğer şeylerin yanı sıra." Bir kartvizit çıkardı ve uzattı. Abigail kendi kartvizitine ihtiyaç duyacağını hiç düşünmemişti ama ki Vanessa Teyze on sekiz yaşına bastığında onun için kartvizit yaptırmakta ısrar etmişti. Abigail bazen teyzesinin kabul etmek istediğinden biraz daha ileri görüşlü olduğunu düşünüyordu.

Uşak başıyla onayladı ve kartviziti aldı. "Leydi Pinckney'i ziyaretinizden haberdar edeceğim," dedi. "Lütfen burada bekleyebilir misiniz?"

Bunu bir soru olarak çerçeveledi ama elbette Abigail kapının eşiğinde garip bir şekilde beklemekle ilgilenmiyordu. Başını salladı ve onu girişe kadar takip etti, orada bir tabureye oturup beklemeye başladı.

Hugh'un koltuğunda kıpırdanmaya başlaması sadece beş dakika sürdü. "Sence daha ne kadar bekleyeceğiz?" diye sordu Abigail'e endişeyle.

Abigail sessizce, "Muhtemelen uzun bir süre," diye mırıldandı. "Duyduğuma göre Leydi Pinckney bütün ailemizden nefret ediyormuş. Lucy bunu bir yerden öğrenmiş."

Hugh gözlerini devirdi. "Bütün ailemizle tanışmış bile olamaz," dedi. "Annem ve babam neredeyse hiç sosyalleşmiyorlar."

"Evet," dedi Abigail alaycı bir tavırla, "bu şekilde hepimiz dedikodulara çok güzel malzeme oluyoruz."

Hugh inledi. "Beklemekten yoruldum," dedi. "Etrafta hayalet var mı diye bakmaya gidiyorum."

Abigail dudağını ısırdı. Hugh'nun gezinme yeteneği çok işe yarıyordu ve Leydi Pinckney'nin meseleleri araştırmasına hiç izin vermeyeceğinden endişelenmeye başlamıştı. "Nasıl isterseniz," dedi yumuşak bir sesle. "Bir şey bulursan bana haber ver yeter."

Hugh sırtıttı. "Lucy'nin hayaletini bulursam," dedi, "bir *sürü* laf işiteceksin, söz veriyorum." Böyle söyleyerek girişin en ucuna doğru vals yaptı ve konağın derinliklerinde kayboldu.

Girişte yaklaşık yarım saat daha bekledikten sonra Abigail istenmediğinden emin oldu. Ama Abigail, bu durumu kabullenemeyecek kadar inatçıydı.

ve sonunda, evin hanımı en azından biraz meraklanmış olmalı, çünkü uşak sonunda geri döndü.

"Hanımefendi sabah meditasyonunu bitirmek üzere," dedi Abigail'e, "ama sizinle görüşmeyi kabul etti." Adamın sesinde belli belirsiz bir üstünlük havası vardı ve Abigail, Leydi Pinckney'nin ona Abigail'in ailesinden kişisel olarak hoşlanmadığını ifade ettiğini biliyordu. Yine de ayağa kalktı ve onun peşinden salona girdi.

Leydi Pinckney her yönüyle merhum kızının daha yaşlı bir versiyonuydu: porselen teninde sadece birkaç yaşlılık kırışıklığı vardı ve ince sarı saçları düzgünce toplanmıştı. Yine de siyah bir yas elbisesi ve bir şal giymişti ve tıpkı uşakta olduğu gibi, gözlerinin altında hiçbir şekilde gizleme zahmetine girmedığı büyük siyah halkalar vardı.

Kadın şu anda masadaki sandalyede oturmuş İncil'ini okuyordu. Abigail odaya girdiğinde başını kaldırmadı ama masanın üzerinde en azından taze bir demlik çay ve iki çay fincanı vardı. Mevcut diğer tek koltuk, pencerelere değil duvara bakan sert sırtlı ahşap bir sandalyeydi. Bir hizmetçi kadın masasının hemen arkasında, duvarın dibinde sessizce duruyordu.

Abigail başını eğdi. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Leydi Pinckney," dedi. "Son olaylarla ilgili olarak size başsağlığı diliyorum." Abigail çok yavaş konuşuyor, net ve yüksek bir aksan kullanmaya çalışıyordu.

Leydi Pinckney İncil'ini bir kenara bırakmadı. Doğrudan Abigail'e de bakmadı. "Duygularınız için teşekkür ederim," dedi. Sesi düz ve soğuktu. "Hepsi bu kadar mı Bayan Wilder?"

Abigail, sağlanan sert tahta koltuğa oturarak karşılık verdi. "Çok fazla vaktinizi almayacağım," dedi. "Bana işin içinde tuhaf durumlar olduğu söylendi. İzninizle, bunun tekrarlanmasını önlemeye yardımcı olabilecek herhangi bir ipucu aramak istiyorum."

Leydi Pinckney'nin dudakları bariz bir hoşnutsuzlukla kıvrıldı. "Lord Sorcier'in evimde dolaşıp büyü yapması yetmedi mi?" diye sordu.

"Benim iznim olsun ya da olmasın çoktan geldi ve gitti. Lord Pinckney bunun kraliyetle ilgili bir mesele olduğunu ve onu göndermeye olmadığını söyledi." Gözlerini İncil'ine dikti. "Siz Lord Sorcier *değilsiniz* ve evimde saray sihirbazlığı yapmanıza izin vermeyeceğim. Gidebilirsiniz."

Abigail çenesini sıktı. Hanımefendinin ses tonundaki sert üstünlük sinirlerine dokunmuş, onu saldırmaya teşvik etmişti. Ama Abigail bu konuşmanın kolay olmayacağını biliyordu ve bu yüzden hemen cevap vermek yerine çay fincanına uzandı ve uzun bir yudum aldı. Yatıştırıcı bir ıhlamur çiçeği çayıydı ve duygularının ham kenarlarını sakınleştirdi.

Abigail kendi kendine, *buraya kendi iyiliğim için gelmediğimi* hatırlattı.

Periler yine insanlara zarar veriyor ve onları durdurmaya karar veren bendim, diye düşündü.

Leydi Pinckney bana hiç iyi davranmaz, diye düşündü sonunda, *ama şu anda yas tutuyor ve ben daha iyi bir insan olmalıyım*.

Abigail çay fincanını yere bıraktı.

"Babam genellikle çok kaba biridir," dedi. "Sizi daha fazla üzdüyse özür dilerim. Ama buraya saray sihirbazlığı yapmaya gelmedim, Leydi Pinckney. Bunun bir daha yaşanmamasını sağlamaya yardım etmek istiyorum. Yemin ederim, tek niyetim bu."

Leydi Pinckney basitçe, "Lucy'yi küçümsediniz," dedi. "Onun eşyalarına bakmanı istemiyorum."

Abigail parmaklarını çay fincanının üzerinde sıktı. Söylemek *istediği* şey şuydu:

Lucy önce beni küçümsedi ve ben ona bunu yapması için hiçbir sebep vermedim.

Ama onun yerine çayından bir yudum daha aldı.

"Lucy ile iyi arkadaşmışız gibi davranmayacağım," dedi Abigail, "ama bunu hak etmedi." Nefesini topladı. "Birbirimizden çok farklı olduğumuzu ve hissettiklerinizi anlayamayacağımı düşünebilirsiniz. Ama ben ilk annemi, Leydi Pinckney'i kaybettim."

şimdiki annemi çok seviyorum, onun yerini dolduracak bir şey yok. Öleceğim güne kadar göğsümde bir zamanlar onun olduğu yerde korkunç bir boşluk olacak. Ve başkalarının bu duyguyu yaşamasını engellemek için elimden gelen her şeyi yapmaya mecburum. Sizin de aynı şeyi yapacağınıza inanıyorum."

Leydi Pinckney İncil'ine baktı. Yüzündeki soğuk, sert ifade kırıldı ve Abigail bir an için yüzünün altındaki tarifsiz sefaleti gördü. Gözyaşları yaşlı kadının gözlerini tehdit etti ve yüzünü kitabının arkasına daha çok sakladı.

Leydi Pinckney boğuk bir sesle, "Siz sihirbaz değilsiniz," dedi. "Lord Sorcier'in bulamadığı neyi bulmuş olabilirsiniz ki?"

Abigail dudağını ısırdı. Babasının büyüyle ilgili uyarıları kulaklarında yankılanıyordu... ama Leydi Pinckney'nin sorusunu yadırgamadı. Abigail büyük bir istekte bulunduğunu çok iyi biliyordu.

Ne de olsa bir gün sihirbaz olarak tanınmam gerekecek, diye düşündü Abigail.

Abigail ayını bir kez daha yudumlayarak ıhlamur çiçeğinin dilinin üzerinde izin verdi. Leydi Pinckney'nin böyle bir zamanda ıhlamur çiçeği ayı içmesi elbette mantıklıydı; bu aromanın insanın sinirlerini yatıştırdığı bilinirdi.

Abigail yavaşça etrafındaki sihiri tekrar topladı, ıhlamur çiçeğinin tatlı kokusuna ve tadına odaklandı. Sandalyesinden kalktı ve masanın üzerindeki çaydanlığa dokunmak için uzandı, sihrin parmaklarının arasından su gibi akmasına izin verdi. Yumuşak altın rengi bir parıltı çaydanlığı içeriden aydınlattı ve masanın üzerinde güneş ışığı dalgaları oluşturdu.

Abigail, Leydi Pinckney'e ciddiyle, "Bir fincan çay daha i," dedi. "Kederinizi yok etmez ama bir süreliğine yumuşatır ve belki de dinlenmenize izin verir."

Leydi Pinckney İncil'inin yüzünden düşmesine izin verdi. Uzun bir süre çaydanlığa baktı. Yavaşça -Abigail'e yandan bir bakış atarak- elini tereddütle çaydanlığın üzerine koydu.

Vücutundaki gerginliğin bir kısmı boşaldı. Gözlerini kapattı ve yorgun bir rahatlamayla iç çekti.

Abigail'in kalbi bu manzara karşısında sızladı. Leydi Pinckney'e ya da kızına karşı hiçbir sevgi beslemese de, korkunç bir acıyı biraz olsun hafiflettiğini biliyordu. Abigail bunun değerli olduğunu düşündü ve bu babasının yapmayı düşüneceği türden bir sihir değildi.

Leydi Pinckney gözlerini açtı ve büyük bir dikkatle kendine bir fincan çay daha doldurdu. İksir yumuşak, güven verici bir ışıkla parıldadı. Fincanını yudumlarken parıltı Leydi Pinckney'nin yüz hatlarını aydınlattı ve sert ifadesini yumuşattı.

Bir dakika daha sessizlik içinde oturdular. Bu sefer garip bir şekilde rahat, düşünceli bir sessizlikti.

Leydi Pinckney, "Bay Swinton size Lucy'nin yatak odasını gösterebilir," dedi. Kadın rahatsız bir şekilde tereddüt etti. "Siz... hiçbir şeyi rahatsız etmeyecek misiniz?"

Abigail başını salladı. "Pencereyi açmam gerekebilir," dedi, "ama her şeyi bulduğum gibi bırakmak için elimden geleni yapacağım."

Leydi Pinckney arkasından hizmetçiye baktı. "Lütfen Bay Swinton'ı bulup buraya getirin," dedi. "Anahtarlarının yanında olduğundan emin olun."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

Mr Swinton, Abigail'e Lucy'nin yatak odasını gösterirken şaşırmış ve kuşkulandı; ama bu kuşkularını dile getirmeyecek kadar da namusluydu.

olası endişeleri yüksek sesle dile getirin.

Yatak odası temiz ve ferah; sahibinin yokluğuna rağmen hizmetçilerin burayı temiz tuttukları belliydi. Batı penceresi sıkıca kapatılmıştı, ama Bay Swinton içeri daha fazla ışık girmesi için Abigail'e pencereyi açmaya gitti.

Hugh yatağın üstünde oturmuş Abigail'i bekliyordu. Abigail içeri girdiğinde ona baktı.

"Hayalet yok," dedi Hugh. "Bu gerçekten garip, Abby. Sanki Lucy hala burada olmalıydı, ama değil. Nedenini bilmiyorum."

Abigail uşağa yan yan baktı. Havayla konuşmaya başlarsa onun pek anlayışlı davranmayacağından şüpheleniyordu. "Yardımanız için teşekkür ederim," dedi kibarca. "Herhangi bir sorum olursa size haber veririm."

Bay Swinton bunun üzerine kaşlarını çattı. Abigail onun bu açık işten çıkarmayı protesto edip etmemesi gerektiğini düşündüğünü biliyordu... ama ihtiyatlı davranmış olmalıydı ki sertçe başını salladı ve yatak odasından dışarı çıktı.

"Lucy burada derken ne demek istiyorsun?" Abigail usulca Hugh'ya sordu.

Hugh kaşlarını çatarak yataktan kalktı. "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Sanki... sanki kendisinden çok şeyi geride bırakmış gibi geliyor. Kalacak kadar bağlıydı ama onu hiçbir yerde göremiyorum."

Abigail başını salladı. "Bundan hoşlanmadım," dedi ihtiyatla. "Pek çok şey hayaletleri etkileyemez." Endişe içini kemiriyordu. "Belki de babam haklıydı. Belki de bir süreliğine Hollowvale'e geri dönmelisin, Hugh."

Hugh gözlerini ona dikti. "Hollowvale'e geri dönmeyeceğim," dedi. "Eğer sen Londra'da kalacaksan, ben de Londra'da kalacağım." Abigail bunun üzerine tereddüt etti ve Hugh ekledi: "Babam gibi olma Abby. Ben de senin gibi kalmak istiyorum."

Abigail içini çekti. Bir an için babasına sempati duydu. Hugh'nun kendisiyle birlikte tehlikeye atılması fikri birden dehşet verici gelmişti. Ama Hugh sadece bir peri tarafından kaçırılmamıştı -Lord Hollowvale onu gerçekten öldürmüştü. Hugh'nun, Sluagh'ın kendisi gibi başka insanlara da aynı şeyi yapmasını engellemek istemesi gayet mantıklıydı.

"Haklısın," diye mırıldandı Abigail. "Burada kalıp yardım etmeye hakkın var. Ama... lütfen bundan sonra daha dikkatli olur musun, Hugh? Eğer etrafta hayaletleri rahatsız edebilecek bir şey varsa, bu birlikte kalmamız gerektiği anlamına gelir."

Hugh isteksizce başını salladı. "Yakınında duracağım," diye söz verdi. Bakışlarını yatak odasının geri kalanına çevirdi. "Burada ters giden bir şeyler var. Etrafı biraz kazabilir misin?"

Abigail odayı gözden geçirdi. "Ne aradığımı tam olarak bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama sanırım bariz olanla başlayacağım ve odanın bir şey saklayıp saklamadığına bakacağım."

Hugh heyecanla ayaklarının üzerinde zıpladı. "Bunu biliyorum!" dedi. "Babamı daha önce yaparken görmüştüm. Tütün dumanına ihtiyacın olacak, değil mi?"

Abigail kaşlarını çatı. "*Babam* emir verdiğiğinde ateşi çağırabilir," dedi. "olsa bile tütün yakmanın bir yolu yok. Her neyse, gizli şeyleri görmenin başka yolları da var, biliyorsun. Biraz gözotu çayım var, o da işe yarıyor."

Abigail bir kez daha çantasını karıştırdı ve küçük gümüş bir şişe çıkardı. Kapağı *biraz* isteksizce açtı. Eyebright çayı

Normalde hafif ve tatlıydı ama Abigail sihrinin işe yarayacağından emin olmak için bu özel partiyi olağanüstü bir güçle demlemişti ve tadı acı bir şekilde eziciydi. Yine de yüzünü buruşturdu ve şişeden uzun bir yudum aldı.

Yatak odasının görüntüsü yavaş yavaş aydınlandı ve güçlendi - sanki güneş her köşeden aynı anda içeri giriyormuş gibi. Abigail bakışlarını odanın içinde gezdirdi ve uygunsuz bir şey olup olmadığını araştırdı.

Bir şeyler gerçekten de yerinde değildi.

Siyah bir şekil Abigail'in görüş alanından kaçarak büyük sayvanlı yatağın altından uzaklaştı. İlk başta bunun bir kuzgun olduğunu düşündü ama bir an sonra bunun bir kuzgun olamayacak kadar *büyük* olduğunu fark etti.

"Hugh," dedi Abigail usulca, "geç, olur mu?"

Hugh kaşlarını çattı ama dikkatle Abigail'in arkasına geçti ve merakla odaya göz gezdirdi.

Abigail gümüş şişeyi yavaşça kapatıp retiküle geri koydu ve çantayı yan masaya bıraktı. Gözlerini önünden ayırmadan elini tekrar retiküle soktu ve içinden küçük bir tuz kesesi çıkarana kadar aradı - kötü ruhlara karşı sahip olduğu en iyi ölümlü ilaçlardan biriydi bu.

"Orada olduğunu biliyorum," diye yatağa seslendi Abigail. "Dışarı çıksan iyi olur."

Yatak sessiz kaldı.

"Seni *zorla* çıkarabilirim," diye ekledi Abigail. "Sanırım ikimiz de bundan pek hoşlanmayız."

Bir saniye daha geçti. Sonra yatağın altından bir ses şöyle dedi: "Gidebilirsin ve beni hiç görmemiş gibi davranabilirsin."

Abigail kaşlarını çattı. Konuşan ses genç bir kadın . Kadın her kimse, Abigail'inkine çok benzeyen bir aksanı vardı - bu da kesinlikle ölü bir soylu kadının yatak odasında pek işi olmadığı anlamına geliyordu.

"*Lütfen* dışarı çıkar mısınız?" Abigail tekrarladı. Ses tonu şimdi biraz daha az düşmanca ve biraz daha meraklıydı.

Yatak iç çekti.

Genç bir kadın yavaşça yatağın altından sıyrıldı. Orta uzunluktaki siyah saçları sade beyaz başlığından kurtulmuştu. Yüzü çizgili ve solgundu; ayağa kalktığı anda Abigail, hayatı boyunca birkaç öğün yemek yemediği izlenimini veren küçük bir çerçevesi olduğunu gördü. Solmuş yeşil bir elbisenin üzerine yamalı eski bir önlük giymişti.

Genel olarak, tam da bir hanımefendinin sayvanlı yatağının altına ait *olmayan* türden bir genç kadındı.

"Sen kimsin ve Bayan Kendall'ın yatağının altında ne yapıyorsun?" Abigail sordu. Profesyonel bir sihirbaza yakışan sert bir ton kullanmak istemişti ama kelimeler daha az ciddi ve daha şaşkın çıkmıştı. Daha önce kadını saklayan sihir her neyse artık yok olmuş gibiydi, ancak gözotunun keskin tadı hâlâ Abigail'in dilindeydi.

Genç kadın yüzünü buruşturarak ellerini önlüğüne sildi. Abigail, tam olarak tanımlayamadığı daha tatlı bir kokuyla karışık bir kül suyu kokusu aldı. Muhtemelen, diye düşündü, bir çamaşırcıya bakıyordu. Ama bu gerçek ona pek aydınlatıcı gelmedi, aksine var olan kafa karışıklığını daha da artırdı.

"Size adımı vermeli miyim bilmiyorum," dedi kadın ihtiyatla. "Konuştuğunuzu duydum - siz bir *büyücüsünüz*, bir *ruh çağırıcısınız*." Kadın gözlerini Hugh'ya dikti ve Abigail gözlerini kırptırdı.

Hugh sevinçle parladı. "Beni görebiliyor musun?" diye sordu. "Abby'den başka hiç kimse beni daha önce görmedi!"

Küçük kadın kaşlarını çatarak Hugh'ya baktı. "Burada kapana mı kısıldın?" diye ciddi ciddi sordu. "Eğer bana bunu nasıl yaptığını anlattırsan, sana yardım etmeye çalışabilirim."

"Tam burada duruyorum, biliyorsun!" Abigail hararetle söyledi. "Ve ben bir büyücü *değilim!*" Durdu ve bir an düşündü. "Şey. Sanırım *teknik olarak* biraz büyücülük yaptım. Ama bu her zaman büyücülük yapmakla aynı şey değil, değil mi? Bunu bir meslek haline getirmiş değilim."

Hugh sırtıttı. "Abby'den beni İngiltere'ye getirmesini *istedim,*" dedi. "Yıllardır Hollowvale'de sıkışıp kalmıştım. Orası korkunç değil ama bir süre sonra sıkıcı olmaya başlıyor-"

Abigail ellerini havaya kaldırdı. "O zaman ona her şeyi anlat!" dedi ekşiyerek. "Yatakların altında saklanan yabancı yıkayıcı kadınlara güvenebiliriz, değil mi?"

Siyah saçlı kadın Hugh'ya göz kırptı. "Sen... onun seni bağlamasını mı *istedin?*" diye sordu. "Ama işini bitirip sıradakine geçmek istemiyor musun?"

Hugh kaşlarını çatı. "Hangi işi bitirmem gerektiğini bilmiyorum," dedi. "Ama devam etmek isteseydim, bunu yapardım." Elini uzatmak için bir adım öne çıktı. "Bu arada ben Hugh, bu da Abby. *Bana* adını söyleyebilirsin, ben sihirbaz değilim."

Abigail'in sonsuz şaşkınlığına rağmen, diğer kadın Hugh'un elini tuttu ve sıktı. "Oh, iyi o zaman," dedi. "Benim adım Mercy. Bence sihirbazlar hâlâ *duydukları* bir ismi kullanabilirler, ama sadece ilk ismim çok fazla incitmemeli."

Hugh o anda kendisini kavrayan eline baktı. Gözleri kocaman açılmıştı. "Sen de bana dokunabilirsin," diye nefes aldı. "Ben Hollowvale'de olmadığım sürece kimse bunu yapmamıştı. Bunu nasıl yapıyorsun? Abby'ye öğretebilir misin?"

Mercy başını Hugh'a doğru eğdi. "Şey... Sanırım bunu hep *yaptım,*" dedi.

"Kendimi bildim bileli hayaletlerle aram iyidir."

Abigail kaşlarını çatı. "Ondan uzak dur, Hugh," dedi. "Burada bir hayalet olmalı, unuttun mu? Lucy'nin hayaleti gitmişken onun burada olması ne kadar da uygun."

Mercy Abigail'e sertçe baktı ve bakarken Abigail, Mercy'nin koyu renk irisli gözlerinin alacakaranlık gökyüzüne açılan pencereler gibi değişen pembe ve mavi tonlarla renklendiğini gördü. Bu görüntü Abigail'i ilk anda o kadar etkiledi ki, neredeyse bir tartışmanın ortasında olduklarını unutacaktı.

Mercy, Abigail'e, "Burada bir *büyücü* olması ve hayalet olmaması ne kadar da uygun," diye karşılık verdi. "Bu eve bağlı bir hayalet hissettiğime emindim ama onun yerine *seni* buldum."

Hugh Mercy'nin elini bıraktı ve kararsızca ikisinin arasına baktı. "Kavga etmeye gerek olduğunu sanmıyorum," dedi. "Abby'nin bunu istemeyen bir hayaleti bağlamayacağına söz verebilirim. Abby, Lucy'nin hayaletinden her kim kurtulduysa muhtemelen bunu bir süre önce yapmıştır, aksi takdirde babam Lucy'yi fark eder ve buradayken onunla konuşurdu."

Abigail yüzünü ekşitti. "Muhtemelen öyledir," dedi isteksizce. "Yine de bu *ona* güvenmemiz gerektiği anlamına gelmiyor." Kendisine büyücü denmesine hâlâ sinirleniyordu.

Mercy kollarını kavuşturdu. "Senden bana güvenmeni istemedim," diye homurdandı. "Kayıp bir hayaleti kendi başıma bulabilirim, çok teşekkür ederim."

"Ama neden kayıp bir hayaleti arıyorsunuz ki?" Abigail bastırdı Onu.

"Bir sorum var," diye karşılık verdi Mercy Abigail'e. "Neden bu kadar *meraklı mısın?*"

"Neden kayıp bir hayaleti tek başına arıyorsun ki?" Hugh ağlamaklı bir sesle sordu. Abigail'e yalvaran bir ifade takındı. "Yardıma ihtiyacımız var Abby, değil mi?"

"Onu sadece sana dokunabildiği için etrafında istiyorsun," diye homurdandı Abigail. Mercy'ye şüpheyle baktı. "Bence sen de bizimle gelmelisin," diye ekledi. "Arkamdan gelip gelmediğini merak etmek yerine gözlerimin senin üzerinde olmasını tercih ederim. Bu eve büyüyle gizlice girdin, yoksa seni gözbebeği olmadan da görürdüm."

Mercy çenesini kaldırdı. "Belki de seninle gelmek istemiyordumdur," diye meydan okudu Abigail'e. "Benden daha iyi olduklarını düşünen kendini beğenmiş büyücüler tarafından emir almaktan hoşlanmıyorum."

Abigail'in ağzı açık kaldı. Kendisine büyücü denmesi yeterince kötüydü ama *kibirli* olduğunun söylenmesi daha da kötü olmuştu.

"Ben kendini beğenmiş bir sihirbaz değilim!" Abigail hararetle söyledi. "Ben sadece senin şüpheli olduğunu düşünüyorum!"

Mercy gözlerini devirdi. "Kimin şüpheli olup olmadığını ilan etme hakkına sahipsin," diye tersledi. "Bence sen şüphelisin ama beni takip emretmiyorum." Önlüğündeki son tozu da fırçaladı. "Şimdi izin vererseniz Bayan *Büyücü*, bulmam gereken bir hayalet var."

Ve sonra -Abigail izlerken bile- yatak odasının köşesindeki gölgeler geniş bir esneme gibi Mercy'nin etrafını sardı.

Ve o gitmişti.

Hugh kocaman gözlerle Abigail'e baktı. "Bunu gördün mü?" diye sordu huşu dolu bir sesle. "Bu peri büyüydü Abby. Başka bir şey olmasına imkân yok! Hem de o kadar hızlı yaptı ki! Sen asla böyle bir şey yapamazdın-"

"Sessiz olur musun, Hugh?" Abigail tersledi. Ona kaba davranmak istememişti ama küçük bir parçası kendini çok incinmiş ve ihanete uğramış hissediyordu. Hugh'un hayranlık duyacak tuhaf bir kadın bulmuş olması yetmiyormuş gibi, bir de Abigail'in hayal gücü eksikliğini yüzüne vurması gerekiyordu. Hugh bir an için sıkıntılı göründü ama ifadesi kısa süre sonra sertleşerek kızgınlığa dönüştü. "Bu *bir emir* mi Bayan Büyücü?" diye sordu. "İstersen beni susturmak için o madalyonu kullanabilirsin."

Abigail parmaklarını avuçlarının içinde sıkı. "Bana karşı küstahlaşma!" dedi. "Sana istemediğin hiçbir şeyi yaptırmadım, bunu sen de biliyorsun. Elini sıkamadığım ya da gölgelerin içinde kaybolamadığım için özür dilerim.

Sadece Hollowvale'den ayrılabilmen için aylarımı harcadım ve sanırım bu yeterince etkileyici değil."

Hugh cevap vermek için ağzını açtı... ama yüzüne tuhaf bir ifade geldi ve tekrar kapattı.

Saniyeler geçti. Sonunda Hugh dedi ki: "İkimiz de çok aptalca davranıyoruz, değil mi?"

Abigail rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kaydı. "Aptalca davrandığının farkındayım," diye homurdandı. Ama bu gözlem öfkesini biraz olsun dindirmişti ve içini çekti. "Patronluk tasladığım için özür dilerim," dedi. "Peri büyüsünü öğrenmek için ne kadar uğraştığımı biliyorsun. Bir başkasının imkânsız şeyleri bu kadar kolay hayal ettiğini görmek hiç adil değil."

Hugh ayakkabılarına baktı. "Seni kötü hissettirmek istememiştim," dedi. "Beni Hollowvale'den çıkarmak için ne kadar çok çalıştığımı biliyorum. Tek söylemek istediğim... eğer *sen* ölümlü büyüsünde iyiysen ve Mercy de peri büyüsünde iyiye, o zaman ikiniz birlikte çok şey yapabilirsiniz."

Abigail yüzünü buruşturdu. "Mercy'nin bir şeyler sakladığını düşünüyorum," dedi karanlık bir sesle. "Tam da biz perileri korkuturken onun peri büyüsüyle ortaya düşünsene. Onu yakınımızda tutmak konusunda söylediklerimde ciddiydim. Onu yakalayabileceğimi düşünsem peşine düşerdim... ama şu anda *yakalayabileceğimden* o kadar da emin değilim."

Hugh doğruldu. "Bahse girerim onu bizimle kalmaya ikna edebilirim, eğer onu tekrar bulmayı başarabilirsek," dedi.

Abigail dudaklarını büzdü. "O zaman bunu sana bırakıyorum," dedi, "eğer onu tekrar bulmayı başarabilirsek." Yatak odasına doğru döndü. "Ama Leydi Pinckney'nin bizi bir daha buraya alacağından şüpheliyim, o yüzden en iyisi buradayken elimizden gelenin en iyisini yapalım."

ABIGAIL yarım saat daha büyü yaparak ve birkaç yudum daha eyebright çayı içerek yatak odasını araştırdı. Ne yazık ki büyüyle ilgili çok az şey buldu ama tam vazgeçmek üzereyken

Lucy'nin şifonyerinin altında, batı penceresinin hemen yanında son derece tuhaf bir şey keşfetti.

Abigail ayağa kalkarken, "Küçük bir çiçek," dedi. "Şuna baksana, sanırım bu zakkum! Sadece Blackthorn'da, peri diyarında yetiştiğini görmüştüm. Her şey kadar zehirlidir. En son bir tanesine dokunduğumda isilik olmuştum." Abigail eldivenli elini Hugh'ya doğru uzattı, avucunun ortasında küçük beyaz bir çiçek vardı.

Hugh çiçeğe baktı. "Lord Blackthorn'un kimseyi zehirlemeyeceğinden oldukça eminim," dedi. "Pencerelerden tırmanma eğiliminde de değildir."

Abigail kaşlarını çatarak eline baktı. "Bu çiçeğin peri çiçeği olduğunu hiç sanmıyorum," dedi. "Peri eşyaları her zaman *bozuktur*, tıpkı Hollowvale'deki turtalar gibi. Bu gerçek bir zakkum."

Hugh kollarını kavuşturdu. "Peki, bu bize ne anlatıyor?" diye sordu. Hugh tartlarla çiçeklerden çok daha fazla ilgileniyordu.

Abigail ona gözlerini devirdi. "Lucy'nin sevgililerinden hiçbiri ona zehirli bir çiçek vermezdi," dedi. "O da zehirli bir çiçek takmazdı. Bence pencereden giren o sluagh bunu içeri girerken dökmüş olmalı."

Hugh merakla başını eğdi. "Ama az önce peri dışında hiç zakkum görmediğini söyledin," dedi. "Londra'da böyle bir çiçeği nerede bulabilirsin ki?"

Abigail muzaffer bir edayla gülümsedi. "Onu ancak portakal bahçesi gibi bir yerde bulabilirsin," dedi. "Ve bahse girerim *hangi* portakal bahçesinde olduğunu biliyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

A Bigail neredeyse onlara hemen bir taksi bulacaktı - ne de olsa geç olmuştu - ama neyse ki Hugh ona hatırlatacak kadar hevesliydi Bay Hayes hakkında.

Küçük korkuluğu hâlâ öfkeyle dans ederken, sokağın karşısındaki evin hemen dışında buldular.

"Şunun gidişine bakın!" Hugh hayret etti. "Çok çalışkan, değil mi?"

Abigail dudaklarını büzdü. "Büyüyü şimdi bitirmeliyim, değil mi?" diye kuşkuyla baktı.

Hugh ona kırgın bir bakış fırlattı. "Yapamazsın!" dedi. "Ona zaten adını verdin!"

Abigail içini çekti. "Teknik olarak ona adını *sen verdin*," diye mırıldandı. Ama şimdi o da küçük korkuluk için garip bir sorumluluk duygusu hissediyordu. Abigail eğilerek saman bebeği kucağına aldı. Bay Hayes'e, "Biraz burada kal," diye talimat verdi. "Eminim daha sonra kovalamanız için daha fazla sluagh olacaktır."

Bay Hayes onun ellerinde kıpırdanmasını yavaşlattı. Abigail onun yeterince sakinleştiğinden emin olduktan sonra onu tekrar avuçlarının içine aldı.

"Doğru," dedi Abigail. "Kensington Gardens o kadar uzak değil. Kilitlenmeden önce içeri girebilmeliyiz."

Hugh yüzünü buruşturdu. "Ama Hollowvale'e geri dönmeyeceğimizi söylemiştin-" diye başladı.

Abigail onun sözünü kesti. "Hollowvale'e geri dönmeyeceğiz," dedi. "Sluaghlar da Kensington Bahçeleri'nde bizim kullandığımız peri çıkış yollarını kullanıyorlar. Bence Lucy'nin penceresinden giren kişi Sera'daki bir yolu kullanmış olmalı. Halka açık olmaması gerekiyor ama periler ziyaret saatlerini neden önemsesin ki?"

Hugh bunu ciddi ciddi düşündü. "Sence orada işe yarar bir şey bulabilir miyiz?" diye sordu.

"Sanırım birkaç tanık bulacağız," dedi Abigail, bir taksiyi ıslık çalarak indirirken.

Abigail annesi ve babasıyla birlikte sık sık Kensington Bahçeleri'ne giderdi. Çoğu hanımefendi ve beyefendi pazar günleri gündüzleri halka açık olan bahçelerde yürümekten hoşlanırdı ama Abigail'in ailesi bahçeleri hem güzel hem de işlevsel buluyordu. Kilitlendikten sonra, güneş kaybolduğunda, bahçelerin içinde perilere giden düzinelerce yol ortaya çıkıyordu. Bu yüzden akşam dokuzdan sonra bahçelere girmek yasaktı çünkü Elias onları ne kadar caydırmaya çalışsa da her türden periler geceleri bahçelerde dolaşmaya meyilliydi.

Hugh ve Abigail, kapıların kapanmasına birkaç saat kala bahçeye varmışlardı. Abigail muhtemelen bu durum için daha iyi giyinmiş olmalıydı ama kapüşonundaki siyah yas kurdelesini ona biraz sempati kazandırmış olmalı ki kimse onu durdurup çok sade elbisesine dikkat çekmedi.

Hugh'yla birlikte Broad Walk'ta yürümek bir süreliğine keyifliydi - gerçi etraflarındaki iyi giyimli hanımlar ve beyler Abigail'in tek başına yürüdüğünü görmüşlerdi. Uzun yeşil ağaçlar gökyüzüne doğru uzanıyor, geniş patikanın kenarlarına gölge düşürüyordu. Bir grup insan gün ışığının son saatlerinde orada oyalanıyor, giderken birlikte gülüyorlardı.

"Aptalca görünüyor, değil mi?" Hugh, en iyi yürüyüş kıyafetlerini giymiş diğer insanlara bakarak sordu. "İnsanlar buraya sadece yürümek için mi geliyor?"

"İnsanlar buraya *birlikte* yürümek için geliyor," diye düzeltti Abigail onu. Sesine bir parça hüzün karışmıştı. "Özellikle çiftler buraya yürümeye gelir."

Hugh Abigail'e kuru bir bakış fırlattı. Abigail onun hâlâ bu cazibeyi anlamadığını biliyordu.

Hayatını başka biriyle geçirmeyi düşünecek kadar hiç büyümemişti. Abigail bu tür şeyleri düşünmüştü - en azından felaketle sonuçlanan sezonu onu bu fikirden tamamen uzaklaştırmadan önce kısa bir süre. O zaman fark etmişti ki, hiç kimse *ondan kendileriyle* birlikte yürümesini istemeyecekti. Uzun yürüyüşler konuşmak içindi. Diğer insanlarla konuşmak için onlarla ortak noktalarınızın olması gerekirdi.

Abigail'in *sosyeteye* çok az ortak noktası vardı. Lucy gibi kadınlar Fransız elbiselerinden ve uygun bekârlardan söz ederlerdi. Erkekler Oxford ve Kıta gibi şeylerden bahsederdi. Abigail bir yemeği birkaç güne nasıl yayacağından ya da tam tersi, peri lanetlerini nasıl bozacağından bahsedebilirdi. O tek sezon boyunca Abigail, kendisini Londra'nın üst tabakasından ayıran geniş uçurumu net bir şekilde görmeye başlamıştı. Bu uçurum, tülbentler, kurdeleler ve özenli vurgularla kapatılabilecek bir uçurum değildi.

"Bu çok sıkıcı," diye açıkladı Hugh. "Ben bir ağaca tırmanacağım."

Abigail gözlerini devirdi. "Oh, devam et," dedi. "Zaten ayaklarımı biraz dinlendirmem gerekiyor."

Hugh tırmanmak için mükemmel ağacı seçmek için biraz zaman harcadı. Abigail, Hugh'un seçtiği kestane ağacının altına oturmuş, etraflarındaki dünyanın kararmasını izliyordu. Çok geçmeden, güneş ufukta alçalırken, en cesur aristokratlar bile evlerinin yolunu tutmaya başladı.

Yaklaşık yarım saat boyunca Geniş Yürüyüş Yolu tamamen boştu. Ama sonunda Hugh ağaç dallarından birinin üzerine eğildi ve aşağıya seslendi: "İşte geliyorlar!"

İlk başta uzakta sallanan fenerlere benziyorlardı. Her biri gökkuşağının farklı bir renginde parlıyor, kendi ışıklarını yanlarında taşıyorlardı.

Broad Walk'un perileri bu akşam çiçek gibi giyinmişlerdi. Ufku aşan ilk çift, büyük bir çan çiçeği elbisesi giymiş menekşe tenli bir elf kadın ve ona eşlik ediyor gibi görünen soluk pembe bir sümbül kadından oluşuyordu. Abigail ayağa kalktı ve omuzlarını dikleştirerek onları karşılamak üzere patikaya doğru ilerledi.

"Affedersiniz!" Abigail bluebell perisine şöyle dedi. "Güzel bir akşam, değil mi

Bu mu?"

İki peri kadını Abigail'i görmezden gelerek yanından geçip gittiler. O hiç var olmamış gibi.

Sümbül perisi mavi çiçeğe bakarak, "Bunu anlayamıyorum," dedi. "Düşünsene, bir lale gibi giyiniyorsun! Ne kadar kaba." Abigail ilk başta sümbülün *kendisinden* bahsedip bahsetmediğini merak etti *ama* sonra bir sonraki peri çiftinin turuncu bir lale ve sarı bir lale gibi giyindiğini gördü.

Abigail lalelerle konuşmak için ilk peri çiftinin yanından geçti. "İyi akşamlar!" dedi yüksek sesle. "Birkaç gece önce buradan geçen bir İngiliz hanımın hayaletini gördünüz mü?"

Laleler de onu tamamen görmezden geldi.

Abigail tam sinirlenmeye başlamıştı ki, perilerin nezaketsizliği hakkında yorum yapmak için ağzını açamadan, bir başkası kolunu onunkine doladı ve ince, solgun bir el onun kolunun üzerine geldi.

"Kusurumuza bakmayın ama" dedi Mercy, "etrafta dolaşan bir İngiliz hanımefendinin hayaletini gördünüz mü?"

Abigail yan gözle Mercy'ye baktı. Diğer kadın Abigail'in yanında yürümek için gölgelerin arasından çıkmıştı. Mercy hâlâ daha önceki soluk yeşil elbisesini ve önlüğünü giyyordu; ancak bu kadar yakından bakınca Abigail, Mercy'nin giysilerine sinmiş olan kül suyunun altındaki tatlı kokuyu fark etti. Bu kez Abigail bunun zambak kokusu olduğundan emindi.

Peki şimdi kim meraklı davranıyor? Abigail karanlık bir şekilde düşündü. Mercy'nin Kensington Bahçeleri'nde ortaya çıkması tesadüf olamazdı.

tam olarak onlarla aynı zamanda. Aslında Abigail, Mercy'nin onları gizlice takip edip etmediğini merak edebilirdi, eğer oraya giderken tam olarak bunu gözetlememiş olsaydı.

İki lale perisi Mercy ve Abigail'e bakmak için döndüler. Biri cafcıflı turuncu bir elbise giyerken, diğeri yeşil bir gömlek ve pantolon ile çok gürültülü sarı bir yelek ve kravat giymişti.

"Bir İngiliz hanımefendisinin hayaleti mi?" diye düşündü sarı lale.

"*Böyle* bir şey görmediğime eminim," diye mırıldandı turuncu lale. Başını Mercy ve Abigail'e doğru eğdi. "Ama *sizin* hangi çiçek gerekiyor? Hepimizin çiçek olması gerekiyor, biliyorsunuz. Böylece ölümlüler bahçeye girdiklerinde bizi fark etmezler."

Abigail kaşlarını kaldırdı. "Kimsenin seni yanlış anlayacağını sanmıyorum-"

"Ölümlüler gibi giyindik, çiçekler gibi değil," dedi Mercy. "Ben çamaşırcı olarak giyindim, o da büyücü." Mercy, Abigail'e "*tartışmaya başlamayalım*" anlamına gelen düz bir bakış attı.

"Hepimizin çiçek gibi giyinmeyi kabul ettiğimize eminim," diye mırıldandı turuncu lale.

"Ama çamaşırcı olmayı tercih ederdim!" sarı lale sıkıntıyla. "Bize izin verildiğini bilseydim-"

"Ama hiçbir yerde ölü bir İngiliz kadın görmediniz?" Abigail ısrar etti. "Sluagh da mı yok?"

Turuncu lale Abigail'e, "Ben de öyle," diye güvence verdi. "Ama biz her akşam burada yürümüyoruz. Çiğdemlere sormalısın, onlar buradaki bahçeleri hepimizden daha çok seviyorlar. Eminim onları Yuvarlak Gölet'in yanında dans ederken bulacaksın."

Laleler onlara selam verip yollarına devam ettiler; bunun üzerine Abigail dönüp Mercy'ye baktı.

"Etrafımda dolaşmak istemediğini sanıyordum," dedi Abigail. Kelimelerin daha çok bir meydan okuma olarak çıkmasını istemişti ama garip bir şekilde

bastırılmıştı. *Kendini beğenmiş sihirbaz* yorumu, kabul etmek istese de istemese de Abigail'i hâlâ rahatsız ediyordu.

"Periler yürüyüş yolunda yanlarında bir eş olmadan yürüyen kimseyle konuşmaz," diye homurdandı Mercy. "Kurallar böyle."

Abigail neredeyse söyleyecekti: *Belki de senin ortağın olmak istemiyorum.* Ama bir fincan çay olmadan bile kendini tutmayı ve tekrar düşünmeyi başardı.

Abigail bunun yerine *Mercy'nin şüpheli olduğunu ve onu yakınımızda tutmamız gerektiğini* düşündü.

Ve sonra ikinci, çok sessiz bir düşünce geldi: *Benimle akraba olmayan biriyle biraz yürümek istiyorum, sadece birazcık.*

"O zaman sanırım birlikte yürümemiz gerekecek," dedi Abigail sonunda. Başını tekrar Hugh'nun ağacına doğru çevirdi ve onun çoktan son birkaç metreyi de atlayarak yere indiğini gördü.

"Merhaba Mercy!" Hugh onlara katılmak için acele ederken nefes nefese konuştu. "Kensington Gardens'a neden geldiğimizi biliyorum ama sen buraya gelmeye nasıl karar verdin?"

Mercy elini hafifçe Abigail'in koluna doğru kaydırды. Parmakları uzun ve narindi ama elleri çıplaktı: en basit eldivenleri bile giymemişti. Elleri Abigail'in bir çamaşırcıdan bekleyebileceğinden çok daha yumuşak ve pürüzsüzdü.

"Bir şeyleri öğrenmek için kendi yöntemlerim var," dedi Mercy ve Abigail, ellerinin ne kadar güzel olduğundan ziyade diğer kadının ne kadar şüpheli düşünmesi gerektiğini geç de olsa hatırladı.

"Sende peri büyüsü var," dedi Abigail kuru bir sesle, "ve tüm bu tuhaf çiçeklerden korkmuşu benzemiyorsun. En azından bir peri sana öğretmiş." Üçü patikada yürüdüler, yanlarından geçen diğer parlak peri çiftlerine ara sıra başlarını salladılar.

Mercy bunun üzerine kaşlarını çattı. "Kimse bana büyü *öğretmedi*," diye düzeltti Abigail. "Dediğim gibi, zaman vardı. Ve senin ne yaptığından emin değilim."

Peri büyüsünden kastım, her neyse. Hem içimde hem de dışımda büyü var." Dağınık siyah saçlarının altından Abigail'e yan gözle baktı. "Dışarıdaki büyüü pek sevmiyorum. Çok sıkıcı."

Abigail bu ifadenin içinde uyandırdığı ilgi kıvılcımına engel olamadı. "İç büyü ve dış büyüden ne anlıyorsunuz?" diye sordu.

Mercy bir an düşündü. "Şey," dedi, "sihir senin içinden gelir ve ona ne yapması gerektiğini söylersin. Yaptığın şeye gerçekten inanman gerekir, yoksa yanlış davranır." Kaşlarını çatı. "Dış büyü, herkesin inandığı şeyi kullandığınız yerdir. Başkalarının hayal gücünü ödünç almak gibidir, bu yüzden yanlış yapmak zordur."

Abigail gözlerini kırptırdı. "Şey... az önce peri büyüünü ve ölümlü büyüünü tarif ettin," dedi. "Yalnız, daha önce bu şekilde tanımlandıklarını hiç duymamıştım. Ben de peri büyüü yapmak için peri olmak *gerektiğini* sanıyordum."

Mercy omuz silkti. "*Sen* bir peri değilsin," dedi, "ama yanında taşıdığın madalyonun içinde büyü var, değil mi?"

Abigail boynundaki madalyona dokunmak için bilinçsizce uzandı. "Bir süreliğine peri dünyasına kaçmıştım," diye mırıldandı sessizce. "Sanırım içimde ondan bir parçayla geri döndüm. Ama bunun beni bir *peri* yaptığını sanmıyorum. Ve sanırım... şey, iç büyü *yapabiliyorum* ama bunda pek iyi değilim."

Mercy sanki bu çok makul bir açıklamaymış gibi başını salladı. "İşte buradasın," dedi. "Sen bir peri değilsin ve hâlâ içeriden büyü yapabiliyorsun." Tepelerine baktı ve sonra konuşmalarına hiç ara vermeden şöyle dedi: "Bu nasıl bir gökyüzü böyle! Bir göl gibi içine düştüğümüzü hayal edebiliyor musun?"

Abigail gökyüzüne baktı. Kensington Bahçeleri'nin ortasında hava artık çok karanlıktı ve sadece birkaç iğne ucu kadar yıldız seçebiliyordu. Abigail alaycı bir ifadeyle, "Düşmek için çok uzun bir yol," dedi.

Mercy öfkeyle içini çekti. "İşte senin sorunun da bu," dedi. "Hayal gücünü içsel büyü için kullanmak istiyorsan onu kullanmalısın. Sana gökyüzünün bir göle benzediğini söylersem, *hayır* demezsin, bana yıldızların ne olduğunu söylersin!"

Abigail gözlerini kuşkuyla yukarı doğru kıstı. "Ee," dedi. "Sanırım yıldızlar balık olabilir?"

"Elbette yapabilirler!" Mercy dostça kabul etti. "Ama o göle nasıl girdiler? Birileri gölü balıklarla dolduruyor, değil mi? O yıldız balıklarını gökyüzüne fırlatan kimdi?"

"Bir bekçi!" Hugh gönüllü oldu. "Ay'da bir kulübesi olmalı!"

"Abigail aniden Hugh'a, "Biz hayal ettiğimiz sürece o bir *kadın* olabilir," dedi.

"Belki de işe başvurmalısın," dedi Mercy yavaş ve sinsi bir gülümsemeyle Abigail'e. Bir çift peygamber çiçeği perisi canlı bir menekşe renginde parlayarak yanlarından geçti; renk Mercy'nin solgun yüzünü tuhaf bir şekilde aydınlattı, böylece an için yorgun olmaktan çok başka bir dünyaya aitmiş gibi göründü.

Abigail bunda hem çekici hem de üzücü bir şey olduğuna karar verdi. Dünya neredeyse Mercy'nin etrafında dönüyor, sanki kendini sürekli onun ayaklarına bırakıyor gibiydi. *Abigail*'in bir parçası da kendini Mercy'nin ayaklarına atmak istiyordu ama neyse ki bu Abigail'in çok *küçük* bir parçasıydı ve mantıklı zihninin geri kalanı tarafından kolayca alt edilebiliyordu.

Abigail perilerin ve onların ortaklarının yanında böyle garip duygular hissetmeye alışkındı. Öteki Annesi bazen düpedüz korkutucu olabiliyordu. Ama nedense Mercy'nin sinsi gülümsemesi Abigail'in dizlerinin biraz zayıflamasına neden oldu ve bu daha önce hiç başına gelmemiştir.

Belki de hayal gücümü daha fazla kullanmasam iyi olur, diye düşündü Abigail.

Neyse ki Yuvarlak Gölet çok geçmeden göründü ve ne manzaraydı ama! Gölün üzerinde yanan parlak mavi mumlar, beyaz kuğuların üzerine yansıyor

ve çiçek giysili dansçılar. Kensington Bahçeleri'nin peri ziyaretçileri suyun üzerinde saat yönünde vals yaparak hayalet bir kavalın sesiyle döndüler.

Abigail dansçıları dikkatle inceledi. "Sanırım çiğdemler görüyorum," dedi. "Şuradaki beyaz olanlardan. Belki onlar danslarını bitirene kadar bekleyebiliriz."

Mercy'nin gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirdi. "Neden bekliyorsun ki?" diye sordu. "Şuna bak. Dans etmek istemiyormuş gibi davranamazsın."

Abigail tereddüt etti. "Ayaklarımın suyun üzerinde dans ettiğini hayal edebilir miyim bilmiyorum," dedi. "Ve bu retikülüm var-"

Mercy bir el salladı. "Dans etmek istiyorum," dedi. "Eğlenceli görünüyor. İkimiz için de yeterince sert hayal edeceğim."

"Ben eşyalarına göz kulak olurum," diye ekledi Hugh yardımsever bir tavırla. "Çiğdemlerle *bir şekilde* konuşmalısın Abby."

Abigail uzun bir süre Mercy'yi düşündü. Diğer kadın kesinlikle *ilginçti* ve Abigail, Mercy'nin coşkusunun biraz bulaşıcı olduğunu inkâr edemezdi. Ancak onda pek çok şey *eksikti* ve Abigail'in ona güvenmek için hâlâ çok az nedeni vardı.

Gerçi... buradaki periler Mercy'nin tuhaflık anlayışını paylaşıyordu. Normal şartlar altında, Abigail onların meraklı bir sihirbazın sıkıcı sorularına nezaketle boyun eğeceklerinden şüpheliydi. Abigail, Mercy'nin yaklaşımının muhtemelen *doğru* yaklaşım olduğunu düşündü.

Abigail isteksizce elindeki büyük retikülü yakındaki bir ağaca bıraktı. Mercy centilmen bir tavırla kolunu tekrar uzattı ve Abigail onu nazikçe tuttu. İkisi de sanki oraya aitlermiş gibi Yuvarlak Gölet'in kenarına doğru yürüdüler.

Abigail botu suyun yüzeyine değince biraz irkildi ama Mercy yürümeye devam ederek onu kendinden emin bir şekilde kendine çekti. Abigail Mercy'nin içindeki büyü'nün hafif ürpertisini teninde hissetti, karanlık ve garip bir şekilde canlandırıcıydı. Neredeyse cam kadar kaygan olmasına rağmen su çizmelerine değiyordu. Abigail'in adımlarından küçük dalgacıklar yayılıyordu.

yağmur damlaları gibi gölün üzerine düştü. Her nasılsa, Mercy'nin yanındaki adımları hiçbir iz bırakmadı.

"Vals yapmayı bilmiyorum," dedi Abigail aniden. "Sen biliyor musun?"

Mercy aynı sinsî gülümsemeyle gülümsedi. "Fark etmez, değil mi?" diye sordu. "Sadece herkesin yolundan çekilecek kadar hızlı dönmemiz gerekiyor." Göstermek istercesine kolunu Abigail'in beline doladı ve sonra diğer dansçılarla birlikte suyun üzerinde ilerlemeye başladılar, kuğuların ve perilerin arasında şüpheli bir hassasiyetle süzülüyorlardı.

Mercy'nin vals yapmayı bilmediği hemen anlaşılıyordu ama yine de yoktan var ettiği uydurma dans garip bir şekilde zarifti. Abigail ilk kez başka bir kadınla dans etmiyordu; kadınlar balolarda pist resmen açılmadan önce sık sık birlikte dans ederlerdi ve ne olursa olsun erkek partner bulmak genellikle zor olurdu. Ama Mercy ile dans etmek tamamen farklıydı. Mercy sadece Abigail'le dans etmeye razı olmamıştı, Abigail'le dans etmek *istiyordu*. Adımları tuhaf olsa da ayakları emindi ve Abigail'in belini kavrayışı güven vericiydi.

"Bahse girerim gençken hayal kurma konusunda daha iyiydin," dedi Mercy usulca. Mumların hayalet mavisî ışığı karanlık gözlerindeki alacakaranlığa karıştı ve bir an için neredeyse kendisi de bir hayalet gibi göründü.

Abigail içini çekti. "Hiç öyle oldum mu bilmiyorum," diye itiraf etti. "Belki de kırık bir hayal gücüyle doğmuşumdur." Gölde dans etmekle ilgili bir şey, kimsenin onu duyamayacağı bir yerde böyle şeyler söylerken daha rahat hissetmesini sağlıyordu.

Mercy Abigail'e düşünceli bir bakış attı. Mercy, Abigail'den bir santim kadar kısa olmasına rağmen, ona yapışan manyetik karanlık, Abigail'in her zaman ona bakıyormuş gibi görünmesine neden oluyordu. Gözlerinde dans eden ışık şimdi hüznü görünüyordu. "Sanki bu senin suçunmuş gibi konuşuyorsun," diye mırıldandı Mercy.

"Belki de öyledir," diye yanıtladı Abigail. "Hayal gücümü senin gibi kullanmadım."

Mercy başını salladı. "Yanlış bir şey yaptığını ima etmek istememiştim," dedi. Ses tonunda şimdi gerçek bir sempati vardı. "Kimsenin hayal gücünü kaybetmeyi *seçtiğini* sanmıyorum. Belki de hepsini önemli bir şey için kullanmışsındır."

"Daha çok hayatta kalmak üzerine sanırım," dedi Abigail sessizce. "Sen de kolay bir zaman geçirmiş gibi görünmüyorsun ama hâlâ tanıdığım hiç kimseye benzemeyen bir hayal gücün var."

Mercy dudaklarını büzdü. "Kendini benimle kıyaslama," dedi. "Ben her yönden şanslıydım." Abigail'e gülümsedi. "Ama burada, gölün üzerinde olmak ne kadar güzel, değil mi? Neden şimdi bir şeyler hayal etmiyorsun? Denemek için mükemmel bir yer."

Abigail bakışlarını Yuvarlak Gölet'e dikerek manzarayı seyre daldı. Periler suyun yüzeyinde çiçekler gibi dönüyor, gülüyor ve elbiselerinin eteklerine yapışan uykulu kuğulardan kaçıyorlardı. Abigail, çoğu insanın göletin diğer tarafında dans eden bir çift çiğdemin yanına nasıl gideceğini düşünmek yerine bu manzara karşısında dehşete düşeceğini fark etti.

Abigail bir an için bu itici hedefi bir kenara bıraktı. Bunun yerine Mercy'nin dudaklarındaki gizemli gülümsemeye ve mum ışığının suyun üzerinde uzun gölgeler oluşturmaya odaklandı.

Neredeyse sormayı düşünmeden, Hollowvale'in serin büyü kalbine doğru süzüldü ve zihnindeki düşüncelere göre kendini şekillendirdi. Abigail hülyalı bir şekilde iç çekti; bunu yaparken dudaklarından yumuşak bir sis bulutu yükseldi ve havada asılı kaldı.

Birdenbire suyun üzerindeki lacivert gölgeler, sahiplerini geride bırakarak dönmeye başladı. Gölge dansçılar gölet boyunca saat yönünün tersine dönerek suyun üzerindeki gerçek dansçılara mükemmel bir tezat oluşturdular.

Papatya perilerinden biri keyifli bir kahkaha attı. Abigail başka bir büyü'nün, ılık, ballı güneş ışığı gibi onunkine cevap verdiğini hissetti. Gölge dansçıları daha sonra sudan yükselerek göletteki asıllarına katıldılar. Bir şakayık perisi bir eliyle genişçe bir işaret yaptı ve yumuşak fısıltılar Abigail'in büyü'sü boyunca taşındı. Gölge dansçıları birbirlerini kibarca selamladılar, sonra da göldeki gerçek perilere ellerini uzatmak için döndüler.

Her şey o kadar doğal ve hızlı bir şekilde arka arkaya gerçekleşti ki, her büyü bir öncekinin üzerine vahşi, tuhaf bir neşeyle inşa edildi, öyle ki Abigail başka bir şey düşündüğünü tamamen unuttu. Yüzünde bir gülümseme belirdi ve Mercy de ona sırtarak Abigail'i başka bir gölge Mercy'nin kollarına doğru döndürdü ve danslarına hemen yeniden başladılar.

Gölge Mercy'nin kolları biraz daha soğuktu ama Abigail'i gerçek Mercy ile aynı zarafet ve güvenle yönetiyordu. Abigail kısa bir süre için kendi gölgesinin bir başkasını dansa yönlendirmeye çalışmadığını umdu - yönlendirmede pek iyi değildi. O anda Abigail'in aklına bunun düşünmek için son derece tuhaf bir sorun olduğu geldi ve bir başka gülümsemeyle başını iki yana salladı.

Gölge Mercy, Abigail'i yeni bir ortağa doğru düzgünce döndürdü ve Abigail kendini çiğdem gibi giyinmiş uzun boylu, zarif bir bayana bakarken buldu.

"Ne harika bir akşam!" dedi çiğdem. "Haftalardır Yuvarlak Göl'de bu kadar eğlenmemiştim!"

"Buraya çok sık geliyorsun o zaman!" Abigail asıl niyetini hatırlayarak hızla konuştu.

"Neredeyse her gece!" diye güvence verdi çiğdem perisi Abigail'e. "Kuğular bizden nefret ediyormuş gibi davranıyorlar ama onlarla iyi arkadaşız ve gerçekten de arkadaşlıktan hoşlanıyorlar."

Huysuz kuğulardan birinin yanından geçtiler, o da sanki yorumunu çürütmek istercesine çiğdemci kadının elbisesine baktı.

"Kensington Bahçeleri'nden geçen bir İngiliz hanımefendinin hayaletini görmüş olabilir misiniz?" Abigail sordu. "Yanında bir sluagh olabilir."

Çiğdem düşünceli görünüyordu. "Ah evet," dedi. "Bunu hatırlıyorum. Zavallılık çok üzgündü ama hayaletler her zaman öyledir. Ona eşlik eden bir sluagh *vardı*. Sanırım Sera'ya gittiler ama o zamandan beri ikisini de görmedim."

Eşlik etmek, diye düşündü Abigail, son derece uysal bir kelimeydi. Ama periler kaçırılmayı nadiren ölümlülerin algıladığı şekilde algıladı.

"Sorduğum için kusura bakmayın ama Sera'da perilere giden bir yol olup olmadığını biliyor musunuz?" dedi Abigail yavaşça.

"Aslında var," dedi iğdemci kadın. "Daha önce bir kez kullanmışım. Peri diyarlarının vahşi yerlerine, diyarlar arasına gidiyor. Ama Londra'da Longshadow'a yakın bir yere giden tek yol orası ve sanırım sluaghlar da oradan gelip gitmek istiyorlarsa orayı kullanmak zorundalar."

Abigail daha fazla soru sormak istiyordu ama ağzını açtığı anda iğdemci kadın onu tekrar döndürdü ve kendini bir papatyanın gölgesiyle dans ederken buldu.

Dans bir süre daha devam ettikten sonra Abigail, hayatının en güzel anlarını yaşıyor gibi görünen gerçek Mercy'nin yanına dönmeyi başardı. Dağınık siyah saçları artık kasketinden tamamen dökülmüştü ve Abigail'i gölet boyunca yönlendirmeyi devralırken kendi icat ettiği dansa yeni adımlar ekledi.

"Lucy'nin hayaleti bir sluagh ile Sera'ya gitti!" Abigail söyledi. "Gölgelerimizi alıp onun peşinden gitmeliyiz!"

Mercy bu açıklamaya hiç şaşırmış gibi görünmüyordu ama dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Gölgemin gerçekten gitmek istediğini sanmıyorum," dedi. "Bir süre daha kalmasına izin vereceğim - eminim eninde sonunda bize yetişecektir."

İkisi birlikte göletten ayrılarak Abigail'in Hugh'u retikülüyle birlikte bıraktığı ağaca doğru gittiler. Abigail'e bir

ikisi yaklaşırken beklenti dolu bir bakış attı. "Eee?"

Hugh sordu.

Abigail, "Sluagh kesinlikle Lucy'nin hayaletini kaçırdı," dedi.

"Bunu çiğdem mi söyledi?" Mercy sordu. "Kaçırılma olayını kastediyorum." Abigail çalışıldı Merhametdikkatlice. "Şey... ve sluagh oldu Lucy'yi Longshadow'a sürükledikleri neredeyse kesin," dedi. "Nedense onların ona kibarca sordum."

Mercy kaşlarını çatı ama sessiz kaldı.

Hugh bu açıklama karşısında özellikle endişelenmiş görünüyordu. "Oh," dedi. "Eee.

Ama Longshadow'a gitmiyoruz, değil mi?"

Abigail kaşlarını çatarak Hugh'a baktı. Hugh'un davranışlarında tam olarak anlayamadığı fazladan bir kurnazlık vardı. "Belli ki öyle değil," dedi. "Yine de yolda ilgi çekici bir şey olup olmadığını görmek isterim." Abigail Hugh'ya şüpheyle baktı. "Longshadow hakkında bilmem gereken bir şey mi var, Hugh?"

Mercy Hugh'a meraklı bir bakış attı. Hugh anlamlı anlamlı Abigail ile onun arasına baktı, sanki şöyle der gibiydi: *Şüpheli olanın önünde olmaz.* "Bunu daha sonra konuşabiliriz," dedi.

Dans eden çiçekleri arkalarında bırakıp Sera'ya doğru ilerlerken Abigail'in gölgesi de ona katılmak için koşuşturuyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

TSera halka açık değildi ama bu boş olduğu anlamına gelmiyordu. Uzun pencereler, seranın içini aydınlatmaya yetecek kadar ay ışığını içeri alıyordu.

içerideki bitkiler. Uzun ve dar binanın içinde birkaç portakal ağacı dallarıyla zemini gölgelendiriyordu. Üçü, kokuları birbirine karışarak tatlı, neredeyse tiksindirici bir koku yaratan egzotik çalı ve çiçeklerden oluşan raflar boyunca sessizce yürüdüler.

Normalde Abigail, yasak olması gereken bir kraliyet binasına izinsiz girmekten biraz çekinirdi ama kraliyet ailesi akşamları perilerin bahçelerde ne kadar aktif dolaştığının farkındaydı ve periler asalarını alıp kaçmasın diye ihtiyatlı davranarak herkesin geceleri bahçeden tamamen uzak durması gerektiğine karar vermişlerdi.

"Buralarda bir yerde zakkum çiçekleri olmalı," diye sessizce gözlemledi Abigail. "Bahse girerim onların hemen yakınında periye giden bir yol vardır." Tekrar Mercy'ye baktı ve ekledi: "Normalde perilere giden bir yol açmak için özel bir şey yapman gerekir ama Kensington Bahçeleri'ndeki tüm yollar ay parladığında açılır. Her an peri dünyasına girebiliriz. Sanırım bu seni rahatsız etmiyor?"

Mercy gözlerini kırptırdı. "Rahatsız olmalı mıyım?" diye sordu. "Rahatsız olmuş görünmüyorsun."

Abigail gözlerini kıstı. "Sonunda kaçırılabilirsin," dedi. "Küçük bir sonsuzluk için peri içinde sıkışıp kalabilir, parmakların kanayana kadar meşe sakızı toplayabilirsin."

Mercy bir kaşını kaldırdı. "Bu çok spesifik görünüyor," dedi.

Abigail dudaklarını birbirine bastırdı. "Ne düşünüyorum biliyor musun?" dedi. "Bence sen daha önce peri dünyasına gittin. Benim Hollowvale'den bir parça getirdiğim gibi sen de oradan bir parçayı buraya getirdin."

Abigail, Mercy'nin gözlerini kaçırıp yüz ifadesini gizlemesini bekliyordu ama onun yerine diğer kadın gülümsedi. "Açıkçası ben de peri dünyasında bulundum," dedi. "Bahçelerdeki patikaları biliyordum. Bu konuda bu kadar şüpheli olmana gerek yok, sonsuza dek seninle kalacak değilim. Sadece şimdilik aynı yöne gidiyoruz."

"Ama bizimle kalabilirsin," dedi Hugh. "Benim taşınmam hakkında daha fazla konuşmak istiyordun, değil mi?"

Mercy adımlarını yavaşlattı. Tekrar Hugh'ya doğru baktı. "Devam etmek istemediğini söylemiştin," diye dikkatle gözlemledi.

Abigail bu öneri karşısında gerildi ama loş ay ışığı Hugh'nun sinsi yüz ifadesini ortaya çıkarınca, Mercy'yi bu şekilde yanlarında tutmak istediğini anladı.

"Şu *anda* hayatıma devam etmek istemiyorum," dedi Hugh Mercy'ye. "Ama sen benim devam etmek isteyeceğime ikna olmuş görünüyorsun, eğer bana biraz akıl verebilirsen. Yine de bu konuda biraz konuşmaya hazırım."

Onunla tanıştıklarından beri Mercy ilk kez kararsız görünüyordu. Yürürlerken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hayatına devam etmen gerekiyor," dedi Mercy. "Büyü tarafından tutuluyor eminim bunu yapardın."

Hugh başını sallayarak onayladı, elleri cebinde arkalarından geliyordu. "Peki taşınmanın nesi harika?" diye sordu. "Bundan ne çıkarım olacak?"

Hugh'ya dönüp bakarken Mercy'nin yüz hatlarında sempati titreşti. "Arada sıkışıp kaldın, değil mi?" diye sordu. "Her zaman başkalarının senin yapamadığın şeyleri yapmasını izlemek eğlenceli olamaz. Diğer tarafta huzur var ve sen tamamen oraya aitsin."

Mercy'nin her kelimesinde ciddi olduğu belliydi. Gözlerinde Abigail'in kalbindeki hüzünle eşleşen yumuşak bir hüzün vardı. Hugh annelerine her laf attığında ya da turtalar içini çektiğinde bu hüzün daha da artıyordu, ta ki Abigail onun konuşmasına ya da bir şeylere dokunmasına izin verecek bir büyü bulması gerektiğini yeniden düşünmeye başlayana kadar.

" teki tarafta barış olduğunu nereden biliyorsun?" Hugh Mercy'ye sordu. "Hiç oraya gittin mi?"

Mercy kaşlarını çattı. "Görmedim," diye itiraf etti. "Sınırı geçtikten sonra kimse oradan geri dönmez. Ama korkunç huzurlu *görünüyor*. Orayı peri dünyasının belli bölgelerinden görebilirsiniz."

Hugh bilgece başını salladı. "Bu çok ilginç," dedi. "Bunun hakkında çok düşüneceğim." Onu uzun süredir tanıyan Abigail, bunun kabaca şu anlama biliyordu: *Az önce söylediğin her şeyi çoktan unuttum*. Ama Mercy Hugh'ya özlemle gülümsedi ve Abigail diğer kadının ona en azından biraz inanmış olması gerektiğini düşündü.

Abigail bu konuşmaya o kadar dalmıştı ki neredeyse beyaz zakkumların yanından geçip gidecekti ama Mercy onlardan sadece birkaç adım sonra durdu ve yerden tavana kadar uzanan uzun pencerelerden birine doğru baktı.

Aslında bu gece, söz konusu pencere tam olarak bir değildi. Cam garip bir şekilde parıldııyor ve pencereye çapraz olarak bakıldığında pencerenin ötesindeki dünyanın görünümü değişiyordu.

Pencerenin önünden geçen bir patika vardı, büyük, gümüş renkli ağaçlara bakıyordu. Abigail önce ay ışığının ağaçları gümüş gibi gösterdiğini düşündü ama daha yakından bakınca kararmış kabuklarının altında metal gibi parladıklarını gördü. Her ağaç farklı, lezzetli görünen meyvelerle doluydu: dallardan sarkan gümüş portakallar, gümüş erikler ve hatta gümüş kirazlar vardı.

Mercy pencerenin önünde hiç tereddüt etmedi. Eteklerini yukarı sıyırdı ve patikaya adımını attı.

daha önce birkaç kez yürümüştü.

Abigail içini çekti. İnce bir muslin elbise giyerken ve hantal bir retikül taşıırken garip, güvenilirmez bir kadını peri dünyasına kadar takip ettiğinin farkındaydı. Eğer bunu yapabilseydi, muhtemelen evde durur ve peri dünyasına girdikten sonra giymek üzere kendine bir pantolon hazırlardı. Akli başında insanlar normalde peri dünyasında cüppeyle dolaşmazdı, tabii söz konusu insanlar ağza alınmayacak yerlerde diken istemiyorlarsa.

Akli başında insanlar da yabancı kadınların peşinden peri dünyasına gitmezdi.

Ama pantolon almak için eve gizlice girmek için artık çok geçti ve Abigail'in araştırmasının onu götürdüğü yer peri dünyasıydı; bu yüzden eteklerini bir kez daha topladı ve Mercy'nin peşinden gitti.

Pencere Abigail'in etrafında su gibi dalgalanıyor, teninin yüzeyini ürpertiyordu. Patikaya çıktığında ayaklarının altında metalik yapraklar garip bir şekilde çıtırdadı. Burada da ay ışığı vardı ama belirli bir yerden geliyor gibi görünmüyordu; önündeki yol gümüşle yıkanmış olsa da karanlık gökyüzünde ne ay ne de yıldız vardı.

Hugh Abigail'in arkasında yürüyor, manzarayı hayranlıkla inceliyordu. Artık peri dünyasında olmalarına rağmen yapraklar ayaklarının altında çıtırdamıyordu; sadece Öteki Annelerinin gücü Hugh'a gerçek bir bedene yakın bir şey vermeye yetiyordu ve Abigail'in içindeki Hollowvale parçası ona diyarın onlardan epey uzakta olduğunu söylüyordu.

Mercy onların çok önünde yürümüyordu, oysa adımları daha önce kendinden çok emin görünüyordu. Aslında patikada garip bir şekilde sabit durmuş, alnı derin bir şekilde örülmüş halde etraflarındaki meyve ağaçlarına bakıyordu.

Mercy sakince, "Bu çok can sıkıcı," dedi. Abigail kaşlarını çattı ve onun bakışlarını takip etti.

Birisi sağ taraflarındaki ağaca demir bir at nalı çakmıştı. Abigail gözlerini kırptırdı. "*Bunun* orada olmaması gerektiğine eminim," dedi.

"bir tane daha var," dedi Hugh. Abigail döndü ve onun kararmış bir armut ağacına baktığını gördü; ağacın kabuğuna ikinci bir at nalı çakılmıştı ve bir c harfi gibi onlara doğru dönüyordu.

"Onlardan koca bir çember var," dedi Mercy. "At nallarının uçlarının bize doğru baktığı hiçbir yerden geçemeyeceğiz."

Abigail bu ifadeyle alay etti. "Biz peri değiliz," dedi. "Elbette demire dokunmaktan hoşlanmıyorum, ama bu beni *tuzağa* düşürmesi için bir neden değil-"

Ama Abigail tekrar ilerlemeye başladığında bile ayaklarının ona direndiğini fark etti. Her adımda sanki pekmezin içindeymiş gibi sürükleniyordu. Sonunda, direnç o kadar güçlüydü ki hiç ilerleyemedi.

"İçinde Hollowvale'den bir parça olduğunu söylemiştin," diye gözlemledi Mercy. "İşte demiri geçemeyen o parça." Onları tuzağa düşüren at nallarına bakmaya devam ederken yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Mercy sorunu teorik olarak anlamış olsa da, kapana kısılmış olmanın *gerçekliği* karşısında şaşkıındı. Konuşurken geri geri gidiyor, nalları aşmak için farklı açılar deniyor ve her seferinde başarısız oluyordu.

"Bunun burada olduğunu biliyor muydun?" Abigail hararetle sordu.

Mercy kaşlarını çattı, hâlâ etrafına bakınıyordu. "Tabii ki bilmiyordum," dedi. "Yoksa neden buraya geleyim ki? Burada at nalı olmaması gerekiyordu."

Abigail sinirli bir ses çıkardı. "O zaman İngiltere'ye geri döneriz," dedi. "Kensington Bahçeleri'nden farklı bir yol izleyebiliriz-" Ama Abigail tekrar Sera'ya açılan pencereye döndüğünde bile bu plandaki kusuru gördü. Bu özel tuzağı her kim kurmuşsa, onu tamamen hazırlamıştı. İçeri girerken, pencereden uzağı gösterecek şekilde yere çakılmış son bir at nalının üzerinden geçmişlerdi.

"Şey," dedi Hugh, Abigail'in bakışlarını takip ederek, "sanırım bunu da yapmayacağız."

Abigail yüzünü buruşturdu ve bir an düşündü. Etrafındaki yeşilliklere bakarak bir sopa aradı. Ancak hepsi de durduğu yerden at nalına ulaşamayacak kadar kısaydı.

Mercy giderek artan bir şaşkınlık ve sıkıntıyla gözlerini at nalına dikti. İçindeki büyüye etrafındaki gölgeler yırtık pırtık örümcek ağları halinde toplandı.

Abigail ona doğru döndü. "Hayır, yapma!" dedi hızla.

Ama Mercy çoktan Sera penceresinin önündeki at nalına saldırmıştı. Gölgeleer ona doğru tısladı, soğuk ve düşmanca; bir an için gölgeler yarı örtülü insan formları gibi göründü, at nalını yerden koparmak için kavradılar.

Gök gürültüsünü andıran bir *çatırtı* havayı ikiye böldü. Beyaz sıcak ışık gölgeleri yırtarak onları kağıt gibi parçaladı. Mercy acı dolu bir çığlıkla sendeleyerek geri çekildi ve çok geçmeden yanan bir şeyin korkunç kokusu duyuldu.

Mercy yere yığılıp ellerini göğsünde tutarken Abigail koşarak yanına geldi.

"Kötü mü?" Abigail ısrarla sordu. "Bir bakayım." Mercy'nin bileklerine nazikçe uzandı ve ellerini tekrar görüş alanına çekti.

Mercy'nin ellerinin derisi kızgın kırmızı bir renk almıştı ama neyse ki yanıklar hafif görünüyordu. Elbette *her* türlü yanık acı vericiydi ve Abigail, Mercy'nin yüzünden akan acı dolu gözyaşlarını yadırgamadı.

"Bunu neden yapasın ki?" Abigail ona sordu. "Ne olacağını biliyor olmalıydın!"

Mercy perişan bir şekilde titredi. "Ben... Bilmiyorum," dedi. "İçimdeki büyüün ben ne istersem onu yapmasına o kadar alıştım ki, sanırım... nasıl olsa işe yarayacağına inandım."

Hugh, Abigail'le birlikte aceleyle gelmişti; Mercy'nin ellerini görünce yüzünü buruşturdu. "Ne kadar zor hayal edersen et, bazı şeyler hâlâ imkânsızdır," dedi.

Abigail derin bir iç çekti. "Biliyor musun," dedi, "bence hayal gücün biraz *fazla* yaratıcı. O kadar uzun zamandır istediğini elde ediyorsun ki, elde zamanların nasıl olduğunu unutmuşsun. Peri büyüsü güzel bir şey ama her şeyi çözemez."

Mercy dudakları titreyerek ellerine baktı. "Çok acıyor," diye mırıldandı. "Sanırım at nallarından nefret ediyorum, Abby."

Abigail bir kaşını kaldırdı. Mercy'nin dudaklarından dökülen bu lakap kulağa tuhaf geliyordu. "Adım Abigail," dedi isteksizce. "Bahse girerim at nalından nefret ediyorsundur. Şu anda ben de pek hoşlandığımı söyleyemem." Mercy'nin ellerini dikkatlice kucağına koydu ve ayağa kalktı. "Bunu her kim yaptıysa, gerçekten tuzığa düştük. Ölümlü büyüsü bile demirden nefret eder. Buradan çıkmanın bir yolunu bulabileceğimizden emin değilim."

Hugh başını kaldırıp Abigail'e baktı. "Şey, yapamazsın," dedi. "Geçerken sorun yaşayacağımı sanmıyorum. Senin için nalları hareket ettirememem çok yazık."

Abigail kaşlarını çatarak ona baktı. "Nalları hareket ettiremezsin," dedi yavaşça, "ama belki onları hareket ettirecek *başka* birini bulabilirsin."

Hugh düşünceli bir şekilde kollarını kavuşturdu. Sonra ani bir düşünce yüzünü aydınlattı. "Anne!" dedi. "Öteki Anne değil, Normal Anne! Belki aynaya bakarak dikkatini çekebilir ve onu buraya getirebilirim!"

Abigail ona temkinli bir bakış attı. "Madalyonun benimle birlikte peri dünyasında," dedi. "İngiltere'ye dönersen o kadar iyi çalışmayabilir. Ya ondan çok uzaklaşırsan ve dağılırsan?"

Hugh karanlık bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Burada *başka* hiç kimse demirin yanından geçemez," dedi. "Yardıma ihtiyacın var Abby. Her neyse, parçalanmaktan pek korkmuyorum."

Abigail bunun üzerine kaşlarını çatı. "Sen değil misin?" diye sordu. "Ama hayatına devam etmek istemediğini söylemiştin, Hugh."

Hugh omuz silkti. "Hayatıma devam etmek istemiyorum," diye onayladı. "Yeni bir yere gitmek için değer verdiğim her şeyden vazgeçmek aptalca geliyor. Ama önemsedğim şey *sensin*. Bunun için savaşmakta yanlış bir şey yok."

Abigail gözlerini Hugh'ya dikti. Bunu yaparken, neden hayatına devam etmeyi reddettiği konusunda onunla konuşmaktan büyük ölçüde kaçındığını fark etti -çünkü hayatına devam etmesini *istemiyordu* ve bir parçası her zaman bu konuyu açmanın onun bunu düşünmesine neden olacağından korkmuştu.

"Benim için savaşarak ölmeni hiç istemiyorum, Hugh," dedi Abigail usulca. Kelimeleri söylerken boğazı düğümlenmişti. Bu fikir bir anda hem çok olası hem de çok korkunç gelmişti.

Hugh gözlerini devirdi. "Bu senin sorunun, benim değil," dedi. "Ama her neyse, beni durdurmak istiyorsan madalyonu kullanman gerekecek. Şimdi gidiyorum Abby. Eğer çok beklersem, güneş doğmadan ve bahçedeki yollar kapanmadan önce annemi yeterince çabuk bulamam."

Abigail parmaklarını avuçlarının içinde sıkı. Bir an için madalyonu kullanıp Hugh'yu kalmaya zorlamak *istedi*. Ama bunun yanlış olduğunu biliyordu. Eğer bunu yaparsa, diye düşündü Abigail, o zaman gerçekten bir büyücü *olurdu*.

"Gitmeni istemiyorum," dedi Abigail sessizce, "ama madalyonu kullanmayacağım, Hugh."

Hugh ona gülümsedi. "Neden hâlâ burada olduğumu biliyorum," dedi. "Yardıma ihtiyacın olduğunu bildiğim sürece ortadan kaybolacağımı sanmıyorum. O yüzden çok fazla endişelenme." İç çekti. "Keşke sana sarılıp vedalaşabilseydim. Ama seni çok sevdiğimi bilmelisin Abby."

Abigail gözyaşlarını kırptırdı. Sesini aynı seviyede tutmak aniden çok zorlaşmıştı. "Ben de seni çok seviyorum, Hugh," dedi.

Mercy yerdeki yerinden başını kaldırıp Abigail'e baktı. Yüzünde hâlâ acı vardı ama bunun altında yeni ve merak uyandıran bir belirsizlik vardı. "Ben... ben senin üzerindeki büyünü güçlendirebilirim," dedi. "Hayaletlerle aram hep iyi olmuştur."

Abigail Mercy'yi dikkatle değerlendirdi. "Hayaletlerin zamanlarını aştığına inanmıyorsun," dedi yavaşça. "Büyüyü yaptığım için bana büyücü dedin."

Mercy sefilce başını salladı. "Bundan pek hoşlanmıyorum," diye itiraf etti. "Ama bu at nallarıyla sonsuza kadar burada kalmak istemiyorum. Ve..." Mercy'nin sözleri kesildi. Koyu renk gözleri Hugh'ya kayd ve onu şaşkınlıkla inceledi. "Bilmiyorum," dedi usulca. "Şu anda yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyor. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim."

Abigail Hugh'a baktı. "Bu senin madalyonun," dedi. "Ona dokunması riskini almak ister misin?"

Hugh tek gözünü Mercy'ye dikti. "Ona komik bir şey yapmayacağına söz verir misin?" diye sordu. "Sadece büyüyü güçlendirecek misin?"

Mercy isteksizce başını salladı. "Söz veriyorum," dedi.

Hugh başıyla onayladı. "Devam et o zaman," dedi Abigail'e. "Sanırım o da en az senin kadar dışarı çıkmak istiyor."

Abigail madalyonu isteksizce gömleğinden çıkardı. Madalyonu bir başkasına verme fikrinden hiç hoşlanmıyordu; *özellikle de* kafasında oluşmaya başlayan şüpheler yüzünden Mercy'ye vermekten hiç hoşlanmıyordu. Ama Hugh kararını vermişti ve bu yüzden Abigail madalyonu Mercy'nin acıdan kızarmış ellerinden birine nazikçe yerleştirdi.

Mercy rahatsızlıkla irkildi. Ama yine de parmaklarını madalyonun etrafına kapattı. Pencerenin yanındaki at nalına son bir kez endişeyle bakan Mercy nefes aldı ve gölgelerinin parçaları bir kez daha etrafında toplandı.

Mercy demiri etkilemeye çalışmadığı için büyü bu kez geri tepmedi ama gölgeler hâlâ somurtkan ve halsiz görünüyordu. İngiltere'deyken Mercy'nin büyü istediği zaman emrine amade olurdu; burada, demirle çevriliyken, çağrılmaktan hiç hoşlanmıyor gibiydi.

Yavaşça, Mercy'nin gölgeleri gümüş madalyonun etrafında kıvrıldı ve oymalarına yerleşti. Madalyon kararmış bir görünüme büründü, tıpkı ağaçlar gibi.

etraflarını sardı.

Belki de sadece hayal gücüydü ama Abigail, Hugh'nun formunun biraz daha güçlendiğini düşündü. Kesinlikle, biraz daha dik duruyordu.

Mercy uzun, titrek bir nefes verdi. Abigail öne doğru sarkmadan hemen önce onu yakaladı. Zambakların kokusu aniden baskın gelmişti; bahar yağmurundan sonraki çiçekler gibi taze, keskin ve tatlıydı.

Daha uzakta durup aykırı tonlarda konuştuğunda Mercy'yi tuhaf ve can sıkıcı bir varlık olarak düşünmek daha kolaydı. Ama Mercy alnını yorgun bir şekilde Abigail'in omzuna yasladığında, onun ne kadar yumuşak ve kırılgan olabileceğini görmezden gelmek birden zorlaştı. Abigail, Mercy'nin gücünün çoğunun inatçılığının ve kendine güveninin yarattığı bir yanılsama olduğunu fark etti ve *bunun* çoğu da içindeki büyüünün onu her zaman kurtaracağına olan inancından kaynaklanıyordu.

Mercy şu anda Abigail'in kollarında titriyordu, acı içinde ve kararsızdı. Abigail Mercy'ye hâlâ *güvenmese* de, ona karşı büyük bir sempati duymaktan kendini alamıyordu. Görünüşe göre Mercy uzun zamandır ilk kez kendisine yardım etmesi için tamamen başkasına muhtaçtı.

Yorgun ve yaralı olmasına rağmen Mercy omurgasına biraz çelik yerleştirdi ve madalyonu dikkatle Abigail'e geri verdi.

Mercy yumuşak bir sesle, "Sanırım bunun yardımı olur," dedi. "Elimden geleni yaptım."

Abigail madalyonu tekrar boynuna geçirirken diğer kadını omzunda dengede tuttu. Bu madalyonla ilgili bir şey onu farklı hissettiriyordu, daha güçlü olduğunu umuyordu.

"Ben gideyim o zaman," dedi Hugh ama Mercy başını salladı ve sendeleyerek ayağa kalktı.

"Belki Abigail sana sarılamaz," dedi Mercy, "ama ben onun *yerine* sana sarılabiliyim." Sesine eski inatçılığından bir parça sızmıştı.

Hugh yine rahatlamış bir ifadeyle gülümsedi. Mercy'ye doğru atıldı, kollarını onun boynuna doladı ve Abigail bunun daha önce de olduğunu hatırladı

Birine sarılmayalı yıllar ve yıllar olmuştu.

Mercy ayaklarının üzerinde biraz bocaladı; ama kollarını Hugh'ya doladı ve ona şiddetle sarıldı.

Abigail ikisini de izlerken kalbi göğsünde burkuldu. İçinde o kadar çok tuhaf, acı tatlı duygu birbirine karışmıştı ki, hepsinden tam olarak emin değildi. Hugh için duyduğu o eski üzüntü birkaç kez daha geri gelmişti; ama aynı zamanda onunla gurur duyuyor, onun için korkuyor ve kendisi sarılamasa bile şu anda *birinin* ona sarılabilmesinden hâlâ memnundu.

Ancak orada Hugh ile hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyi Mercy ile ilgili olan başka bir duygu daha vardı. Mercy, Hugh'nun İngiltere'de kalma kararına her ne kadar katılmıyor gibi görünse de, onun mutluluğunu *önemsediği* açıktı. Sadece Hugh'nun nasıl hissettiği konusunda endişelenerek zaman geçirmiş biri onu rahatlatmak için elinden geleni yapardı. Üstelik Abigail, Mercy'nin kendini hiç de iyi hissetmediğini ve Hugh ona tutunurken ayaklarını tutmanın ona bir şeye mal olduğunu biliyordu.

Abigail Mercy'den hoşlanmak istemiyordu. Aslında ondan hoşlanmak *berbat* bir fikirdi. Ama Abigail buna rağmen Mercy'den hoşlandığından şüphelenmeye başlamıştı. Mercy'nin yüzündeki yumuşak gülümsemeyi düşününce Abigail'in kalbi biraz ısındı. Abigail bunun hoş bir gülümseme olduğunu düşündü - *Mercy* hoş olduğu için değil, gülümseme onun güzel duygularını açıkça ortaya koyduğu için.

Mercy yavaşça kendini Hugh'dan kurtardı. "Pekâlâ," dedi, "*artık* gidebilirsin sanırım." Tekrar gülümsedi ve Abigail'in kalbi bu manzara karşısında göğsünde titredi. "Yardım ettiğin için teşekkür ederim, Hugh. Bunun çoğunlukla Abigail için olduğunu biliyorum ama yine de minnettarım."

Hugh bakışlarını yere çevirdi, aniden utandı. "Bu biraz senin için," diye Mercy'ye güvence verdi. "Dünyanın en kötü adamı olsan bile seni burada kapana kısılmış bırakmazdım." Onun yanından geçip Abigail'e doğru baktı. "İkiniz de dikkatli olun," dedi. "Sluagh'ın sizi yakalamasına ya da başka bir şey yapmasına izin vermeyin."

Mercy bu yorum karşısında kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi.

Abigail başını salladı. "Bay Hayes hâlâ yanımda," dedi. "Sen kendin için endişelen."

Hugh bu hatırlatma karşısında sırtıttı. İkisine centilmence bir selam verdi.

Sonra da arkasını dönüp Sera'nın penceresinden İngiltere'ye doğru yürümeye başladı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

(Peri dünyasında zamanı söylemeye çalışmak her zaman korkunçtu. Basit şeyler bile dalgın ve rüya gibi geliyordu. Gece ve gündüz birbirini takip etmiyor gibiydi.

Her zamanki kurallar ve saniyeler geçip gidiyor gibiydi.

Mercy, Abigail'in yanında bir ağaca yaslanmış, ormanın geri kalanına bakıyordu. Hugh gittiğine göre, kararmış koru eskisinden bile daha az önemli görünüyordu ama Mercy'nin elleri hâlâ acı verici bir şekilde kızarmıştı.

"Keşke ellerin için bir şeyim olsaydı," diye iç geçirdi Abigail. "Gerçi burada sadece sihirbaz eşyalarım var."

Mercy Abigail'e yaslandı. "Her şey yolunda," diye mırıldandı dalgınca. "İyileşecekler. Her neyse, manzara çok güzel, değil mi? Demir olmasaydı bu hiç de umurumda olmazdı."

Abigail hâlâ Hugh için endişelenmekten hasta olmuştu ama etraflarındaki dünyayı Mercy'nin gözlerinden görmeye çalışarak düşündü. Baktığı her yerde ağaçlar görünmez bir ayın altında gümüş renginde parıldıyor, ormanın zeminine hafif gölgeler düşürüyordu. Çoğu ölümlü bu manzarayı büyüleyici bulurdu, diye düşündü Abigail. Ve en azından bir an için, o da büyüleyici bulmuştu.

Ancak Abigail içinde bulundukları durumu ve yanında oturan kadınla ilgili endişelerini hatırlayınca o an geçti.

Abigail, "Eminim peri dünyasının her yerinde bulunmuşsundur," dedi. "Sende de ondan bir parça var. Ve bu Longshadow'un bir parçası, öyle değil mi?"

Mercy hiçbir şey söylemedi. Ama sessizliği onun adına konuştu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı Abigail. Yanındaki gümüş yapraklardan birini almak için uzandı. "Londra'dan Longshadow'a giden en yakın yolu biliyordun, nereye bakacağını söylemek için bir zakkuma ihtiyacın yoktu. Sen de bir şekilde bu işe bulaşmışsın." Abigail iç çekerek yaprağı bir kenara fırlattı. "Anlayamadığım şey neden Lucy'nin odasında olduğu. Eğer Sluagh ile çalışıyorsan, ona ne olduğunu ve nedenini zaten biliyor olman gerekmez miydi?"

Mercy dizlerini göğsüne doğru çekerek çenesini dizlerine dayadı. "Lucy ve diğer kızları öldürdükleri için Sluagh'ların suçlandığını duydum," dedi asık suratla, "ama bana doğru gelmedi. Sluagh'lar normalde böyle değildir."

Abigail yan gözle Mercy'ye baktı. Yüzünde gerçek bir şaşkınlık vardı - sanki tüm dünyası anlamını yitirmiş gibiydi. "Ama sluagh insanları öldürüyor," dedi Abigail. "Geceleri batı penceresinden içeri giriyorlar ve içerideki insanlar sabaha kadar ölmüş oluyorlar."

Mercy tedirgin bir şekilde başını salladı. "Sluagh-" Durakladı, yüzünü buruşturdu ve söylemek üzere olduğu şeyi değiştirdi. "Sluagh insanları öldürür," diye itiraf etti. "Ama bunu sadece biri zaten ölüyorsa ve sebepsiz yere çok acı çekiyorsa yaparlar. Önlerinde koca bir hayat olan hiç kimseyi öldürmezler. *Öldürmezler* de."

Abigail kaşlarını çattı. "Anlamıyorum," dedi yavaşça. "Sluagh'ın sadece biri *zaten* ölmek üzereyken ortaya çıktığını mı söylüyorsun? Ama neden? Sadece işleri hızlandırmak için mi?"

Mercy iç çekti. "Sluagh'ların katil olmaması gerekir," dedi. "Onlar çobandır. Hayaletlerin Öteki Taraf'a gitmesine yardım etmeleri gerekiyor. Ölüler ve ölmek üzere olanları hissedebilirler, bu yüzden birinin yardımlarına ihtiyacı olduğuunda ortaya çıkarlar."

Abigail gözlerini Mercy'ye dikti.

Elbette yalan da olabilirdi ama Mercy'nin söylediği her Şey davranışlarıyla ve sihrinin işleyişiyle tamamen tutarlı görünüyordu. Mercy'nin Hugh'nun madalyonunu sevmemesine şaşmamak gerekirdi; Mercy'nin içindeki Longshadow parçası hayaletleri daha uzun süre tutmak yerine onları göndermek içindi.

"Sen de hayaletlerin  teki Taraf'a geçmesine yardım ettin," dedi Abigail yavaşça, "değil mi?"

Mercy şimdiye kadar isteksizce konuşmuştu ama bu söz üzerine tavrı yumuşadı ve hüzünle gülümsedi. "Farkında olmasalar bile çoğu başına geleceklerden korkuyor," dedi. "Sadece birilerinin onlarla konuşmasını, ellerini tutmasını ve onlarla birlikte yürümesini istiyorlar."

Abigail yeni düşünceleri bir araya getirerek kaşlarını çattı. "Gerçekten de hayaletleri peri yoluyla  teki Taraf'a mı götürüyorsun?" diye sordu. "Longshadow üzerinden, sanırım?" Abigail durakladı ve gözlerini kısıtı. " rneğin Londra'da bir sluagh olsaydım, oraya giderken muhtemelen bir hayaleti bu yoldan götürürdüm."

Mercy gözlerini kırpıştırdı. "Şey... evet," dedi. "Lucy ve Sluagh'ın bu yoldan geçeceğinden neredeyse emindim - ve diğer perilere göre haklıydım."

"Ama işte buradayız," dedi Abigail, "sadece bir demet demir var, ne sluagh var, ne de hayalet." Tekrar etraflarındaki at nallarına baktı. " nce babamın buraya gelecek bir sonraki sluagh için bir tuzak kurmuş olabileceğini düşündüm ama o artık benim gibi demire dokunamıyor. Eğer bu tuzak ona ait olsaydı, evdeki gibi bir çember kullanırdı. Belli ki Sluagh da demire dokunamıyor, o yüzden nalları burada bırakmış olamazlar."

"Baban mı?" Mercy araya girdi. "O da mı perilerin himayesinde?" "Peri *vesayeti* ne demek?" Abigail şaşkınlıkla sordu.

Mercy omuz silkti. "Sen busun işte," dedi. "Hollowvale seninle ilgili bir şeyi beğendi ve seni beslemeye karar verdi."

Abigail yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Ee," dedi. "Yani diyorsun ki... benim koruyucum o değil de Öteki Annemin *krallığı* mı?"

Mercy bunun üzerine hafifçe gülümsemeyi başardı. "Peki, neden ikisi birden olmasın?" dedi. "Sanırım bu durumda birden fazla koruyucunuz var."

Abigail bu fikri kafasında evirip çevirdi. Bir yanı bundan pek hoşlanmamıştı; Hollowvale'in eski lordu zalim ve kaprisliydi ve çok fazla acıya neden olmuştu. Hollowvale onun tüm bu korkunç şeyleri yapmasına yardım etmişti, çünkü perilerdeki lordlar topraklarına sahipti, tam tersi değil.

Ama Hollowvale Abigail'in diğer annesini de yeni leydisi olarak kabul etmişti.

-Görünüşe göre, gücünün genişliği göz önüne alındığında, büyük bir hevesle. O zamandan beri, peri diyarı oradaki diğer ölü çocukları beslemeye ve korumaya yardım etmişti. Belki de, diye düşündü Abigail, işin içinde bir tür sevgi bile vardı.

"Acaba peri diyarları değişebilir mi?" diye mırıldandı Abigail. Mercy başını öne eğdi. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Abigail düşünceli bir şekilde kollarını kavuşturdu. "Lord Hollowvale bütün o çocukları çalarken erdemli davrandığına inanıyordu," dedi. "Gerçekten korkunç biriydi ve öldüğü için çok mutluyum. Ama Öteki Annem'in Hollowvale'i devraldıktan sonra onu azarladığını düşünmeden edemiyorum. Belki de insanlara gerçekten nasıl değer verileceğini öğretiyordur."

"Oh," dedi Mercy şaşkın bir ses tonuyla. "Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum."

"Belki de değildir," dedi Abigail. "Yanılıyor olabilirim." *umuyordu*. Hollowvale'in onu bir tür özür evlat edinmiş olabileceği fikri, başkalarını nasıl etkileyeceğini düşünmeden istediği bir şeyi daha almış olabileceği fikrinden daha iyi görünüyordu.

Abigail bu düşünceyi şimdilik bir kenara bıraktı ve bunu daha sonra Diğer Annesine sormaya karar verdi.

"Ama bu ne burada ne de orada," dedi Abigail gecikmeli olarak. "Bu tuzağı kuran her kimse, sluagh'ın Longshadow'a geri döndüğü yolu biliyordu ve onlar bir peri ya da peri koğuşı değil. Korkarım bu durumda geriye bariz bir şey kalıyor."

Mercy onu ihtiyatla izledi. "Bariz olan mı?" diye sordu.

"Sanırım bir büyücüyle karşı karşıyayız," dedi Abigail acımasızca. "Belki de sluagh'ı durdurmaya çalışan başka bir büyücüdür... ama belki de değildir."

Abigail bunu söylerken bile Mercy'nin birdenbire onu dinlemeyi bıraktığını fark etti. Mercy'nin kara gözleri Abigail'in omzunun ötesinde, ağaçların arasındaki bir şeye sabitlenmişti.

"Mercy?" Abigail temkinli bir şekilde sordu.

"Bayan Lucy Kendall'ın neye benzediğini biliyor musun?" Mercy sessizce sordu.

Abigail kaşlarını çattı. "Evet," dedi. "Lucy benim boyum civarındaydı -Sarışın ve çok güzel."

Mercy tökezleyerek ayağa kalktı. "Bayan Kendall!" diye bağırdı. "Buradayız! Sizi bulmaya geldik ama siz bize gelmelisiniz!"

Abigail gözlerini açarak Mercy'nin peşinden ayağa fırladı. "O burada mı?" Abigail sordu. "Nerede?"

Mercy elini sallayarak Abigail'i susturdu. "Onu göremez ya da duyamazsın," dedi. "Sıkıntı içinde. Onu buraya bağlayacak hiçbir şey olmadığı için biraz dağılıyor."

Abigail etrafına bakındı ama bunun sonuçsuz kalacağını biliyordu. Gözotu çayı bile ona bir hayaleti gösteremezdi. Normalde Hugh ona yakınlarda bir hayalet olduğunu haber verirdi. "Lucy'ye burada olduğumu söyleyebilirsin,"

dedi Abigail. "Gerçi... bu onun neden olabilir. Benden hiçbir zaman pek hoşlanmadı." Mercy omuz silkti. "Ona kendin söyle," dedi. "Belki duyamazsın Lucy, ama *seni* duyabiliyor. Onu bize gelmesi için ikna etmeye çalışın."

Abigail yüzünü buruşturdu. İkisi de hayattayken Lucy'yle konuşmaktan hiç hoşlanmamıştı, hatta bir çocuk sahibi olma fikri onu daha da az heyecanlandırıyordu.

Lucy'nin hayaletiyle taraflı bir konuşma. Ama Lucy, Mercy hakkında pek bir şey bilmediği için Abigail'in bunu *denemesi* çok mantıklıydı.

Abigail derin bir nefes aldı ve aksanını biraz daha üst sınıfa uygun bir hale getirmeye çalıştı. "Lucy!" diye seslendi isteksizce. "Ben Abigail! Seni göremiyorum ama burada olduğunu biliyorum. Şu anda peri dünyasındasın ama eve dönmene yardım edebilirim."

Mercy dudaklarını onaylamaz bir şekilde büzdü ama hiçbir şey söylemedi. Muhtemelen Lucy'yi eve dönmek yerine hayatına devam etmeye ikna etmeleri gerektiğini düşünüyordu. Ama Abigail ev vaadinin Lucy için tanıdık, nahoş bir yüzden çok daha fazla şey ifade edeceğini biliyordu.

Birkaç dakika sonra Mercy ayağa kalktı. "Bu tarafa geliyor," dedi. "Tarif ettiğin gibi görünüyor." Mercy yüzünü buruşturdu ve ellerini kaldırdı. "Lütfen yavaşla," dedi hızla, önlerindeki boş havaya doğru. "Abigail seni duyamaz, bu yüzden ona her şeyi anlatmak zorundayım."

Abigail, Hugh'nun sözlerini başkalarına tekrarlamaya alışkındı; birdenbire bu uçurumun diğer tarafında sıkışıp kalmak çok garipti. Mercy Lucy'nin sözlerini aktarmak için ona doğru dönerken sabırla beklemek için kendini zorladı.

"Lucy bir süredir buralarda dolaştığını söylüyor," dedi Mercy. "Kaybolduğundan beri gördüğü ilk insanlar biziz." Durakladı ve içini çekti. "Lucy onu *hemen* eve götürmemizi söyledi."

Abigail, Lucy'nin konuyu *bu şekilde* ifade etmediğinden şüphelenmişti. Mercy'nin ifadesine göre kibarca. Derin bir nefes aldı.

"Annemi bekliyoruz," dedi Abigail dikkatle yuvarladığı sesli harflerle. "Bir süre bizimle kalırsan, gelip bizi İngiltere'ye geri götüreceksin. Bu arada, buraya nasıl geldiğinle ilgili hatırladığın her şeyi anlattıysan bize çok yardımcı olursun."

Mercy kaşlarını çattı. "Kendini tekrar olmayacak," diye havaya öğüt verdi. "Abigail'in annesi gelene kadar gidemeyiz. Şunu da eklemeliyim ki, sen

Yardımaımıza ihtiyaçı olan biri için oldukça gösterişli. Bu normalde işinize yarar mı?"

"Dur tahmin edeyim," dedi Abigail kuru bir sesle. "Aksanından hoşlanmıyor. Ya da saçını. Ya da kıyafetini. Ya da... seninle ilgili herhangi bir şeyi."

Mercy gözlerini devirdi. "Lucy beni hizmetin sanıyor," dedi. "Davranışlarımından hoşlanmıyor."

Abigail küçük bir homurtuya engel olamadı. "Senden berbat bir hizmetçi olur," dedi Mercy'ye. "Başta çamaşırcı olduğunu düşünmüştüm ama şimdi başkasının giysilerini yıkadığını hayal bile edemiyorum. Belki Sluagh için giysi yıkıyorsundur? Ama, ah... Sanırım çoğunlukla tüy giyiyorlar."

Mercy omuz silkti. "Abigail'le konuşmana izin verebilirim," dedi havaya, "ama o da sana aynı şeyi söyledi zaten." Abigail'e bir bakış attı. "Sana bir büyü yapmamın sakıncası var mı?" Mercy sordu. "Bu işleri biraz hızlandırabilir."

Abigail Mercy'ye şaşkın bir bakış fırlattı. "Lucy'yi görmeme yardım edebilir misin?" diye sordu. "Evet, eğer sakıncası yoksa. Minnettar olurum."

Mercy başıyla onayladı. "Eldivenlerinizi çıkarmanız gerekecek," dedi.

Abigail'in bu konuda fazla ikna edilmeye ihtiyaçı yoktu; daha önce Leydi Pinckney'le yaptığı resmi ziyaret olmasaydı, peri dünyasında asla bir elbise giymezdi. Eldivenlerini ellerinden dikkatlice sıyırdı ve Bay Hayes'in hemen yanındaki retiklnn içine soktu. Abigail çantayı açtığında saman bebek ısrarla kıpırdandı, aceleyle kurtulmaya çalıştı, ama Abigail tam zamanında retikülü onun üzerine tekrar kapattı.

Mercy kızarmış ellerinden birini uzatıp Abigail'inkini tuttu ve parmaklarını birbirine geçirdi. Yanıklara rağmen Abigail'in teni hâlâ serin ve hoştu - ve Abigail yine Mercy'nin parmaklarının ne kadar uzun ve ince olduğunu dşnrken buldu kendini. Başka bir kadının eline dokunmanın uygunsuz bir yanı olmamalıydı ama her nasılsa Abigail yanında bir refakatçi olsaydı *Mercy'nin* eline dokunduğu için azar işiteceğinden emindi.

Büyü Abigail'in teninde hafifçe karıncalandı. O izlerken bile ormanın gölgeleri bir perde gibi aralandı. Renkler görüş alanına szld,

Ortamdaki ay ışığını canlı alacakaranlık sıçramalarıyla değiştirdi. Ağaçlar maviler, pembeler ve sarılarla parılıyor, hepsi bir ressamın tuvali gibi birbirine karışuyordu.

Bu alacakaranlık renkleri arasında Abigail'in yaşlarında tanıdık bir kadın vardı. Lucy Kendall Abigail'den bir santim kadar daha uzundu, ince elmacık kemikleri ve açık mavi gözleri vardı; sarı saçları omuzlarına dökülmüş, neredeyse sırtının ortasına kadar inmişti. Üzerindeki ince beyaz gecelik muhtemelen akşam havasına karşı pek yardımcı olmuyordu.

Arada bir Lucy'nin şekli alacakaranlıkla birlikte dalgalanıyordu, sanki onun bir parçasıydı ama her zaman inatla sabitleniyor, katılığa tutunuyordu. Abigail, Mercy'nin Hugh'nun *arada* sıkışıp kaldığından bahsederken kastettiği şeyin bu olup olmadığını merak etti. Bu fikrin görsel kanıtını görmek çok tuhaftı.

"Eve gitmek istiyorum," dedi Lucy, Abigail'e sert ve hanımefendi bir sesle. "Ya öyle yaparsın ya da beni hemen Lord Longshadow'a götürürsün." Lucy bunların her ikisini de sanki yerine beklediği emirlermiş gibi söylemişti.

Abigail ikinci ifadeye kaşlarını çatı. "Lord Longshadow'u neden görmek istiyorsun?" diye sordu.

Lucy kibirle doğruldu. "Benim ölü olmam gerekmiyor," diye burnunu çekti. "Siyahlar içindeki beyefendi -sanırım adı Lightless'tı- Lord Longshadow'a derdimi anlatabileceğimi ve onun beni hayata döndürebileceğini söyledi."

Abigail bunun üzerine iki kaşını da kaldırdı. Lord Longshadow'un Lucy'yi muhtemelen hayata *döndürmeyeceği* yorumunu yapmak üzereydi ki Mercy o bu gözlemi yapamadan araya girdi.

"Işıksız mı?" Mercy Lucy'ye sordu. "Adının bu olduğuna emin misin? Sanırım eski, yırtık pırtık bir paltosu vardı ve gözleri yıldızlarla doluydu?"

Lucy sert bir ifadeyle Mercy'ye baktı. "Bu doğru," dedi. "Nereye gittiğini biliyor musun? Lightless benimle kalacağını söylemişti."

Yol boyunca elimi bırakmadı ama ormana girer girmez beni bıraktı ve birden midem bulandı ve bayıldım. Ondan sonrasını pek hatırlamıyorum."

Abigail, Işıksız hakkında konuşurken Lucy'nin sesindeki endişeyi duyunca şaşırmişti. Lucy, Abigail'in yanındayken kendisinden ya da ailesinden başka biri için endişe duyduğunu nadiren belli ederdi. Ama belki de, diye düşündü Abigail, yalnız kalma korkusu bir anlığına da olsa içinde bir şeyleri gevşetmişti.

"Işıksız'ın nereye gittiğini bilmiyorum," dedi Mercy acımasızca, "ama seni bilerek yalnız bırakmayacağını biliyorum. Işıksız bir sluagh - sen peri içinde yürürken seni sabitleyebilmek için elini tutuyordu. Hâlâ evine bağlısın ve ondan yardım almadan bir arada duramayacak kadar uzaktasın." Durakladı. "Demir onu ürkütmüş olabilir. Ama *o buradayken* demir de buradaysa... *o* zaman Işıksız neden bizimle birlikte bu kapana sıkışıp kalmadı?"

"Bunların hiçbirini bilmiyorum," dedi Lucy inatla. "Bildiğim tek şey ölmüş olmamam gerektiği. Uyumaya gittiğimde sadece biraz hasta hissediyordum. Öylece... ölmek için çok gencim! Ve bu yıl bir koca bulacaktım. Her türlü beklentim vardı."

Abigail bir elini kaldırdı. "Bekle," dedi. "Uyumadan *önce* de mi hastaydın? Gözlerinde yıldızlar olan adamı görmeden önce mi?"

Lucy gözlerini devirdi. "Sadece biraz başım dönüyordu," dedi. "Ölümcül bir hastalık sayılmazdı."

Abigail yan gözle Mercy'ye baktı. Giderek Mercy'nin haklı olduğundan ve Sluagh'ın Lucy'yi öldürmediğinden şüphelenmeye başlamıştı.

"Sluagh'ın kuzgunlara benzediğini sanıyordum," dedi Abigail Mercy'ye.

"Sluagh *bazen* kuzgunlara benzer," diye düzeltti Mercy Abigail'i. "Sluagh şekil değiştirendir. Öteki Taraf'a geçmeyi başaran hayaletler Sluagh'ı

Gülümsemeleri, kahkahaları ya da reveransları, bir tür teşekkür olarak. Sluagh hepsini toplar ve kendilerine yeni yüzler yaparlar."

"Işıksız'a bu gülümsemeyi kim verdiyse çok *yakışıklı* bir gülümsemesi varmış," dedi Lucy dalgın dalgın. "Beni burada bıraktığı için ona çok kızgınım ama belki geri döner ve özür diler." Alacakaranlıkta şekli tekrar dalgalandı ve kendini yakındaki bir ağaca yasladı. "Oh, kahretsin. Kendimi yine baygın hissediyorum."

Mercy Lucy'nin elini tutmak için diğer elini uzattı. O elini tuttuğunda dalgalanmalar aniden durdu ve Lucy keskin bir nefes alarak doğruldu.

"Işıksız'a ne olduğunu gerçekten hatırlayamıyor musun?" Mercy Lucy'ye ciddi bir şekilde sordu. "Sanırım onun elini kaybettiğinde her şey karmakarışık oldu."

Lucy dudağını hafifçe kıvrarak elindeki ele baktı. "Ellerin kirli," dedi asık suratla.

"Elleri kirli *değil*," dedi Abigail, biraz da sınıyıcı bir tavırla. "Ellerini *incitti* ve nedense hâlâ sana yardım etmeye çalışıyor." Abigail normal aksanının ağzından kaçtığını geç de olsa fark etti ve yanaklarının utançla renklendiğini hissetti.

Lucy elini Mercy'den çekti. Dış hatları belirgin bir şekilde güçlenmişti ama kenarları yeniden dalgalanmaya başladı ve dizlerinin üzerine çöktü. Lucy omzunu ağaca yaslarken Abigail'e, "Bu çok ciddi bir mesele," diye çıkıştı. "Hayatımı ikinize emanet etmeye hiç niyetim yok. Eğer bana yardım etmek istiyorsan, gidip babanı getirmelisin Abigail. Lord Sorcier'in bu olayla ilgileneceğini söyleyebilirim.

-Tabii görevlerini *gerçekten* yerine getirirse."

Abigail'in vücudunda öfke parladı. "Babam *başka* insanların ölmesini engellemeye çalışmakla meşgul," dedi. "Her neyse, kimsenin sana yardım etmemesi gerektiğini düşünmeye başladım. Belki annem buraya geldiğinde sana istediğini veririm ve seni peri dünyasında tek başına dolaşırken bırakırım."

Lucy ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Keşke çekip gitsen," dedi. "En azından sen gelmeden önce ortalık sessizdi."

Mercy yumuşak bir acı tıslaması çıkardı ve Abigail parmaklarını Mercy'nin yanmış derisi üzerinde sıkıldığını fark etti. Abigail özür dileyen bir bakışla Mercy'nin elini çabucak bıraktı; bunu yaparken alacakaranlık ay ışığına dönüştü ve Lucy'nin formu aniden kayboldu.

"Özür dilerim," dedi Abigail Mercy'ye perişan bir halde. "Seni incitmek istememiştim." Mercy başını iki yana salladı ve elini göğsüne götürdü. "değil," dedi.

dedi. "Zaten bir yere varabileceğimizi sanmıyorum." Hemen yanlarındaki ağacın dibine doğru baktı. "Nasıl istersen öyle olsun," dedi oradaki havaya. "Konuşmak istediğinde burada olacağız. Aksi takdirde çok sıkıcı bir bekleyiş olacağından eminim."

Abigail, Mercy'nin başka bir ağaca doğru geri dönmesine yardım etti ve bir kez daha yanına yerleşti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

"Lucy yine geziniyor," dedi Mercy bir süre sonra Abigail'e. "Yine de hâlâ burada olduğumuzdan emin olmaya çalışıyor."

Abigail başını ağaca yaslamış, hâlâ öfke içinde kıvranıyordu. "Üzgün görünmüyorsun," dedi. "Lucy de sana çok kötü şeyler söyledi."

Mercy başını boş boş Abigail'in omzuna yasladı. "Ölü bir insana üzölmek zordur," dedi. "Her neyse, kendine gelecektir. Eninde sonunda hep öyle olur."

Abigail başını eğerek Mercy'ye baktı. "*Pek çok* hayalete yardım ettin, değil mi?" diye sordu.

Mercy hafifçe başını salladı. "Her zaman üzgündürler," dedi. "İnsanlar aniden ya da yapacak çok şeyleri kalmadan ölmelikleri sürece arkalarında hayalet bırakma eğiliminde olmazlar." Durakladı. "Güçlü insanların her şeyi daha uzun sürer. Hayatta istediklerini elde etmeye o kadar alışmışlardır ki, artık kimse onları dinlemediğinde ne bilemezler."

Abigail bir an bu konu üzerinde düşündü. "Ama yine de geliyorlar mı?" diye sordu. "Her zaman mı?"

"Mm... *çoğu* zaman," dedi Mercy. "Yine de onlara çok çabuk iyi davranamazsın. Ben bunu çok erken anladım. Hâlâ güçlü olduklarını düşündükleri sürece birine ulaşamazsınız. Biraz karşılık verdiğinizde ve bocalamalarına izin verdiğinizde, artık yetkili olmadıklarını anlamaya başlıyorlar. Bir kez gerçekten anladıklarında, biraz nazik olmayı göze alabilirsiniz."

Abigail bunun üzerine küçük bir gülümsemeyi başardı. "Anlıyorum," dedi. "Ben de bu konuda neden bu kadar sabırlı davrandığımı merak ediyordum."

Mercy Abigail'e düşünceli düşünceli baktı. "Lucy babanın Lord Sorcier olduğunu söyledi," diye gözlemledi. "Bu doğru o zaman?"

Abigail'in gülümsemesi kayboldu ve gözlerini kaçırdı. "Doğru," dedi. "Yine de sana onun işi hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim."

Mercy iç çekti. "Berbat biri duydum," dedi. "Onun kızı olmak için fazla iyisin."

Abigail gözlerini kırptırdı. "*Berbat mı?*" diye kuşkuyla tekrarladı. "O harika biri!

Daha iyi bir baba isteyemezdin."

Mercy kaşlarını kaldırdı. "O tam bir zorba, değil mi?" dedi. "Her zaman perilere ne yapmaları gerektiğini söyler ve istediğini yapmazlarsa onları tehdit eder. *İki* peri lordunu öldürdüğünü duydum."

Abigail kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Oh, perilere ne yapmaları gerektiğini söylüyor," dedi. "Çoğunlukla insanlara zarar verdiklerinde. Sluagh *sana* iyi davranmış olabilir ama periler İngiltere'de her zaman insanların işine karışır ve o insanların işlerine karışılması konusunda ne hissettiklerini umursamazlar." Gözlerini Mercy'ye dikti. "Lord Hollowvale beni bir köleymişim gibi bir ıslahevi yöneticisinden satın aldı ve beni peri dünyasına kaçırdı. Beni bütün gün çalıştırdı, uyumama bile izin vermedi. Bana *iyilik* yaptığını söyledi, başka türlü dinlemezdi."

Mercy yüzünü buruşturdu. "Şey... belki de Lord Hollowvale bunu hak etmiştir," diye izin verdi.

"Lord Hollowvale'i *babam* öldürmedi," diye ekledi Abigail. "Onu makasıyla bıçaklayan annemdi." Acımasızca gülümsedi. "Keşke demir makas taşıyabilseydim, ama beni hasta ederdi."

Mercy bu ifşaat karşısında şaşırmış gibi görünse de bunu hemen bir kenara bıraktı. Abigail'in yüzünü dikkatle inceledi. "Lord Longshadow, Lord Hollowvale değil ama," dedi Mercy. "Birbirlerine benzediklerini düşündüğünü söyleyebilirim ama değiller. Perilerin hepsi aynı değildir."

Abigail dudaklarını büzdü. "Bazı açılardan aynılar," dedi. "Hepsi çok güçlü, neredeyse istedikleri her şeyi yapabiliyorlar. İnsanlara iyi davranmak *istediklerinde* bile bunu nasıl yapacaklarını bilmiyorlar. Eğer doğru olanı yaparlarsa, bu neredeyse kazara olur." Genel olarak Lucy'nin bir zamanlar bulunduğu diğer ağacı işaret etti. "Periler Lucy gibidir. Çoğu onları hiçbir konuda yanıldıklarına ikna edemezsin. Babam sadece onlara çok çabuk iyi davranılamayacağını bilir, aynen senin dediğin gibi."

Mercy cevap vermek için ağzını açtı... ama ani bir şaşkınlık ifadesiyle durakladı. Abigail onun bu karşılaştırma hakkında çok düşündüğünü anlayabiliyordu.

"Sen de bazen böylesin," dedi Abigail ona. "Sluagh sana hayaletlerin hayatına devam etmesi gerektiğini söyledi, sen de hayaletlerin hayatına devam etmesini sağlamaya karar *verdin*. Başın belaya girene ve bir hayaletin yardımına ihtiyaç duyana kadar aksini hiç düşünmedin bile."

Mercy'nin gözleri kızgınlıkla parladı. "Hayaletlere ne olduğu *umurumda*," dedi. "Zamanları geçtikten sonra burada kaldıklarında onlar için acıdan başka bir şey yok. Eninde sonunda hepsi bunu anlıyor, biliyorsun."

Abigail başını salladı. "Birinin başına gelenleri önemsemek onun adına karar vermeyi doğru kılmaz," dedi. "Bazen acımızı seçeriz çünkü inandığımız bir şey içindir. Eğer hiç kimse acıyı seçmeseydi, o zaman bir şeyler yapmak çok zor olurdu, değil mi?"

Mercy dilinin ucuna ekşi bir şey gelmiş gibi bir ifade takındı. "Hayaletlerin hayatlarına devam etmeleri doğaldır," dedi inatla.

Abigail homurdandı. "İnsanlar doğal olmamak için *varlar*," dedi. "Doğa acımasız ve adaletsiz, biz de bunu düzeltmeye karar verdik. Bu yüzden giysilerimiz, evlerimiz ve ilaçlarımız var. Doğal olan her zaman iyi değildir. Bana gelince... Sanırım ben iyi, adil ve nazik olanı *doğal* olandan daha çok seviyorum."

Mercy dudaklarını birbirine bastırdı. "Peki ya bunun sonuçları olursa?" diye sordu. "Bir hayalet çok uzun süre kalırsa ne olur biliyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi Abigail. "Kötü olduğunu bilseydim fikrimi değiştirirdim ama henüz kimse bana böyle bir şey söylemedi." Mercy'nin gözlerine baktı. "Belki sluaghlar bizim bilmediğimiz bir şey biliyorlardır. Ama eğer durum buysa, bunu yüzüme söylemeleri gerekecek."

Mercy bir nefes verdi. İçinde bir hayal kırıklığı ve küçük bir kafa karışıklığı vardı. Ancak uygun bir yanıt aramak için durakladığında bile arkalarından bir ses konuştu.

"Bu bir at nalı mı?"

Leydi Theodora Wilder, Sera'ya açılan pencerenin hemen önünde duruyordu. Dora aceleyle giyilmiş bir pelerin ve yarım çizme giymişti; paslanmış kızıl saçları zorlukla toplanmıştı ve yanakları yorgunluktan kızarmıştı. Bir elinde küçük bir cep aynası tutuyordu.

Hugh, Dora'nın hemen ardından tökezleyerek içeri girdi. Son derece solgun ve bitkin görünüyordu; sanki güçlkle bir arada duruyormuş gibi şekli aceleyle dalgalanıyordu. Ama tam peri dünyasına ayak basacakken, Abigail'in göğsündeki gümüş madalyon tanıyarak ürperdi ve Hugh'un görüntüsü daha da sabitleşti.

"Anne!" Abigail başardı. "!"

Dora hafifçe göz kırptı. "Elbette öyle yaptım," dedi. "Çok ciddi bir durum olmadıkça Hugh'nun gözünün önünden ayrılmasına asla izin vermezdin."

Hugh yorgun bir ifadeyle sırtıttı. "Onu görmeliydin!" dedi. "Bahçeye açılan kapıya vardığımızda kimse yoktu ve annem kapının üzerinden tırmandı!"

Abigail rahatlayarak gülümsedi. "İyi olmana sevindim, Hugh," dedi. "Bunu telafi etmenin bir yolunu bulacağım, söz veriyorum."

Dora botunun burnuyla yerdeki at nalını dürttü. "Bunu kaldırayım mı?" diye sordu. "Yoluma çıkıyor gibi görünüyor."

"Lütfen yap," dedi Abigail. "Sanki yıllardır bu tuzağın içinde sıkışıp kalmışız gibi geliyor."

Dora toprağın üzerine oturup at nalını inceledi. "Buraya kazık çakılmış," dedi, "ama zemin yumuşak. Onu yerinden oynatabilirim."

özgür." Kollarını sıvadı ve kısa, güdük bir sopaya uzanarak onu demirin kenarının altına soktu. "Yanında bir arkadaşın var," diye dalgınca gözlemledi Dora at nalı üzerinde çalışırken. "Daha önce tanıştığımızı sanmıyorum."

Abigail, ağaca yaslandığı yerde hâlâ yorgun ve elleri kızarmış olan Mercy'ye baktı. "Mercy, bu annem," dedi. "Anne, bu-"

"Beni tanıştırmayı istememiştin," diye araya girdi Dora. "Babanın yanına gidene kadar beklesen iyi olur. Belli ki bahçe kapısı demirden yapılmış ve o benim gibi tırmanamaz."

Abigail inledi. "Babam da seninle mi geldi?" diye sordu.

Dora başını kaldırıp ona baktı. "Doğal olarak o da benimle geldi," dedi makul bir şekilde. "Senin tehlikede olduğunu düşündük. Çok tedirgin. Onu uzun süre yalnız bırakmasak iyi olur."

Mercy Dora'ya şüpheyle baktı. "Bir peri lordunu mu öldürdün?" diye sordu.

Dora sopaya son bir kez daha yaslandı ve at nalını yerden düzgünce çıkardı. Ayağa kalktı, kirin tozunu aldı. "Evet," dedi Dora. "Bu konuyu açman ne kadar da ilginç." At nalını almak için eğildi ve onu yollarından kaldırdı. Bunu yaparken Abigail'in omurgasındaki gerginlik hafifledi ve rahat bir nefes aldı.

"Evet, susun!" Mercy mırıldandı ve Abigail onun dikkatini arkalarındaki boş bir noktaya çevirdiğini gördü. "Terbiyeniz ne kadar kötü olursa olsun sizi burada bırakmayacağız."

Hugh keskin bir bakışla Mercy'nin yanından geçti. "Oh," dedi. "Lucy'yi bulmuşsun." Yüzünü ekşitti. "Onu da yanımızda götürmek *zorunda mıyız?*"

"Onu da yanımızda götürmeliyiz, Hugh," dedi Abigail iç çekerek. "Onu bırakmak doğru değil. Ayrıca, ona daha fazla soru sormak isteyebiliriz."

Bu sırada Dora, bir ağaca çivilenmiş başka bir nalı incelemek için kenara çekilmişti. Dudakları ilgiyle büzülmüştü. "Bu nallar da oldukça gevşek," dedi. "Sanırım birisi

birkaç kez indirip geri koydum. Onları çıkarmaya çalışmalı mıyım?"

"Hiç sanmıyorum," dedi Abigail. "Güneş doğmadan ve patika kapanmadan önce Kensington Bahçeleri'ne dönmek istiyoruz. En azından buraya gelen diğer periler geldikleri yoldan geri dönebilecekler." Ayağa kalktı ve Mercy'yi kolundan tutup kaldırmak için aşağı uzandı.

"Elimi tut," diye mırıldandı Mercy hayalete. "Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Abigail artık Lucy'yi ama Mercy'nin sesinde bir parça sempati vardı ve Lucy'nin sonunda daha uzlaşmacı bir ton varsaymak zorundaydı.

Pencereden karanlık seraya doğru geri adım attılar. Birdenbire gökyüzünde bir kez daha gerçek bir ay belirdi ve camın arkasından parlamaya başladı. Abigail'in bir yanı yeniden İngiltere'de olduğu için rahatlamıştı ama bir yanı da perilerin garip coşkusuyla özlüyordu.

Kapıya geri dönerken çok az çiçekli perinin yanından geçtiler; sadece uyuklu bir çift gülhatmi ve birkaç yüksükotu kalmıştı, perilerin patikasına doğru ilerlerken birbirleriyle dostça sohbet ediyorlardı. Yüksükotlarından biri başını sallayıp Abigail'e gülümsedi; Abigail o anda hâlâ Mercy'nin kolunu tuttuğunu ve bu nedenle takdir edilmeye değer olduğunu fark etti.

Uzun boylu, tedirgin bir figür demir kapının hemen önünde volta atıyordu. Lord Elias Wilder, Abigail'in onu en son Saray'ın balo salonunda gördüğü zamandan beri daha az dağınık olmamıştı; saçları hâlâ berbat bir haldeydi ve kravatı da ortalıkta görünmüyordu. Abigail kısa bir suçluluk duygusu hissetti, muhtemelen Dora'yla birlikte fazla duraksamadan onun yardımına koştuklarını biliyordu.

Elias görünür görünmez gözlerini onlara dikti. Kapıya bir adım daha yaklaştı ve yakınındaki demiri hissedince irkildi.

"İyi misin Abigail?" diye sordu. "Neler oluyor?" Abigail yüzünü buruşturdu.

"Ben iyiyim," dedi. "Mercy'nin elleri yandı, Gerçi. Gerisi çok uzun bir hikâye." Önlerindeki kapıya baktı. "Sanırım annem kapıya tekrar tırmanabilir ama ben ona dokunamayacağım." Elias yüzünü buruşturdu. "Anahtarı getirmesi için birini uyandırdım," dedi. "Onlara burada peri işi olduğunu söyledim ve herkesin bilmek istediği tek şey de bu." Altın rengi gözlerini Mercy'nin üzerine çevirerek onu dikkatle inceledi. "Mercy adında herhangi bir hanımefendimiz olduğunu sanmıyorum. Yetimhaneler," dedi şüpheyle.

Abigail başını salladı. "Mercy ile daha bugün tanıştım; onun içinde de Longshadow'dan bir parça var, tıpkı benim içimde Hollowvale'den bir parça olduğu gibi. Bence söyleyeceklerinden bazılarını duymak isteyeceksin." Abigail Mercy'ye döndü. "Bu benim babam, Lord Elias Wilder. de görebilirsin, çok nazık biri ve hiç de kötü biri değil."

Uzun Gölge'den bahsedilmesi Elias'ın gözlerinde bir şüphe titreşimi yaratmıştı. Ama Abigail'in sonraki sözleri karşısında gözlerini kırıştırdı. "Korkunç mu?" diye tekrarladı. "*Bazen* korkunç olduğuma inanmak hoşuma gidiyor." Bu ifade tuhaf bir şekilde savunmaya yönelikti ve Abigail, Elias'ın şu anki, pek de korkunç olmayan durumu hakkında utanç duyduğunu biliyordu.

Dora sabırla, "Elleri yaralı genç kadınlara karşı genellikle kötü davranmazsınız," dedi, "şimdilik buradaki herkesin bilmesi gereken tek şey bu." Dora, Mercy'ye güven verici bir gülümseme göndermeye çalıştı, ancak ifadesi her zamanki gibi biraz düzdü.

Mercy ise şimdi Elias'ı büyük bir ihtiyatla inceliyordu. Abigail ve Dora'nın sözlerinin onu rahatlatmak için çok az şey yaptığı açıktı. Mercy dikkatle, "Şu anda önemsedığınız hiç kimse için tehlikeli değilim, Lord Sorcier," dedi. "Uzun Gölge'yle aranızın iyi olmadığını biliyorum ama ben sadece neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum."

Elias demir kapının ardından Mercy'ye kaşlarını çatarak baktı. "Kural olarak çalışan genç kadınlara zorbalık yapmam," dedi. "Eğer soylu bir kadın ya da bir peri olsaydın

Elbette bu farklı bir konu olabilir. Ancak cinayet gibi sinir bozucu şeylere bulaşmadığınız sürece, ortak bir zemin bulabileceğimizden eminim."

Bu Mercy'nin tedirginliğini tam olarak gidermedi ama yine de isteksizce başını salladı.

Sonunda, bahçe görevlilerinden biri bahçe kapısını açmak için geri döndü. O sırada güneş ufuk çizgisini yeni yeni aşmaya başlamıştı. Bahçıvan küçük gruba tuhaf tuhaf baktı ama Elias'a sorduğu tek şey bahçelerin yeniden güvenli ve perisiz olup olmadığıydı. Elias ona öyle olduğu konusunda güvence verdi ve bu da meseleyi aniden sona erdirmiş gibi görünüyordu.

Kensington Bahçeleri'nden eve kadar olan yürüyüş arabasız da yapılabilecek kadar kısaydı. Yine de bütün akşam uyanık oldukları için yorucu bir yürüyüş olmuştu.

Yemek odası, dağınık hallerine bakıp iç geçiren tek bir hizmetçi dışında hâlâ boştu. Elias kadını kısa bir süreliğine kenara çekti ve kadın kısa süre sonra merdivenlerden inerek gözden kayboldu.

"Sanırım bu konuşma için çaya ihtiyacımız olacak," dedi Elias hayıflanarak.

Abigail bir esnemeyi bastırdı. Babasına her şeyi itiraf etmeye pek hevesli değildi ama eğer ona ölü kızlar hakkında işe yarar bir şey söyleyecekse, bu meseleden kaçmak pek mümkün görünmüyordu. Yine de önce Mercy'ye baktı.

"Lucy biraz iyi olacak mı?" Abigail ona yorgunca sordu. "Bunca zaman onun elini tutmak zorunda kalmak hoş olmasa gerek, ellerin bu haldeyken."

"Artık İngiltere'ye döndüğümüze göre Lucy iyi olmalı," diye mırıldandı Mercy. "Korktuğu için şimdiye kadar elini tuttum. Ama artık evine o kadar yakınız ki dağılmaması gerekiyor."

Abigail başıyla onayladı. Hizmetçi kısa süre sonra bir tepsi çay ve Mercy'nin önüne koyduğu soğuk bir tas suyla döndü. Mercy onu suya daldırdı

Abigail ayından birkaç uzun yudum alıp hikâyesine başlarken minnettar bir iç çekişle ellerini ovuşturdu.

Elias, Abigail'in Hollowvale'e dönme konusunda kendisine bu kadar doğrudan yalan söylediğini duyunca tahmin edilebileceği gibi hoşnutsuz oldu. Ama Leydi Pinckney ile yaptığı ziyareti, Mercy ile buluşmasını ve Kensington Bahçeleri'ndeki araştırmasını anlatırken sözünü kesmedi.

"Bütün bunları söylemek için söylüyorum," diye yavaşça sözlerini bitirdi Abigail, "kızları öldürenlerin Lord Longshadow ve Sluagh *olmadığını* düşünmeye başladım. Lucy yatağa girdiğinde kendini zaten hasta hissettiğini söyledi, senin *ya da* Sluagh'ın o at nallarıyla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

Elias karanlık bir ifadeyle kaşlarını çattı. "O nalların nereden geldiğini bilmiyorum," dedi. "Ben de diğerleriyle aynı fikirdeyim. Bayan Kendall'ın yatak odasını incelediğimde kara büyüye dair bir ipucu yakaladığımı sandım ama bir rahip çoktan oraya gitmiş ve kutsamalarını yapmıştı, bu da bir şey söylemeyi zorlaştırdı."

Abigail rahatsız bir şekilde sandalyesinde kaydı. "O zaman Lord Longshadow'un üzerindeki yasakları yok etmeniz gerekmez mi?" diye sordu. "Eğer tüm bunlardan o sorumlu değilse, o zaman sadece senin büyüünü bozmuyorlar mı?"

Elias cevap vermek yerine başka tarafa baktı... ve Abigail gözlerini kıstı.

"Benden hâlâ bir şeyler saklıyorsun," dedi Abigail. "Şimdi düşünüyorum da Hugh da benden bir şeyler saklıyor." Bakışlarını Mercy'nin diğer tarafına, muhtemelen Lucy'nin karşısına yerleşmiş olan Hugh'a çevirdi. "Özellikle Longshadow'a çok yaklaşmaktan endişe ediyordun, Hugh. Sanırım bu noktada *birinin* bana gerçeği söylemesi gerekiyor."

Hugh masanın üzerindeki ellerine baktı. "Madalyonu bana ilk verdiğinde," dedi, "Diğer annem Longshadow'a yaklaşmamam için dikkatli olmamı söylemişti. Bunu senden bilerek saklamıyordum Abby. Sadece şimdiye kadar hiç gündeme gelmemişti."

Abigail kaşlarını çatarak babasına baktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Elias bir iç çekti. "Lord Longshadow ile bir geçmişim var," dedi. Konuşurken Mercy'ye baktı ve Abigail onun önünde bu konuyu tartışmaya isteksiz olduğunu hissetti. Ama yine de devam etmek için kendini zorladı. "Peri dünyasında, Lord Swiftburn tarafından yetiştirildim. Ancak büyüdüğümde Lord Swiftburn bana sırtını döndü ve beni öldürmeye çalıştı. O zamanlar nedenini anlamamıştım... ama Hollowvale'in sana nasıl davrandığını gördüğümünden beri, Abigail, sanırım Swiftburn - diyar - benden hoşlanmış ve Lord Swiftburn bunu bir hakaret olarak görmüş olmalı."

Elias çayını içmek yerine üzerinde düşündü. "Lord Swiftburn'ü öldürmek zorunda kaldım. Hâlâ bunu sadece krallığın ona kızgın olması nedeniyle başardığımdan şüpheleniyorum. Swiftburn'ün babamın yerini almamı istediğini biliyordum ama ben... bir bakıma kederliydim. Çok zalim olmasına rağmen onu sevdiğime kendimi inandırmıştım. Tek istediğim gitmek, perilerden daha nazik bir yer bulmaktı." Elias yorgun bir şekilde sandalyesine yaslandı. "Diğer periler benden korkuyordu. Ama Lord Longshadow beni İngiltere'ye geri götürmeyi teklif etti. Benim İngiltere'ye ait olduğumu söyledi. Yanılıyordu elbette. Ama sonra, hiçbir yere ait olmadığımı anladım."

Abigail kaşlarını çatı. "Ama bunların hiçbirisi çok korkunç görünmüyor," dedi yavaşça. "Sana yardım ettiyse neden Lord Longshadow'la savaşıyorsun ki?"

Mercy şimdi en az Elias kadar rahatsız görünüyordu ve Abigail onun da bu sorunun cevabını bildiğinden şüphelenmeye başladı.

"Lord Hollowvale'in ölümünden kısa bir süre sonra Lord Longshadow beni tekrar ziyarete geldi," dedi Elias. "Bana ona bir borcum olduğunu ve bunu tahsil etmeye geldiğini söyledi." Çenesini sıktı. "Lord Longshadow, Hollowvale'de ölen çocukları Öteki Taraf'a gönderebilmesi için ona vermemi istedi. Hayaletleri göndermek, hangi insanlık dışı nedenle olursa olsun, yapmak için var olduğu bir şeydi ve onu ne duygusallıkla ne de mantıkla yatıştırabilirdim. Doğal olarak, ona bu görevi vermeyi reddettim."

Çocuklar. Ama meselenin peşini bir an bile bırakmadı. Bu nedenle Leydi Hollowvale'in Hollowvale'de kalarak çocuklara mümkün olduğunca göz kulak olması gerekiyor ki Sluagh onları çalmasın."

Hugh Mercy'ye baktı. "Bundan haberin var mıydı?" diye sordu küçük bir sesle.

Mercy koltuğuna büzüldü ve ellerini su dolu kaseden çekti. "Onlar... çocukların zamanı geçti," diye mırıldandı. "Onları bu şekilde oyalamak hiç adil değil."

Hugh'nun gözleri öfkeyle parladı. "Kimse bizi oyalamıyor," dedi. "Ölmeden önce hiç anne babam olmadı, biliyorsun. Diğer annem sahip olduğum ilk anne ve onu *seviyorum*. Ben de annemi, babamı ve Abby'yi seviyorum. *Adil* olmayan şey, gerçekten sahip olamayana kadar bir aileye sahip olamamam. Ama siz ve sluagh'ınız bu kısmı düşünmüyorsunuz, değil mi, çünkü önemli olduğunu düşünmüyorsunuz."

Mercy dudaklarını birbirine bastırdı. Hugh'nun öfkesi onu somut bir şekilde etkilemişti ve Abigail onun bu yüzden mutsuz olduğunu anlayabiliyordu.

Elias, Hugh'nun cevabını duyamadı. İlk başta Mercy'ye karanlık bir ifadeyle baktı ama suçluluk ve yorgunluk onu ele geçirdi ve tekrar gözlerini kaçırdı. "Ölen kızları sormak için Lord Longshadow'u çağırdım," diye itiraf etti Elias. "Ama tüm sorularımı geçiştirdi ve Hollowvale'deki çocuklar hakkında bir kez daha tartıştık. Ben de ona üç yasak koydum: Büyüsüyle kimseye zarar vermeyecek, istemediği varlıkları çalmayacak ve sluagh'ıyla konuşmayacak." Elias bunu Mercy'nin iyiliği için ekliyor gibiydi ama Abigail yasakların Lord Longshadow'un tüylerine bağlı olduğundan bahsetmediğini fark etti. "Sonunda onu bağladığıma göre, gücünü ona geri vermeye cesaret edebilir miyim bilmiyorum."

Elias ellerini yüzüne bastırdı. "Hiçbirinize söylemek istemedim çünkü... Sanırım bir noktada, nedenleri insanlık dışı olsa da Lord Uzun Gölge'nin haklı olduğundan endişeleniyordum. Tüm çocukları daha iyi bir şeyden alıkoyarak bencillik ettiğimi düşündüm."

Abigail babasına sırları yüzünden çok kızmıştı... ama her nasılsa, bunu yüksek sesle itiraf ettiğinde, tüm öfkesi üzüntüye dönüştü. Kendisi de birden fazla kez benzer şeyler düşünmüştü. Tam da aynı nedenle Hugh'yla hayatına devam etme konusunu konuşmaktan kaçınmamış mıydı?

"Asıl özür dilemesi gereken Hugh," dedi Abigail sessizce. "Sadece onu korumak istediğini biliyorum. Ama hepimiz kendi iyiliğimiz için karar veren insanlardan bıktık. Lord Hollowvale hayatlarımızı en başta bu şekilde mahvetti."

Elias parmaklarını tekrar saçlarının arasından geçirdi. "Tanrı beni kendi kibrimden korusun," diye mırıldandı. Bu karşılaştırma yüzünde gerçek bir pişmanlık duygusu uyandırmıştı. "Haklısın ve özür dilerim, Hugh. Söz konusu olan senin ruhun."

Abigail acımasız bir beklentiyle Mercy'ye baktı. Mercy kızarmış ellerine baktı.

"Özür dilerim," dedi Mercy yumuşak bir sesle. "Gerçekten üzgünüm. Lord Longshadow'un en iyisini istediğini biliyorum ama... sanırım bu pek yardımcı olmuyor."

Hugh ikisinin arasına baktı. Özür dilemeleri onu her şeyden çok şaşırtmış gibiydi. Hatta şimdi utanmış görünüyordu. "Şey, biz... biz hâlâ ölen kızlarla ilgili neler olduğunu bilmiyoruz," diye mırıldandı ve konuyu hızla geçiştirdi. "Sluagh'ın insanları öldürmediğinden emin olana kadar bunun bir şeyi değiştireceğinden emin değilim." Özür dilercesine Mercy'ye baktı. "*Öldürmeyeceklerini* düşündüğünü biliyorum ama yine de öyle ya da böyle bir kanıtı ihtiyacımız var."

Abigail ilk kez onun sözlerini aynen aktarınca Elias kaşlarını çattı. "Lord Longshadow'u benden daha iyi tanıyor gibisin," diye Mercy'ye hitap etti. "Sözünüze inanmak istediğimi söyleyemem ama düşüncelerinizi duymak *isterim*. Bu ölümler hakkında ne düşünüyorsun?"

Mercy rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Hiçbir Sluagh'ın bunu yapmayacağını söylemek *istiyorum*," dedi. "Bildiğim her şey ve içgüdülerim böyle bir şey yapmayacaklarını söylüyor. Sana bunun kanıtını bulmak *istiyorum*. Her neyse, Işıksız bir tür

sluagh, ve ben onun *için* ondan daha çok endişeleniyorum. Belki..." Tereddüt etti ve Abigail'e baktı. "Işıksız'ı çağırarak durumda değilim. Ama sana onun adını verirsem çağırabilirsin."

Abigail gözlerini kırptırdı. "*Tam* adını mı kastediyorsun?" diye sordu. "Bildiğini fark etmemiştim. Bu kadar önemli bir konuda bana güvenmek istediğine emin misin?"

Mercy yüzünü buruşturdu. "Bu fikri sevmedim," dedi. "Ama sana Lord Sorcier'e güvendiğimden daha çok güveniyorum." Elias'a yan gözle baktı. "Alınma niyetim yok Lord Hazretleri."

Elias Mercy'ye el salladı. Bakışlarını Abigail'e çevirdi. "Büyüm hâlâ zayıf," dedi yavaşça, "ama eğer bu işe uygun olduğunu düşünüyorsan senin için bir çağırma çemberi oluşturabilirim."

Abigail sandalyesinde doğruldu. Babası ilk kez onu işine yardım etmesi için açıkça davet etmişti. "Biraz yorgunum," dedi, "ama bunun için iyi olmalıyım."

Mercy yanındaki boş sandalyeye yan gözle baktı. "Hayır, orada olamazsın," dedi Lucy'ye. "Abigail'e sadece onun tam adını söyleyeceğim. Bunu kullanırken odada başka kimsenin olmasını istemiyorum."

Hugh gözlerini devirdi. "Lucy'ye biraz eşlik edeceğim," dedi uzun süre acı çeken bir ses tonuyla.

Dora Lucy'ye doğru belli belirsiz gülümsedi. "Sana çay ya da bisküvi ikram edemeyeceğimizi biliyorum, Lucy," dedi, "ama burada hoş karşılandığını bilmeni isterim. Sana yardımcı olmak için elimizden geleni yapacağımıza söz veriyorum."

Hugh, Dora ile boş sandalye arasına baktı. "Lucy teşekkür ediyor," diye yardımsever bir şekilde Dora'ya bilgi verdi.

Abigail yüzünü buruşturdu. "Annem de seni duyamıyor, Hugh," diye hatırlattı ona. Hugh farkına vararak gözlerini kırptırdı ve Mercy ona kıkırdadı.

"Lucy teşekkür ediyor," diye tekrarladı Mercy.

Abigail kısa bir süre için kelimelerin doğru olup olmadığını merak etti. Daha önce Lucy'nin dudaklarından *teşekkür* sözcüklerinin döküldüğünü hiç duymamıştı.

Elias yorgun bir şekilde oturduğu yerden kalktı. "Sanırım bu soruşturmaya yardım etmek için kalıyorsun," diye mırıldandı Abigail'e. "Bundan hoşlanmadım. Umuyordum ki... yani, benim yaşadığımdan daha huzurlu bir hayatın olur diye umuyordum."

Abigail ona acıyla gülümsedi. "Sen hiçbir zaman huzurlu bir hayatı seçmedin," dedi. "Benim farklı bir şey seçeceğimi düşündüren neydi?"

Elias yüzünü buruşturdu. "Sadece kendimi suçlayabilirim," diye mırıldandı. Ama başını salladı ve masanın etrafında dönerek Abigail'in sandalyesini çekti. Abigail'in ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve ona ciddiyle baktı. "Seni tehlikeye fikrinden hiç hoşnut değilim," dedi. "Ama seninle gurur duyuyorum. Sanırım aynı anda ikisi birden olabilirim."

Abigail beklenmedik bir zevkle kızardı. Babasının onu sevdiğinden hiç kuşku duymamıştı. Ama daha önce onunla *gurur* duyduğunu hiç söylememişti.

Ona sevgiyle gülümsedi ve ellerini kendi elleri arasında sıktı. "Abigail arsızca, "Ben de seninle gurur duyuyorum," diye karşılık verdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

(Elias üst kattaki balo salonunda yepyeni bir çağırma çemberini tebeşirle çizmeyi bitirdiğinde sabah iç karartıcı bir şekilde geç olmuştu.

Abigail alt katta kahvaltı için kalkan çocukların sesini duyabiliyordu ve midesi ona ağlamaklı bir şekilde gurulduyordu.

"Sus, sen," diye mırıldandı Abigail kendi kendine. "İşimiz bittiğinde yemek yiyeceğiz." Elias temkinli bir ifadeyle, "Bir terslik olursa hemen dışarıda olacağım," dedi. O

ona burnunu kırıştıran Mercy'ye şüpheyile baktı.

"Kimseye zarar verecek durumda değilim," dedi Mercy. Dora'nın nazıkçe bandajladığı ellerini havaya kaldırdı.

"Öyle bile olsa," diye mırıldandı Elias, "ben hemen dışarıda ."

"Ben iyi olacağım," dedi Abigail ona. "Eğer bir sorun çıkarsa Bay Hayes hâlâ yanımda." Yanındaki yerde duran retikülü okşadı.

Elias ona gözlerini kırıştırdı. "Bay Hayes kim?" diye sordu.

Abigail homurdandı. "Bunun için endişelenme," dedi ona. "Önemli bir şey değil." Elias'a el salladı ve Elias isteksizce dönüp kapıya yöneldi, kapıyı arkasından kapattı.

Abigail bacak bacak üstüne atarak çemberin ön tarafına doğru döndü. Sluagh'ı cezbetmek için ortasına bir fincan süt ve bal bırakmıştı. Mercy alay etmiş ve *bunun* ne kadar aptalca bir batıl inanç olduğunu mırıldanmıştı ama okuduğu tüm büyüler süt ve bal gerektiriyordu ve Abigail kendi büyüünü yapmaya çalışacak kadar aptal değildi.

"Işıksız ısırmaz," dedi Mercy Abigail'e. "O gerçekten tam bir beyefendi. Demek istediğim, şey... Işıksız'a terbiyesini düzgün bir beyefendi verdi ve o da bu terbiyeye çok düşkün."

Abigail başını salladı, gerçekte hissettiğinden daha güvenliymiş gibi davranmaya çalışıyordu. Daha önce hiçbir şeyi çağırmaya *çalışmamıştı*. "Hâlâ bana onun adını vermek istiyor musun?" diye sordu Mercy. "Sanırım o olmadan bir şey yapmakta zorlanırım."

Mercy isteksiz görünerek onun yanına oturdu. "Söyleyeceğimi söylemişim," diye mırıldandı. "Ama... onun adını başka kimseye vermeyeceğine söz veriyor musun? Ve bunu ona zarar vermek için kullanmayacağına?"

Verilen sözler hem periler hem de büyücüler için ciddi bir meseleydi; bir kişinin geçmişinde tutmadığı yeminler varsa, büyü yanlış davranmaya başlardı. Ama Abigail ciddiyetle başını salladı.

"Söz veriyorum, onun adını kimseye vermeyeceğim," diye tekrarladı Abigail. "Ve önce o başkasına zarar vermeye çalışmadığı sürece bunu ona zarar vermek için kullanmayacağım."

Mercy derin bir nefes aldı. "Tam adı Işıksız Ay," dedi. "Başka isimleri ve unvanları da var ama en çok değer verdiği bu. Eğer çağırırsanız kesinlikle gelecektir." Durakladı. "Aslında adını üç kez söylemek en iyisi olur."

Abigail dikkatini tekrar çembere çevirdi. Etrafındaki büyüye uzandı ve onu önündeki tebeşirle çizilmiş sembollerin yanı sıra süt ve bala bağladı. "Işıksız Ay!" diye seslendi kararlılıkla. "Işıksız Ay, Işıksız Ay! Burada Mercy ile birlikteyim ve senin varlığına ihtiyacımız var."

İsim havada berrak bir çan gibi garip bir şekilde yankılanarak çaldı. Çemberdeki sihir dalgalandı ve ismin sahibini aramak için uzandı...

...ama hiçbir şey olmadı.

Çemberin büyüğü Abigail'in elinden kayıp gitti ve yavaşça öldü.

"Yanlış mı yaptım?" Abigail fısıldadı.

Mercy kül rengi yüzüyle çembere baktı. "Hayır," dedi. "Doğru yaptın. Ama o... o cevap vermiyor."

Abigail Mercy'ye endişeyle baktı. Koyu renk gözlerine korkunç bir keder çökmüştü.

"Belki sadece meşguldür?" Abigail dikkatlice önerdi.

Mercy başını yavaşça salladı. "Işıksız'ın gelmemesinin tek yolu *gelemeyecek* olması," dedi. Sesi kelimelerle titriyordu.

"Hemen en kötüsünü düşünmeyelim," diye onu rahatlattı Abigail. "Tek bildiğimiz cevap veremediği. Bunu yapmasını engelleyen başka şeyler olabilir mi?"

Mercy ürpererek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Belki... demir olabilir," dedi umutla. "Ve az önce demirden yapılmış bir tuzağa rastladık." Hayal kırıklığı içinde kaşlarını çattı. "Ama keşke neler olup bittiği hakkında başka *bir şey* bilseydim! Eminim Işıksız bize faydalı bir şeyler söyleyebilirdi."

Abigail Mercy'yi dikkatle inceledi. "Başka bir sluagh deneyebiliriz," dedi yavaşça, "eğer başka bir isim biliyorsan."

Mercy bir iniltiyle gözlerini kapadı. "Birkaçını tanıyorum," dedi, "ama Londra'da takılan çok kişi tanıyorum." Abigail sabırla bekledi ve Mercy yüzünü buruşturarak gözlerini tekrar açtı. "Kara Felaket'i aramayı deneyebilirsin. Ama konuşmayı senin yapman gerekecek. Benden hiç hoşlanmıyor."

Kara Felaket sadece ismiyle bile kulağa Işıksız Ay'dan çok daha az dost canlısı geliyordu. Ama Abigail yine de başını salladı. "Bilgiye ihtiyacımız var," dedi. "Kibar olmak için elimden geleni yapacağım. Yine de... belki de biraz geri çekilmelisiniz?"

Mercy ayağa kalktı ve duvara doğru geri çekildi. Gölgeleeri kendi etrafında zayıfça sürükleyerek formunu gizledi. "İyi şanslar," diye mırıldandı acı acı.

Abigail dikkatini çembere geri verdi ve büyüsunü bir kez daha topladı.

"Kara Felaket!" diye seslendi - bu sefer biraz daha temkinli bir şekilde. "Kara Felaket, Kara Felaket! Avukatınıza ihtiyacım var ve ortaya çıkmanızı istiyorum!"

Bu kez Sluagh'ın adı havada karanlık, asık suratlı bir bulut gibi dolaşıyordu. Abigail'in büyüsu uzaktaki bir varlığa takıldı ve güçlü bir şekilde çekiştirdi.

Gölgeler çemberin içinde hızlanarak sabah ışığını geri püskürttü. Yavaşça birleşerek çivit rengi tenli, incecik bir kadına dönüştüler. Koyu renk giysileri tüy gibi paçavralar halinde bacaklarından sarkıyordu; gözleri tamamen siyahtı ve çemberin içinden Abigail'e bakarken son derece nefret doluydu.

"Benim adımı sana kim verdi, küçük büyücü?" Kara Felaket tısladı. Sesi sert ve kuş gibiydi.

Abigail irkildiğini gizledi ve kendini Sluagh'ın gözleriyle doğrudan karşılaşmaya zorladı. "Bana adını kimin verdiği önemli değil," dedi. "Ama bana Abby diyebilirsin. Londra'da kızlar ölüyor, Kara Felaket ve şimdi de bir sluagh kayboldu. İkisi hakkında da bir şey biliyor musun?"

Kara Felaket Abigail'e bakarken dudağını büktü. Çemberi yavaşça adımlayarak kenarlarını test etti. Elbette süt ve bal onu hiç ilgilendirmiyor gibiydi. "İkisini de biliyorum," dedi sluagh. "İkisi hakkında da pek bir şey söylemeye niyetim yok."

Abigail sluagh'ın adımlarını izledi. Bir büyücü olarak Abigail, Kara Felaket'ten kendi adını kullanarak cevaplar *isteyebilirdi*... ama bunu yapmak muhtemelen ona ömür boyu sürecektir bir düşman kazandıracaktı. Kısa bir süre Mercy'nin Kara Felaket'i en başta bu şekilde kızdırıp kızdırmadığını merak etti.

Abigail yavaşça, "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, seni burada tutmaya niyetim yok," dedi. "Sadece yardım etmek istiyorum. Şu anda herkes bu cinayetlerden Sluagh'ın sorumlu olduğunu düşünüyor ve bu yüzden Lord Longshadow suçlanıyor. Eğer onun adını temize çıkarabilirsen-"

"Lord Longshadow'dan bana ne?" Kara Felaket alay etti. "O sadece sluaghlar arasında birinci çünkü Uzun Gölge şimdilik onu seviyor. Bir gün ondan bıacak... ve o zaman belki de *ben* Uzun Gölge Lordu olacağım."

Abigail dudaklarını birbirine bastırdı. Sluagh'lardan bazılarının efendilerine bu kadar sadık olmayabileceği nedense aklına gelmemiştir. "Lord Longshadow o kızları sluagh'ların öldürmediğini kesin olarak söylemedi," diye gözlemledi. "Belki de içinizden bazılarının bunu yapabileceğini bildiği için söylememiştir."

Kara Felaket Abigail'e doğru hamle yaptı ama elleri kısa kaldı ve çemberin aralarında oluşturduğu görünmez duvarı tırmaladı. Tırnakları pençe gibi uzun ve sivriydi.

"Seni öldürmek için ne sebepimiz var?" Kara Felaket tısladı. "Ne olursa olsun hepiniz çok çabuk ölüyorsunuz, küçük mayıs sineği. Siz ölümlüleri yüzyıllardır taşıyorum ve tek bir minnettarlık sözcüğü bile duymadım. İhtiyaç duymadan da bunu yapmaya devam edeceğim."

Abigail kaşlarını yavaşça kaldırdı.

Madem her zaman bu kadar naziksin, neden hiç kimse onlara arkadaşlık ettiğin için sana teşekkür etmedi, merak ediyorum.

Ama Abigail bu fikri bastırdı ve onun yerine şöyle düşündü: *Kara Felaket minnettarlık istiyor. Az önce bana da söyledi.*

"İşinin ne kadar önemli olduğunu çok iyi biliyorum Kara Felaket," dedi Abigail. Ses tonuna sahte bir saygı notu eklemeye zorladı. "Bu yüzden senin ve diğer sluagh'ın bu kadar kötülenmesinden nefret ediyorum. Çirkin dedikodulardan başka bir şey değil, çünkü insanlar çok geç olana kadar sizi takdir etmiyor."

Kara Felaket başını Abigail'e doğru eğdi. Bir an için bu hareket onu daha çok bir kuzguna benzetti. "İnsanlar anlamadıkları her şeye çamur atmaktan hoşlanırlar," dedi sluagh. Hışırtilı sesinde şimdi isteksiz bir anlaşma notası vardı.

Abigail gülümsemesini zorla gizledi. Kara Felaket'e, "Başım sıkıştığında gelip ruhumu alırsan çok şanslı olurum," dedi. "Londra'nın tüm ruhlarını gitmeleri gereken yere götürmek de çok iş olmalı."

Kara Felaket yerinde yavaşça gevşedi. "Her ruhun yardımımıza ihtiyacı olmaz," dedi. "Ancak acı verici ya da beklenmedik bir şekilde ölenler genellikle daha sonra da yaşamaya devam ederler... ve Londra'nın da bu şekilde öldürmek gibi bir yöntemi vardır."

Abigail'in aklına kısa ve korkunç bir anı geldi: annesinin kirli bir ıslahevi yatağında can çekişirken son nefesini verişini hatırladı.

Abigail yumuşak bir sesle, "En azından Londra'nın ruhlarına eşlik edecek biri var," dedi.

Kara Felaket topuklarının üzerine geri oturdu. Abigail'i şimdi daha soğukkanlı ve daha az düşmanca izliyordu. "Seni öldürmek için bir nedenimiz yok," diye tekrarladı sluagh. "Bunun yerine neden bu kadar çok Sluagh'ın ortadan kaybolduğunu sormalısın."

Abigail ona göz kırptı. "*Çok sayıda* sluagh mı?" diye sordu. "Ben sadece bir sluagh'ın kaybolduğunu duymuştum."

Kara Felaket yavaşça başını salladı. "Son zamanlarda tüylerini göstermeyen üç kişi biliyorum," dedi. "Işıksız ortadan kayboldu ama Sessiz ve Asla *ondan* önce kayboldu. Sırada ben mi varım diye düşünmeden edemiyorum." Kaşları çatıldı ve yüz ifadesi karardı. "Lord Longshadow da gitmiş olabilir."

Bu öneri karşısında Abigail'in omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Elias diğer şeylerin yanı sıra Lord Longshadow'u büyüyle kimseye zarar vermemesi için bağlamıştı. Eğer birileri sluagh kaçırıyorsa, o zaman Lord Sorcier sluaghlara ilkin onlara gümüş tepside sunmuş olabilirdi.

Abigail bu düşüncüyü bir kenara itti ama aklının bir köşesinde endişeli ve tedirgin bir şekilde duruyordu.

Abigail Kara Felaket'e, "Kensington Bahçeleri'nden Longshadow'a giden yolda demir nallardan yapılmış bir tuzak buldum," dedi. "Diğer sluagh'ları oradan uzak durmaları için uyarmalısın." Durdu, derin derin düşündü. "Sluagh'ı *kimin* kaçırmak isteyeceğini bildiğini sanmıyorum."

Kara Felaket kaşlarını çatı. "Bizi yanlış anlayanlar bize zarar vermek isteyebilir," dedi. "Aksi takdirde... Lord Sorcier'in Lord Longshadow'a karşı kin beslediğini duydum. Belki de suçlu odur."

Nasıl arkadaş edinileceğini gerçekten iyi biliyorsun baba, diye düşündü Abigail hayıflanarak. O zaman babasının onun yerinde olsa yapabileceğinin *tam tersini* yapmaya ve Kara Felaket'in onu sevgiyle hatırlamasını sağlamaya karar verdi.

Abigail Kara Felaket'e, "Tavsiyen için minnettarım," dedi. Tereddüt etti. "Seni uğurlayan bir sluagh'a bir şey vermenin adet olduğunu duydum. Beni hiçbir yere götürmediğinizi biliyorum... ama eğer sizi memnun edecekse, gözlerimdeki maviyi alabilirsiniz. Sana yakışacağını düşünüyorum."

Kara Felaket gözlerini kırıştırdı. Teklif onu hem ürkütmüş hem de memnun etmiş gibiydi. "Bu... çok güzel bir mavi," dedi. "Hoşuma gitti."

"O zaman senindir," dedi Abigail. "Umarım beğenirsiniz."

O izlerken bile, sluagh'ın gözlerinin parlayan siyahı kayboldu ve yerini berrak bir gök mavisine bıraktı. Kara Felaket'in hâlâ irisleri yoktu ama yeni robin yumurtası gözleri onu biraz daha az korkutucu gösteriyordu.

Oh, diye düşündü Abigail. *Bu oldukça güzel.* Yine de mavi gözlerini özlemediğini fark edince şaşırdı. Ne de olsa onları çok nadiren görebiliyordu ve bu hediyenin Kara Felaket için mavinin Abigail için ifade ettiğinden daha fazla şey ifade ettiğinden şüpheleniyordu.

"Çok kibarsın küçük büyücü," dedi Kara Felaket. Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Eğer bir gün ölecek olursan, yine benim adımları anmalısın. Seni sağ salım Öteki Taraf'a götüreceğim."

Abigail sluagh'a gülümsedi. "Ölmeyi hiç planlamıyorum," dedi. "Ama eğer yaparsam, arayacağım ilk kişi sen olacaksın." Sluagh'a şöyle bir baktı

Tebeşir çemberi. "Gitmene izin vermeliyim; eminim çok meşgulsündür. Ama bilmelisin ki adını temize çıkarmak için elimden geleni yapacağım ve Sluagh'ı kim kaçırıyorsa onu durduracağım." Ayaklarının dibindeki tebeşiri lekelemek için -çok dikkatli bir şekilde- uzandı. "Dur... senin için batı penceresini açayım."

Abigail yavaşça pencereye doğru yürüdü ve panjurları tamamen açtı. Bunu yaparken arkasında bir kanat hışırtısı duydu.

Büyük, çivit rengi bir kuzgun hızla yanından geçerek pencereden şehrin ötesine doğru fırladı.

Abigail düşünceli bir şekilde sluagh'ın gidişini izledi ve parçaları zihninde bir araya getirdi.

"Ona *gözlerini mi* verdin?" Mercy Abigail'in arkasından sordu. Sesi dehşete düşmüş gibiydi.

Abigail ona doğru döndü. "Şey, hayır," dedi. "Ona gözlerimdeki maviyi verdim. Gerçekten özleyeceğimi sanmıyorum ve bu onu gerçekten memnun etmişe benziyor. Sanırım sadece birinin ona hediye vermesini istedi."

Mercy Abigail'in gözlerinin içine baktı, yavaşça süzdü. "Gözlerindeki maviyi *sevdim*," dedi ağlamaklı bir sesle.

Bu sözler üzerine Abigail'in yanaklarında bir kızarıklık oluştu. Birinin onun yüz hatlarına iltifat etmesi gerçekten de nadir görülen bir şeydi... ve Mercy'nin sesi çok içten geliyordu.

"Yani-" Mercy beceriksizce beceriksizce. "Oh, sadece biraz şok oldum. Genel olarak gözlerini seviyorum. Şimdi çok hoş bir griye büründüler, peri dünyasının bazı bölgelerindeki sis gibi."

Abigail yere baktı. Birdenbire Mercy'ye doğru dürüst bakmakta zorlanmaya başlamıştı. "Teşekkürler," diye mırıldandı. "Sanırım artık annemin gözlerinin yarısına sahibim. Bu hoşuma gitti."

Mercy dudağını ısırdı. "Kara Felaket'in söylediği şey... Londra'da bu kadar çok sluagh'ın kayıp olduğunu bilmiyordum."

"Üç sluagh," dedi Abigail. Tekrar doğrulması için kendini zorladı. "Üç ölü kız üç kayıp sluagh - eğer Lord'u saymazsak

Longshadow, her neyse. Bu bir tesadüf olamaz."

Mercy endişeyle Abigail'in yüzüne baktı. "Bununla ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Abigail kaşlarını  att . "Sanırım ba ından beri tersini d   n yorduk," dedi. "Kızlar kurban değil, onlar yem. Birileri Londra'daki tüm sluagh'ların peşinde."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

"Kara büyücü olmalı," dedi Elias, Mercy ve Abigail kahvaltıda ona katıldıktan sonra, öğrendiklerini anlatırken. "Ben Londra'yı bunlardan uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum ama korkarım ki her zaman yenileri ortaya çıkıyor. Kara büyü için gerçekten gerekli olan tek şey ilgi ve halk batıl inançları hakkında biraz bilgi sahibi olmaktır."

"Dışarıdan büyü," diye mırıldandı Abigail yorgunca. "Büyü konusunda yetenekli birinin tek yapması gereken, yeterince insanın aynı anda inandığı bir şey bulmak ve bunu kendisi için kullanmak." Önündeki tabağın yarısını yediği için kirpikleri titremeye başlamıştı.

"Dış büyü mü?" Elias sordu. "Bu terimi hiç duymadım."

"Eminim hiçbir sihirbazın kitabında yoktur," dedi Mercy esneyerek. "Ama Abigail haklı, ben dışarıdaki büyü'nün hep böyle çalıştığını bilirim. Her neyse, *gerçekten* de sihirli olanın kitaplar, bitkiler ve asalar olduğunu düşünmedin, değil mi?"

Elias bunu yavaşça düşündü. "Sanırım değil," diye mırıldandı. "Ama ne kadar sıra dışı bir teori. Bu fikre nasıl vardığınızı merak etmeden duramıyorum."

Mercy omuz silkti. "Dışarıdaki sihirden nefret ediyorum," dedi. "Bazen en çok sevmediğiniz şeyleri öğrenirsiniz."

Abigail ona uykulu bir şekilde gülümsedi. "Bazen bir şey hakkında o kadar çok şey öğrenirsin ki ondan nefret etmeye başlarsın," dedi. "Eskiden bir parfüm dükkanının üstünde otururduk. Şimdi parfümden nefret ediyorum ama sana ne aptal bir çiçek olduğunu söyleyebilirim."

Haftanın herhangi bir günü birinin giydiği kıyafet." Gözlerini ovuşturdu ve ekledi: "Zambak gibi kokuyorsun. Çoğunlukla sodalı su, ama *biraz* da zambak."

Mercy kaşlarını kaldırdı. "Longshadow'da bir sürü zambak var," dedi. "Ve onlar aptal *değiller*."

Abigail tabağına bakıp sıırttı. "Sanırım zambaklar aptal değil," diye izin verdi. "*Zaten senin* üzerinde güzel kokuyorlar."

Elias yavaşça, "Burada büyücülere hizmet veren tüccarları kontrol etmem gerekecek," dedi. "Resmi materyallere erişim olmadan da büyücü olunabilir, ama büyüye ilgi duyanlar da çoğu zaman soluğu bir dükkânda alır. Eğer yeni biri büyüye para harcamaya başladıysa, tüccarlar bunu bilecektir."

Abigail, "Birinin tuzağı kontrol etmek için geri gelip gelmediğini görmek için Longshadow'a giden yolu izleyebiliriz," diye gözlemledi.

Mercy dudaklarını birbirine bastırdı. "Eğer kızlar ," dedi, "o zaman bir başkası ölene kadar kimse tuzağı kontrol etmeyecek. Umarım bu gerçekleşmeden bu işi çözeriz."

Elias yorgun bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Bu da bizi Lord Uzun Gölge meselesine getiriyor," dedi. "Eğer Lord Uzungölge tuzağa düştüyse, yapabileceğim çok az şey var demektir. Ama henüz kapana *kısılmadıysa*, o zaman ikimizi de aynı anda dezavantajlı bir durumda bırakmış olurum." Gözlerini kapattı. "Lord Uzun Gölge, Hollowvale'in çocuklarını çalarak iyi bir şey yaptığına gerçekten inanıyor - bu korkunç durumda bile benimle bu konuda tartıştı. Eğer ona gücünü geri verirsem, Sluagh'ın ortadan kaybolması onu caydırmayacaktır... ama Lord Uzun Gölge kaçırılırsa ne olacağını da bilmiyorum."

Mercy rahatsız bir şekilde ellerindeki bandajlardan birini karıştırdı. Sonunda, kısık bir sesle şöyle dedi: "Yasakları geri almamalısın."

Elias merakla ona baktı.

"Güvensizliğinizden Lord Longshadow sorumlu," dedi Mercy. "Hollowvale'in çocukları hakkında endişelenmekte de haklısın." Sesi yorgunluktan ağırlaşmıştı. "Lord Uzun Gölge'yi

Ama korunmak için kullanmakla ilgili bir şey söylemediniz. Bu güçlü bir periyi güvende tutmak için yeterli olmalı."

Mercy'nin solgun yüzü acı ve pişmanlık doluydu. Ama bu tartışma Abigail'i yine de şaşırtmıştı.

"Lord Longshadow'dan hoşlandığını sanıyordum," dedi Abigail yavaşça.

Mercy yutkundu. "Şu anda," dedi, "bilip bilmediğimi bilmiyorum." Başını kaldırıp Abigail'e baktı. "Birden fazla nedenden bilmen gerektiğini düşündüğüm bir şey var. Bu yüzden yasakları geri almamalısın." Kararlı bir şekilde nefesini içine çekti. "Işıksız, Lord Uzun Gölge'nin Lucy'yi hayata döndürebileceğini söylerken yalan söylemiyordu."

Abigail ona baktı. "Aklıma... perilerin yalan söyleyemeyeceği geldi," dedi. "Ama Işıksız bunu sadece Lucy'yi onunla gitmeye ikna etmek için söyledi, değil mi? Belki Lord Longshadow birini hayata döndürebilirdi ama asla *yapmazdı*."

Mercy dudağını ısırdı. "Longshadow'da -Peri ile Öteki Taraf arasındaki sınırda- büyük bir gümüş ağacı var," dedi. "Her yüz yılda bir, o ağaçta birini hayata döndürebilecek bir elma yetişir. Lord Longshadow kimsenin o elmayı almasına izin vermedi. Ama elma karşılığında bu yasakları kaldırabilir ve istediğin herhangi birini geri getirebilirsin. Hugh'u, Lucy'yi ya da diğer kızlardan birini geri getirebilirsin."

Abigail'in kalbi göğsünde yerinden fırladı. Bu vahiy o kadar çok ani olasılığa yol açmıştı ki, nereden başlayacağından bile emin değildi. Hugh'nun ete kemiğe bürünmesinin nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştı - istediği herkesle konuşabilir, istediği herkese sarılabilir, istediği tüm elmalı tartları pişirebilirdi. Hayal gücü bu görev için yeterli değildi... ama bunun bir önemi yoktu. Abigail bu fikri hayal edemese bile, bunun peşinden gitmesi gereken bir şey olduğunu biliyordu.

Abigail yumuşak bir sesle, "Eminim Lord Longshadow bunu bize anlattığın için senden pek memnun olmaz," dedi.

Mercy yüzünü buruşturdu. "Bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum," dedi. "Lord Longshadow yıllarca başınıza dert açtı. Bunu bilmeyi hak ediyorsun." Tekrar Elias'a baktı. "Yasaklar yerinde kalsın. Her şey bittiğinde onları o elmayla takas edebilirsin."

Elias bunu ciddi bir şekilde düşündü. Ancak üstü kapalı soruya cevap vermek yerine Abigail'e baktı. "Yemeğinin içinde uyuyakalacaksın," dedi ona.

Abigail önündeki masada öne doğru yığılmıştı, öyle ki çenesi tabağına değmek üzereydi. Gözlerini hızla kırpıştırarak kendini yeniden dik durmaya zorladı. "Ben iyiyim," dedi.

Elias başını salladı. "İkiniz de biraz uyumalısınız," dedi. "Bu iş gün içinde çözülmeyecek." Mercy'ye kaşlarını çatı. "Burada kalmana izin verme fikri beni pek memnun etmedi. Ama... senin kendi ailen yok, değil mi?"

Mercy rahatsız bir şekilde kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sluagh aileme en yakın olan şey," dedi. "Muhtemelen Longshadow'da kalabilirim ama..."

"Yol kapandı," diye bitirdi Elias onun yerine. Gözlerinde bir acıma duygusu vardı ve Abigail onun Mercy'yi genç haliyle kıyaslamaktan kendini alamadığını biliyordu.

Abigail yumuşak bir sesle, "Mercy'nin bu noktada Hugh'yu kaçıracağını sanmıyorum," dedi. "Bence o iyi bir insan, biraz kalın kafalı olsa bile." Durakladı ve Mercy'ye şöyle dedi: "Benim odamda kalabilirsin."

Mercy ikisinin arasına baktı. Yüzünde şaşkınlık vardı; Abigail, Mercy'nin gerçekten sokağı atılmayı bekleyip beklemediğini merak etti. Bu fikir onu biraz sinirlendirdi.

"Teşekkür ederim," dedi Mercy. Gözlerini tekrar kucağına diktiği için hangisine hitap ettiğini anlamak zordu. "Rahatsız etmemeye çalışacağım."

ABIGAIL'İN YATAK ODASI Lucy'nin odasına kıyasla oldukça küçüktü ama çalışma eviyle kıyaslandığında eşi benzeri görülmemiş bir lükstü. Dar yatak temiz çarşaf lar ve sağlam battaniyelerle donatılmıştı ve bugüne kadar Abigail'in yatağı hep kendisine aitti.

Normalde Abigail yatağını kıskançlıkla sahiplenirdi. Kendine ait bir yatağı olduğu sürece ailesini, yemeğini ve zamanını diğer tüm çocuk larla paylaşmaya hazır dı. Bu nedenle, yatağını Mercy ile paylaşma konusunda özel bir isteksizlik şaşırmıştı. Aslında, bu fikir hoş bir şekilde rahatlatıcıydı.

Mercy cüppesini ve önlüğünü çıkarıp attı, öyle ki üzerinde sadece vardiyası kalmıştı. İnce pamuk, uzun bacak larını ve fazlasıyla ince bedenini vurguluyordu. Abigail diğer insan ları soyunmuş halde görmeye son derece alışkındı -erken yaş larında pek mahremiyet yoktu- ama Mercy'nin eteğinin vücuduna yapışmasında Abigail'in utanç la gözlerini kaçırmasına neden olan bir şey vardı. Belki de, diye düşündü, bunun nedeni diğer çocuk ların hepsini bir tür kardeş olarak görmesiydi. Ama Mercy'nin sinsi gülümsemeleri ve tuhaf büyüyle ilgili bir şey Abigail'in onu bu şekilde düşünmesini engelledi.

Mercy küçük yatağın diğer tarafındaki çarşaf ların altına girip kıvrıldı. Ağır perdeler sabahın geç saatlerindeki güneş ışığını öyle bir engelliyordu ki, uykulu bir yarı karanlık içinde kalmışlardı.

Abigail ne kadar uzun süredir uyanık olduk larını göz önünde bulundurarak ikisinin de hemen uykuya dalacağından emindi. Ama sadece birkaç dakika sonra Mercy sessizce konuştu.

"Arkadaş larım için endişeleniyorum," dedi.

Abigail dönüp yorganın altındaki Mercy'ye baktı. Mercy'nin kara gözleri sıkıntılı ve korkuluydu. Tuhaf bir şekilde genişleyen varlığı bir an için kaybolmuştu; şimdi çok küçük ve kırılgan görünüyordu.

Yavaşça -Abigail daha iyisini düşünmeden- uzanıp Mercy'yi kollarının arasına aldı.

Mercy yüzünü Abigail'in omzuna gömdü. Abigail onu kucakladıktan sonra Mercy'nin acıdan titrediğini fark etti. Bir avuç gözyaşı Abigail'in vardiyasını ıslattı ve Abigail kollarını sıktı.

"Işıksız, Sessiz ve Asla hepsi ölmüş olabilir," diye fısıldadı Mercy, boğuk bir sesle. "Onları bir daha asla göremeyebilirim."

Abigail tereddütle uzanıp Mercy'nin saçlarını okşadı. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Keşke bunu düzeltebilseydim."

Bu Mercy'nin daha da hıçkırmasına neden oldu. "Ölümden korkmamam gerekiyor," dedi. "Onu düzeltmek *istememem* gerekiyor."

Abigail kaşlarını çatı. "Herkes ölümden korkar," dedi. "Korkmayan biri olsa çoktan Öteki Taraf'ta olurdu diye düşünüyorum. Bütün bunlar haksızlık, Mercy. Korkmalısın, üzgün ve kızgın olmalısın."

Mercy yutkundu. "Benim hakkımda haklıymışsın," dedi. "Çok kötü davrandım, Abigail. İnsanlara ölümü kabullenmeleri gerektiğini söyleyerek en iyisini bildiğimi sanıyordum ama sevdiğim insanların hiçbirinin öleceğini düşünmemiştim. Şimdi gitmiş olabilirler ve ben de herkes kadar üzgünüm. Aptalca davranan ve kendini beğenmiş olan benim."

Abigail parmaklarını Mercy'nin saçlarında gezdirdi. Görüldüğünden daha yumuşaktı ve Abigail geç de olsa Mercy'nin saçlarına dokunmak *istediğini* fark etti. Bu tuhaf düşünceyi bir kenara bırakıp Mercy'ye baktı.

"Aptal değilsin," dedi Abigail ona. "Sen... *biraz* kibirliydin. Ama ben de öyle. Babam da öyle. Hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz." Mercy'nin sırtını rahatlatıcı dairelerle ovdu. "Bize elmadan bahsettiğin için minnettarım. Yasaklara rağmen Lord Longshadow'un onu bize vermesini sağlayabilir miyiz bilmiyorum. Ama en azından şimdi deneme şansımız var."

Mercy tereddüt etti. "Lord Longshadow... tıpkı benim gibi," dedi. "Sanırım biraz kendini beğenmiş. Ama ben gerçekten işleri yoluna koyabileceğinize inanıyorum."

Abigail merakla onu inceledi. "Nasıl oldu da Longshadow'a geldin Mercy?" diye sordu. "Benim gibi kaçırılmış olamazsın, eğer bu kadar

Oradaki herkesi severim. Asıl aileni hiç hatırlıyor musun?" Mercy derin, ürpertici bir nefes aldı. Yavaş yavaş gözyaşları durdu- Ama Abigail'e kararsızca tutunmaya devam etti. "Bilmiyorum," dedi. "Bir ailem olduğunu hiç sanmıyorum. Bir süre için tek bildiğim Longshadow'du. Ama aynı zamanda dışarıda, Uzun Gölge'den geçip Öteki Tarafa gitmesi gereken ama bunu yapmamış kayıp insanlar olduğunu da biliyordum. Uzun Gölge onları oraya geri götürmemi *istedi*."

Abigail uzaktan kaşlarını çatı. "O zaman sen hep Longshadow'daydın," dedi. "Ama sen çamaşırcı değil misin?"

Mercy aniden utanarak Abigail'in kollarında kıpırdandı. "Ben, şey... Öteki Tarafa'ta bir çamaşırcıyla görüştüm," dedi. "Çok uzun süre konuştuk; hayatı, arkadaşları ve hayalleri hakkında. Gerçekten çok hoş biri olduğunu düşündüm. Öbür tarafa geçtiğinde bana şapkasını verdi, ben de onu sakladım. Sanırım bana bundan daha fazlasını vermiş olmalı, çünkü şimdi onun gibi kokuyorum. Bu... güzel."

Abigail gözlerini kırptırdı. "Hiç kimsenin kül suyu kokusuna *güzel* dediğini duymamıştım," dedi. Cleveland Sokağı Islah Evi *her zaman* kül suyu kokardı ve Abigail o zamandan beri bu kokuya dayanamamıştı.

Mercy karanlıkta kızardı. "Hoşuma gitti," dedi. "Ama sadece ona ait olduğu için. O gitmiş olsa da hâlâ ondan bir parça taşıdığımı hissettiriyor."

Abigail yanağını Mercy'nin başının üstüne dayadı. Bu fikir içini biraz ısıttı ve ölümlerden sık sık benzer hediyeler alan Sluagh'ı bir kez daha düşündü. "Bu *çok* hoş," dedi sessizce. "Biliyor musun... Sanırım artık neden bu kadar çok hayaletin sluagh'a hediye verdiğini anlıyorum. Ardında bir şeyler bıraktığını bilmek de güzel bir şey - birilerinin seni zaman zaman hatırlayabileceğini bilmek. Bahse girerim o çamaşırcı kadın mutludur, nerede olursa olsun, ne zaman onu düşünmeye başlasan."

Her nasılsa, bu fikir Abigail'e de kül suyu kokusunu sevdirmişti. Yavaşça içine çekti ve bu kez keskin koku ona şunu hatırlattı

Cleveland Sokağı İslahevi'nden daha az ve Mercy'nin gülümsemesinden daha çok.

"Onlar hediye değil," diye mırıldandı Mercy. Sesi şimdi daha sakin ve uyuklu geliyordu. "Şey... pek sayılmaz. Periler ödeme yapmadan bir şey veremezler ve geri ödeme yapmadan da bir şey *kabul edemezler*. Ama hayaletler için sorun yok, çünkü sluagh önce onlara bir hizmette bulundu."

Abigail belli belirsiz gülümsedi. "Ama hayaletler kendi yollarını ödemek *zorunda değiller*," dedi. "Sluagh onları Öteki Tarafa götürmenin kendi görevleri olduğunu düşünüyor. Yani belki bu bir ödeme... ama yine de hayaletlerin vermeyi seçtiği bir şey."

Mercy bunu sessizce düşündü ve Abigail bir süre onun uykuya dalmış olabileceğini sandı. Ama sonra Mercy şöyle dedi: "Kara Felaket de seni sık sık düşünecek."

"Öyle olacak," diye mırıldandı Abigail. "Bence bu da güzel. Ona asla ölmek istemediğimi söyledim ve bunda ciddiydim. Ama hayattayken bile herkese kendimden bir parça bırakmaktan mutluluk duyarım."

Mercy kollarını Abigail'in üzerinde sıktı. "Ben de senin ölmeni istemiyorum Abigail," diye fısıldadı. "Seni asla Öteki Tarafa götürmek istemiyorum. Bu... bu korkunç olurdu."

Abigail bu hareketin nedenini tam olarak bilmiyordu ama kendini eğilip dudaklarını Mercy'nin saçlarında gezdirirken buldu. "İstesen bile gitmem," diye Mercy'ye güvence verdi. "Uğramam gereken çok fazla insan var."

Mercy küçük bir gülümsemeyle gözlerini kapattı.

Abigail ona sarılmış halde uyuyakaldı. Aslında, bu muhtemelen şimdiye kadar uykuya daldığı en iyi yoldu.

BÖLÜM 10

Abigail ve Mercy uyandıklarında **E**lias tüccarları sorgulamak için çoktan ayrılmıştı. Ama Abigail'e bir not bırakmıştı.

balo salonuna ve mevcut davayla ilgili notlarına erişebiliyordu. Abigail bu nedenle üçüncü kata çıktı ve babasının biraz dağınık el yazısını okurken masanın önündeki büyük sandalyeye yerleşti.

Mercy yakındaki tabureye otururken, Hugh -ve muhtemelen Lucy- onun arkasında duruyordu.

Abigail düşünceli bir ifadeyle, "İnsanlar ancak Lucy öldüğünde bu düzeni anladılar," dedi, "bu yüzden babamın ilk iki ölümü olduğu gibi araştırma şansı olmadı. Ama her üç evde de kuzgunların gelip gittiğini gören insanlarla görüştü, sluagh'a da bu şekilde ulaştı. Babam daha önce Lucy'ye kara büyü yapılmış olabileceğinden bahsetmişti - sadece Lucy'nin annesi öldükten sonra bir rahip ziyaret etmişti ve onun bazı kutsamaları işleri karıştırmış olabilir."

Hugh kaşlarını çattı. "Birinin Lucy'yi büyüyle öldürdüğünü mü düşünüyorsun?" diye sordu. Abigail çenesini eline yasladı ve dirseğini masaya dayadı.

"Sanırım öyle," dedi. "Çoğunlukla Black'in söyledikleri yüzünden-" Abigail sluagh'ın tam adını yüksek sesle söyleyemeden hemen sözünü kesti ve ifadesini değiştirdi. "Çoğunlukla Sluagh'ın söyledikleri yüzünden. Ölen herkes ardında bir hayalet bırakmak zorunda değil ama üç ölüm ve üç kayıp sluagh var, bu da demek oluyor ki birileri bu kızların

hayaletler. Bunu yapabilecek bir tür kara büyü olmalı ama tam olarak *hangi* kara büyü olduğunu bulmak zaman alacak." Mercy'ye doğru döndü. "Lucy ile tekrar konuşmama izin verir misin?"

Mercy başıyla onayladı. Bandajlı ellerinden birini uzattı. Abigail, bandajların altında hâlâ yanıkların olduğunu farkında olarak çok nazıkçe tuttu.

Alacakaranlık, balo salonunun zemininde canlı renk sıçramaları halinde sıçrayarak görüntüye girdi. Lucy'nin figürü Mercy'nin hemen arkasında eriyerek görüntüye girdi. Üzerinde hâlâ geceliği vardı, sarı saçları omuzlarına dökülmüş ve kollarını rahatsız bir şekilde göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

"Ölmeden önceki gün ne yapıyordun?" Abigail Lucy'ye sordu. "Etrafında tuhaf davranan birini hatırlıyor musun? Belki üzerine bir şey serptiler ya da sana doğru anlamsız şeyler söylediler?"

Lucy kaçırıldı. "Leydi Lessing'in balosundaydım," dedi.

Abigail kaşlarını çatı. "Leydi Lessing'in top attığını bilmiyordum," dedi.

Lucy dudaklarını birbirine bastırdı. "Belli ki davet edilmemişsiniz," dedi. Ses tonu aşağılayıcı olmaktan ziyade pratikti. Bu en azından Lucy'nin Abigail hayattayken ona hitap etme biçimine göre bir gelişmeydi. "Kimsenin bana garip davrandığını hatırlamıyorum. Ama Londra'daki balolar her zaman o kadar kalabalık olur ki, biri yapsaydı bile fark edeceğimi sanmıyorum."

Abigail yavaşça başını salladı. "O geceye kadar kendini hiç hasta hissetmiyor muydun?" diye sordu. "Haftalarca rahatsızlanıp sonra daha da kötüleşmedin mi?"

"Hayır," dedi Lucy basitçe. "Balodan hemen önce keyfim yerindeydi. Balodan sonra eve döndüğümde kendimi biraz hasta hissediyordum ama saat çok geç olmuştu ve bütün akşam dans etmişim. İyi bir gece dinlendikten sonra iyi olacağımı düşündüm."

Abigail uzun bir nefes aldı. "O zaman sanırım bu ihtimal azalıyor," dedi. "O baloda size saldıran biriydi - başka bir soylu ya da belki de getirdikleri birinin hizmetkârı. Bu, neden bütün kurbanların

bizim yaşıımızdaki asil kızlar olmuştur. Muhtemelen mümkün olan her partiye katılıp koca arıyorlardır."

Bunun üzerine Lucy'nin dudağı titredi ve Abigail birdenbire bu konuyu açtığı için kendini kötü hissetti. "Bay Red ile dans ettim," diye burnunu çekti Lucy. "Dansıma iltifat etti ve başka bir zaman benimle tekrar dans etmek istediğini söyledi."

"Bay Red?" Abigail sordu.

Lucy sinirli bir ses çıkardı. "Gerçek adı Bay James Ruell," dedi. "Lord Belwether'ın ikinci oğlu. Ona Bay Kırmızı deriz çünkü her zaman o yakışıklı kırmızı kravatı takar."

Abigail omuz silkti. "Onunla tanışıp tanışmadığımı hatırlamıyorum," diye itiraf etti. "Sanırım Bay Red'in iltifatı sizin için bir darbe oldu?"

Lucy ayağını yere vurdu. "*Her şey vardı!*" dedi. "Orada bulunan her kadın beni kıskanıyordu. Bay Red'le evlenmeyi düşünüyordum, biliyorsunuz. İsteseydim sezon sonuna kadar ona sahip olabilirdim. Ama şimdi onunla bir daha dans bile edemeyeceğim!"

Abigail gözlerini kapadı ve dişlerini sıktı.

Yaşamak için sahip olmanız gereken tek şey insanlara sahip olmak ve kıskanılmak, demek istedi. *Kendini konuşurken bile duyabiliyor musun?*

Ancak Abigail, Lucy'nin işbirliğine devam etmesine ihtiyacı olduğunu biliyordu ve bu yüzden onun yerine şöyle dedi: "Kaybınız için çok üzgünüm. Bunu sana kim yaptıysa cezasını çekmesini sağlayacağız."

Lucy bunun üzerine sustu. Hâlâ perişan görünüyordu ama Abigail'e sertçe başını sallamayı başardı. "Ve Lord Longshadow'u bulmaya gidiyoruz," dedi Lucy, "böylece Işıksız'ın söylediği gibi beni hayata döndürebilir."

Abigail dudaklarını birbirine bastırdı. Lucy'ye Işıksız'ın böyle bir şey söylemediğini, Lord Uzun Gölge'nin onu hayata *döndürebileceğini* ama bunu kesinlikle yapmayacağını hatırlatmamak için kendini zor tuttu.

Tanrıya şükür Lucy o elmayı duymak için orada değildi, diye düşündü Abigail. *Eğer elimize geçerse, o zaman kesinlikle Hugh'a gidecek.*

Abigail, "Diğer iki kızın öldükleri günlerde nerede olduklarını bulmamız gerekiyor," dedi. "Eğer haklıysak, bir baloda ya da şansımız yaver giderse daha küçük bir toplantıda olmalılar. Tüm bu etkinliklere katılan herhangi biri katılımı olabilir ya da en azından hizmetkârlarından biri katılabilir."

"Bunu nasıl yapacağız?" Hugh kuşkuyla sordu. "Kimse sana konuk listesini vermeyecek, Abby."

Abigail bunu uzun bir süre düşündü. "Bizi istemesi *için* çok iyi bağlantıları olan birine ihtiyacımız var," dedi yavaşça. "Birçok insanın çok sevdiği biri."

"Belki Vanessa Teyze?" Hugh sordu.

Abigail başını salladı. "İnsanlar Vanessa Teyze'yi *seviyor*," dedi, "ama bugünlerde hayır işleri yüzünden ondan hep kaçıyorlar." Görünüşe göre, *Tonlar* arasında işlenebilecek en büyük sosyal suç, kişinin hayır işlerine olan ilgisinin yüzeysel olmaktan öteye geçmesine izin vermektir.

Lucy farkına varmış bir ifadeyle doğruldu. "Annem bu davetli listelerini alabilir!" dedi. "Herkes *ona* çok düşkün."

Abigail başını salladı, etkilenmiş gibi görünmeye çalışıyordu - sanki Lucy bu fikre dikkatle yönlendirilmek yerine tamamen kendi başına bulmuştu. "Bu doğru," dedi Abigail. "Annen mükemmel olurdu." Mercy'ye baktı, birden tereddüt etti. Abigail, "Leydi Pinckney'nin Lucy'den rica etse bize yardım edeceğinden neredeyse eminim," dedi, "ama Lucy'yi *duyabilmesi* gerekir."

Mercy derin bir iç çekti ama yine de başını salladı. "Ölü sohbet etmenin sağlıklı olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı. "Ama daha önce de yanıldığım oldu ve zaten tehlikede olan insanlar var."

Abigail ona gülümsedi. Neredeyse Mercy'nin elini sıkacaktı ama tam zamanında bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu hatırladı ve elini bıraktı.

Alacakaranlık odadan kayboldu ve gün ışığına geri döndü. Abigail sandalyesinden kalkarak Hugh'a baktı. "Önce seninle konuşmam gerek, Hugh," dedi. "Yalnız, yani."

Hugh kaşlarını çatı. "Kötü bir şey değil mi?" diye sordu ihtiyatla. "Kötü bir şey yok," diye söz verdi Abigail. "Aile meselesi, hepsi bu."

Hugh balo salonunun hemen dışında Abigail'i takip etti. Abigail merdivenlerden birine yerleşti ve Hugh da onu takip ederek merakla ona baktı.

"Mercy dün gece bana ve babama önemli bir şey söyledi," dedi Abigail Hugh'a hitaben. "Lord Longshadow insanları hayata geri döndürebilir, Hugh. Elinde bunu yapabilecek bir elma var, sadece bir kez." Abigail kollarını dizlerine dayadı ve derin bir nefes aldı. "Seni umutlandırmak istemem ama bilmeyi hak ettiğini düşündüm. Bu cinayetleri çözdükten sonra Lord Longshadow'dan elmayı tüyleriyle takas etmesini isteyeceğiz."

Hugh arkalarındaki merdivenlerden yukarı, balo salonuna açılan kapalı kapıya baktı. "Lucy'nin bilmesini istemedin mi?" diye sordu yavaşça.

Abigail kaşlarını çatı. "Lucy diğer kızları kurtarmaktan çok Lord Longshadow'u bulup hayata dönmekle ilgileniyor," dedi. "Lucy'ye o elmadan bahsedersem, Hugh, ona söz verene kadar bize yardım etmeyi bırakacağını garanti ederim, bu daha fazla insanın ölmesi anlamına gelse bile."

"Ve... Lucy'ye elmayı vermek ," dedi Hugh.

Abigail kaşlarını kaldırarak ona baktı. "İstemiyorum, hayır," diye cevap verdi. "Öldüğü için üzülüyorum, eğer istediğim kadar insanı geri *getirebilseydim*, o zaman onu getirirdim. Ama eğer sadece bir elma varsa, o zaman Hollowvale'in çocuklarından birinin onu alması gerektiğini düşünüyorum. Lucy'nin rahat bir hayatı oldu, onu seven bir annesi ve ona istediği her şeyi veren insanlar vardı. Hollowvale'in tüm çocukları genç yaşta ıslahevinde öldü. Lucy'nin ölümü adaletsizse, seninki *daha* da adaletsiz."

Hugh rahatsız bir şekilde gözlerini Abigail'den kaçırdı. "Ona söylememek garip geliyor," diye mırıldandı.

Abigail kaşlarını çattı. "Heyecanlanacağını düşünmüştüm," dedi. "Hollowvale'deki diğer çocuklarla konuşmamız gerektiğini biliyorum ama sen en küçüklerisin ve sana o elmayı vermeyi kabul etme ihtimalleri var. Pişirmen gereken turtalar olduğunu sanıyordum, Hugh."

Hugh nedense bu durum karşısında daha da asık suratlı görünüyordu. Omuzlarını kamburlaştırdı. "Neden heyecanlanmadığımı bilmiyorum," diye itiraf etti. "Sanırım... fazla umutlanmak istemiyorum. Bir sürü ölü insan var ama benden sadece bir tane var. Ve neredeyse diğer tüm ölümler muhtemelen benden daha önemli."

Abigail çenesini sıktı. Birdenbire, daha önce hiç dilemediği kadar çok, Hugh'ya sarılabilmeyi diledi. "Sen önemlisin," dedi ona. "Diğer insanlar seni daha az önemli buldular ve ıslahevine koydular ama bunu yapmakta *haklı* değillerdi, Hugh."

"Nasıl önemli olabilirim ki?" Hugh alay etti. "Fazla bir şey yapacak kadar bile uzun yaşamadım. Tek bildiğim meşe sakızı toplamak."

Abigail uzun, derin bir nefes daha aldı. Hugh'nun neden bu kadar anlayışsız davrandığını biliyordu elbette; Abigail'in herhangi bir şeyi hayal etmekte zorlandığı gibi, o da başına güzel bir şey geldiğini hayal etmekte zorlanıyordu.

"İnsanlar Lucy'nin önemli biri olduğunu düşünüyor," dedi Abigail, "ama o asla başkası için tart yapmaz. Tek yaptığı turtalarını yemek olur, Hugh. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Hugh kayıtsızca başını salladı ama Abigail onun anlamadığından emindi. Hayal kırıklığına uğramış olsa da, Hugh'nun onu dinlemeyi tamamen bıraktığını ve farklı bir yaklaşım bulması gerektiğini biliyordu.

"Bu elmayı kimin alacağını sormadan önce çözmemiz gereken cinayetler var," diye iç geçirdi Abigail. Tekrar ayağa kalktı. "Gidip şu konuk listelerini alalım."

BÖLÜM 11

(Ziyaret için çok geç bir saattti ama Abigail'in zaten mahvedecek bir itibarı yoktu ve bu yüzden hepsini Lord'a götürdü.

Pinckney'nin konağında, güneş Londra'nın batı silüetinin ardında alçalmaya başlarken bile.

Kâhya Bay Swinton, Abigail'i tekrar gördüğüne hiç memnun olmamıştı.

"Geç olduğunu biliyorum," dedi Abigail ona, üst sınıf aksanını en iyi şekilde kullanarak. "Yine de acilen Leydi Pinckney'i görmem gerekiyor. Söyleyeceklerim hoşuna gitmezse, söz veriyorum hemen gideceğim."

Abigail ve Mercy girişte beklemeleri için içeri götürüldüler, ancak aralarında sadece bir sert tabureyi paylaşmak zorunda bırakıldılar.

"Tabureyi alabilirsin," diye mırıldandı Abigail Mercy'ye.

Mercy ona bir kaşını kaldırdı. "İstemiyorum," dedi. "Sende o."

Abigail gözlerini kıstı. "Yaralısın," dedi. "Israr ediyorum."

Hugh sesli bir şekilde inledi. "İkiniz de aptallık ediyorsunuz," dedi. "Ben gidiyorum.

Lucy ile Leydi Pinckney'i gözetlemeye gideceğim."

Abigail ona sert bir bakış attı. "Bu hiç kibarca değil, Hugh-" diye başladı. Ama Hugh çoktan konağın duvarlarından birinden geçerek gözden kaybolmuştu.

Abigail ve Mercy arasında sessizlik uzadı.

"Bir hanımefendi ayaktayken ben oturamam," dedi Mercy. Abigail onun bunu sadece karşı çıkmak için söylediğini biliyordu.

"Ne şans ama," dedi Abigail. "Ben bir hanımefendi değilim."

Mercy, "Bir hanımefendi gibi *giyinmişsiniz*," diye dikkat .

"Sen de çamaşırcı kadın gibi giyinmişsin," dedi Abigail. "Ama ikimiz de aslında görüldüğümüz gibi değiliz, değil mi?"

Mercy bunun üzerine yüzünü buruşturdu ve kollarını kavuşturdu. "O zaman ikimiz de uşak gelene kadar burada dikileceğiz, öyle mi?" diye sordu.

"Sanırım öyleyiz," dedi Abigail inatla.

Neyse ki Bay Swinton, Abigail'in ilk ziyaretinde olduğundan çok daha hızlı bir şekilde yeniden ortaya çıktı. Abigail'le Mercy'ye son bir kez sert bir bakış attıktan sonra şöyle dedi: "Leydi Pinckney sizinle salonda görüşecek."

İçeri girdiklerinde Leydi Pinckney daha önce oturduğu masada oturuyordu. Hâlâ siyah giyiyordu ama sert aile İncil'i yoktu, bu da ortamın biraz daha rahat görünmesini sağlıyordu. Hugh uzaktaki bir divana oturmuştu ama gözleri Leydi Pinckney'nin hemen *yanındaki* boşluğa takılmıştı.

"Annen hâlâ seni duyamıyor," dedi Hugh boş havaya, uzun süredir acı çeken bir ses tonuyla. "Mercy içeride sihrini yapana kadar beklemen gerekecek."

Leydi Pinckney Abigail'e, "Bu çok sıra dışı bir ziyaret," diye bilgi verdi. Gözleri Mercy'ye kaydı ve bakışlarında bir parça hoşnutsuzluk belirdi.

"Biliyorum," dedi Abigail. Leydi Pinckney'nin tavrındaki bariz küçümsemeyi görmezden gelmek için çaba sarf etmek zorunda kaldı. Lucy'nin kendi alışkanlıklarının o kadar mükemmel ve ürkütücü bir yansımasıydı ki, aralarındaki ilişkiyi anlamakta güçlük çekiyordu. "Lucy hakkında bazı şeyler öğrendim," diye ekledi Abigail. "Aslında ben... Lucy'nin hayaletini buldum."

Abigail bu sözleri yüksek sesle söylerken bu kadar rahatsız olacağını tahmin etmemişti. Ama Abigail konuşurken Leydi Pinckney'nin yüzünde bir dizi vahşi, çığ duygu belirdi ve yüzünün buruşmasına engel olamadı.

"Sanırım... az önce onu hissettiğimi sandım," diye fısıldadı Leydi Pinckney. "O burada mı? Onunla konuşabilir miyim?"

Abigail derin bir nefes aldı. "Lucy'yi buraya yanımda getirdim," dedi. "Seni gayet iyi duyabiliyor. Ama karşılığında Lucy'yi görmek ve duymak istiyorsan Mercy'nin biraz sihir yapması gerekecek."

Leydi Pinckney kaşlarını çatarak Abigail'e baktı. "Mercy?" diye sordu. Sanki yanında başka birini bulmayı bekliyormuş gibi Abigail'in arkasına baktı.

Abigail kaşlarını kaldırdı. "*Bu* Mercy, Leydi Pinckney," dedi. Hemen yanında, Mercy'nin hâlâ durduğu yeri işaret etti.

Leydi Pinckney sanki iki imkânsız fikri uzlaştırmaya çalışıyormuş gibi hafifçe kaşlarını çatarak tekrar Mercy'ye odaklandı. Abigail geç de olsa, Leydi Pinckney'nin bu kadar fakir görünümlü birinin kendisinin ihtiyaç duyduğu nadir bir yeteneğe sahip olabileceğini düşünemediğini fark etti.

Mercy ise alınmamış gibi görünüyordu. Aslında, tavrında biraz şaşkınlık vardı. Abigail ilk kez bunun ne olduğunu anladı: Mercy *aslında* bir çamaşırcı değildi ve olmadığı bir şeyle karıştırılmaktan gıdıklanıyordu. Zengin, fakir ve güçlü herkesi Öteki Tarafa götürdükten sonra Abigail, hepsinin *kendilerini düşündükleri* kadar önemli olduklarını düşünmenin zor olduğunu hayal etti. Ne de olsa, Mercy'nin daha önce gözlemlediği gibi, ellerinden her şeyleri alındıktan sonra hepsi eninde sonunda yola *gelecekti*.

"İsterseniz Lucy'yi görmenize yardım edebilirim, Leydi Pinckney," dedi Mercy ona. "Onunla tekrar konuşmak beklediğinizden daha acı verici olabilir. Ama düşündüm ve sizin için bu seçimi yapamayacağıma karar verdim." Mercy her zaman kullandığı alt sınıf aksanıyla konuşuyordu ve Abigail bir an için onun kendine olan güvenini kıskandı.

Bu teklif Leydi Pinckney'nin nezaketini alt üst etti, öyle ki çamaşırcı kılığına girmiş bir kadınla konuştuğunu unutmış gibiydi. "Elbette kızımı tekrar görmek istiyorum!" Leydi Pinckney umutsuzca konuştu. "Bir veda bile edemedim!" Sesinde gözyaşları dalgalandı ve Abigail rahatsız bir şekilde gözlerini kaçırdı.

Mercy acımasızca başını salladı. "Eğer eminsen, o zaman," dedi. Yan gözle Abigail'e baktı. "İstersen ben de senin elini tutarım."

Abigail sözsüzce başını salladı. Leydi Pinckney'nin üzüntüsü, ne kadar karşı koymaya çalışsa da Lucy'ye karşı beslediği sert duyguların önüne geçmişti. Yine de masaya Leydi Pinckney'nin yanına oturmaya gitti ve Mercy'nin elini dikkatle tuttu. Leydi Pinckney de Mercy'nin diğer elini tutmakta tereddüt etmedi, gerçi oradaki bandajlar biraz üzgün görünmeye başlamıştı.

Salona süzülen alacakaranlık yumuşak ve bastırılmıştı. Pencereleden neredeyse hiç ışık gelmediği düşünülürse, bu özellikle garipti.

Lucy'nin görüntüsü bir kez daha kaybolduğunda Abigail onun ağladığını gördü.

"-Buradayım, anne!" diyordu Lucy. "Seni yalnız bıraktığım için çok , *lütfen* bu kadar üzgün görünme."

Leydi Pinckney kızına baktı. Yavaşça diğer elini ağzına götürdü. döküldü ve titreyen bir nefes çekti. Leydi Pinckney ayağa fırladı, Lucy'ye uzandı ama Mercy elindeki acıya karşı hafifçe irkilerek onu geri çekti. "Ona dokunamazsın," dedi Mercy özür dileyerek. "O şekilde çalışmıyor. bir şekilde. Özür dilerim."

Lucy'nin dudakları titredi. "Sana pek çok kez sarılmaya çalıştım anne," dedi.

Abigail göz ucuyla Hugh'un divanın içine doğru büzüldüğünü gördü. Yüzündeki ifade acınacak kadar üzgündü.

"Sana daha iyi bakmalıydım Lucy," diye hıçkırdı Leydi Pinckney. "Her gece yatağa girdiğinde seni kontrol ederdim. Neden seni kontrol etmeyi bıraktım, sevgilim?"

"Bu senin suçun değil anne," dedi Lucy ağlamaklı bir sesle. "Birinin bana küfredeceğini nereden bilebilirdin ki? Yanlış bir şey yapmadın, söz veriyorum."

Leydi Pinckney şaşkınlıkla başını salladı. "Biri seni lanetledi mi?" diye sordu. "Ama periler-"

"Oh, hayır," dedi Lucy çabucak. "Beni periler öldürmedi anne. Gözlerinde yıldızlar olan çok yakışıklı bir beyefendi vardı, ama sadece elimi tutmak ve bana eşlik etmek için geldi. Beni Lord Longshadow'a götürebileceğini söyledi ve-"

Abigail içgüdüsel olarak Lucy'nin annesine Lord Longshadow'un onu sözde nasıl hayata döndüreceğini anlatmak üzere olduğunu biliyordu. araya girdi. "Lucy," dedi. "Tutamayacağın sözler verme. Lord Uzun Gölge'nin hâlâ hayatta olup olmadığını bile bilmiyoruz."

Lucy itiraz etmek için ağzını açtı ama gözleri Leydi Pinckney'e kaydı ve söylemek üzere olduğu sözleri yuttu. Bu fikrin annesini bir kez daha kötü bir şekilde incitebileceğini bir şekilde fark etmiş olmalıydı.

Lucy ayaklarına baktı, birden çok daha sakinleşmişti. "Evet, bu doğru," dedi sessizce. "Lord Longshadow'la artık hiç karşılaşamayabilirim. Ama Abigail ve babası beni lanetleyenin bir kara büyücü olduğundan çok emin görünüyorlar ve bu yüzden sorumlu kişiyi bulmaları için onlara yardım ediyorum. Ben olmadan bunu yapabileceklerini sanmıyorum."

Abigail gözlerini kapadı ve sabırla nefes aldı. Lucy keder içindeyken bile kendi egosunu okşamanın bir yolunu bulmayı başarmıştı. Ama bu şimdilik davalarına yardımcı oluyordu ve bu yüzden Abigail bir şekilde sessiz kalmayı başardı.

Leydi Pinckney, Abigail'in üzerine döndü. "Bir kara büyücü mü?" diye sordu. "Ama Lord Sorcier'in İngiltere'yi kara büyücülere karşı koruması gerekiyordu! Şimdi üç kızın onun burnunun dibinde kara büyü yüzünden öldüğünü mü söylüyorsunuz?"

Abigail elini Mercy'ninkinin üzerinde sıkmamak için bilinçli olarak çalıştı. Kendini sakin kalmaya zorlayarak gözlerini tekrar açtı. Abigail, "Lucy'ye kadar hiç kimse bu konuyu onun dikkatine sunmamıştı," dedi. "Hepimiz çalışıyoruz

Bunun bir daha yaşanmaması için elimizden geldiğince hızlı hareket etmeliyiz. Biliyorum bu bizi pek de rahatlatmıyor ama babamdan geleceği görmesi beklenemez."

Bu *çoğunlukla* doğrudur; en azından Abigail'in annesi aynaya baktığında bazen geçmiş ya da geleceği görebiliyordu. Ancak bu uygulama ne yazık ki güvenilirmezdi ve göreceğiniz şeyin ne olduğundan asla emin olamazdınız. Abigail'in bildiği kadarıyla kara büyücülerini kasıtlı olarak tahmin etmek hiçbir kâhinin yapabileceği bir şey değildi.

Lucy içini çekti. "Ah, belki Lord Sorcier işinin ehlidir, belki de değildir," dedi. "Ama her katilimi bulmalıyız. Öldüğüm gün Leydi Lessing'in balosundaydım ve Abigail orada lanetlendiğimi düşünüyor. Leydi Lessing ile iyi arkadaşsınız, değil mi anne? Eminim ondan orada bulunan konukların listesini isteyebilirsiniz."

Leydi Pinckney hâlâ büyük bir öfkeyle Abigail'e bakıyordu. Ama kızının hayaletine dönüp baktığında biraz sakinleşti. "Elbette yapabilirim," dedi Leydi Pinckney. "Leydi Lessing taziyelerini sunmak için ziyaret etti. Benim için yapabileceği bir şey varsa, sadece kendisine sormam gerektiğini söyledi. Aklından geçen şeyin bir konuk listesi olduğunu sanmıyorum ama yine de ısrar edeceğim, eğer yardımcı olacağını düşünüyorsanız."

Lucy memnuniyetle başını salladı. "İki kız daha vardı, hatırlarsın. -Nişanlanmak üzere olan Bayan Edwards ve talihsiz burnu olan Bayan Hancock. İkisinin de ölmeden önce herhangi bir baloya katılıp katılmadıklarını hatırlamıyorum, ama katil mutlaka onları da sosyal bir etkinlikte bulmuştur." Lucy sanki bütün bunları tamamen kendi başına çıkarmış gibi büyük bir güvenle konuşuyordu. "Aradan birkaç hafta geçtiğini biliyorum ama eminim ki diğer arkadaşlarınız diğer kızların nerede olduğunu ve o etkinliklerde başka kimlerin bulunduğunu bulabilirler."

Leydi Pinckney mendiliyle gözlerini sildi. "Bulabildiğim her şeyi bulacağım," diye söz verdi. "Bunu sana kim yaptıysa çok yakında pişman olacak Lucy."

Abigail Leydi Pinckney'e baktı. "Kiminle konuştuğuna dikkat etmelisin," diye uyardı. "Lucy'nin katili senin onların peşinde olduğunu öğrenirse, seni de lanetlemeye çalışabilir. Henüz tam olarak hangi laneti kullandıklarını bilmiyoruz ve bu laneti bulana kadar sizi koruyamayacağım."

Leydi Pinckney onu yorgun bir ifadeyle başından savdı. "Umurumda değil," dedi. "Gerçekten, umurumda değil. Bu gece ölebilirim ve bunun hiçbir önemi olmaz."

Lucy'nin nefesi kesildi. "Hayır!" dedi. "Lütfen böyle söyleme anne. Senin ölmeni istemiyorum. Dikkatli olmalısın, böylece çok uzun bir süre daha yaşayabilirsin."

Leydi Pinckney kızına yorgun bir gülümseme göndermeye çalıştı. Pek inandırıcı değildi. "Deneyeceğim," dedi. Leydi Pinckney kirpiklerinin altından Mercy'ye baktı. "Hizmetlerinizi almak istiyorum," dedi. "Kızımı her gün görmeme izin verirseniz, istediğiniz ücreti ödeyebilirim."

Mercy sanki bu teklifi bekliyormuş gibi derin bir iç çekti. "Böyle tekliflerde bulunmamalısınız," diye öğüt verdi Mercy Leydi Pinckney'e. "Ben perilerle dostum, biliyorsun. Gülüşünüzü, mutluluğunuzu, hatta ruhunuzu bile alabilirim." Durakladı. "Ama almayacağım çünkü hizmetlerim kiralık değil. Son zamanlarda bazı şeyleri sorguluyorum, ama bildiğim bir şey var ki, her zaman korkmuş, kafası karışmış ve Öteki Taraf için bir rehber ihtiyacı duyan hayaletler olacak. Eğer burada sihrimi sadece bir kişi için kullanırsam o hayaletlere yardım edemem."

Leydi Pinckney'nin duymak istediği cevabın bu olmadığı açıktı. Kaşları birbirine çarptı ve derinden sarsılmış görünüyordu. "Seni ikna edebilirim, elbette," dedi. "İstediğiniz bir şeyi bulacağım-"

"Yapamayacaksın," dedi Mercy ona nazikçe. "Bunu deneyen ilk kişi bile değilsiniz. Bazı şeyler satılık değildir, Leydi Pinckney. Özür dilerim." Yine de solgun yüz hatları yumuşadı ve sordu: "Ben buradayken kocanız kızını görmek mi?"

Leydi Pinckney Mercy'ye baktı, hâlâ onun cevabını sindirmeye çalışıyordu.

"Hayır," dedi Lucy sessizce. "Babam beni görmek istemeyecektir. Ben de onu görmek istemiyorum. Ben sadece annemi görmek istedim... ve şimdi gördüm." Lucy annesine döndü. "Bir gün yeniden mutlu olacaksın," dedi yumuşak bir sesle. "Lütfen benim yüzümden üzülme. Gidip gözlerinde yıldızlar olan periyi bulacağım, böylece yalnız kalmayacağım anne. O harika bir arkadaş ve ben de iyi olacağım."

Leydi Pinckney, Mercy ile kızının hayaleti arasında bir bakış attı. Abigail kadının hâlâ Mercy'yi kalmaya zorlamak için zekice bir yol bulmaya çalıştığını düşündü. Ama sonunda yine gözlerini kaçırdı. "Seni çok seviyorum Lucy," dedi Leydi Pinckney. "Bunu yeterince sık söylemediğim için özür dilerim."

"Ben de seni seviyorum anne," dedi Lucy usulca.

Mercy ellerini geri çekti. Alacakaranlık soldu ama yok olmadı.

-Abigail'in, salonun penceresinden içeri süzülenin gerçek alacakaranlık olduğunu anlaması bir an sürdü.

Leydi Pinckney'nin yüz hatlarındaki duygu keskin ve keskindi. Lucy'nin bulunduğu yere bariz bir özlemle bakmaya devam etti.

"Hava kararmak üzere," dedi Abigail sessizce. "Sanırım gitmeliyiz. Beni tekrar kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Leydi Pinckney." Mercy'nin kolunu nazikçe kendi koluna aldı ve onları kapıya doğru götürdü.

Leydi Pinckney dudaklarını birbirine bastırdı. Artık ağlamıyordu ama gözleri hâlâ akmayan yaşlarla parlıyordu. "Geri döneceksiniz, değil mi?" diye sordu Mercy. "En azından bir kez daha?"

Mercy kapıya doğru giderken onları durdurmadı. "Gerçekten bilmiyorum," dedi. "Bence bu kadarını beklememelisin." Ses tonu sertti ama kaba değildi.

Hugh divandan kalkıp onların arkasından yürüdü. Duruşu hâlâ çöküktü, sanki biri tüm enerjisini ondan çekmiş gibiydi.

Leydi Pinckney'i, Londra'nın puslu pembe alacakaranlığında, misafir masasında bıraktılar.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

("Üzülmek yanlış değil," dedi Mercy, eve merdivenleri tırmanırken. "Kötü bir şey oldu ve birçok insan yaralandı. Ama

Bu benim suçum değil Lucy, seni ben öldürmedim. İstediğin şey ne bana ne de bir başkasına haksızlık. Ben sana hizmet etmek için var değilim."

Lucy ve Mercy neredeyse tüm yol boyunca konuşmuşlardı ama Abigail konuşmanın sadece Mercy tarafını duyabiliyordu. Mercy'nin sesi her şeyden çok yorulmuş gibi geliyordu, ancak şimdiye kadar bir şekilde sabrını korumayı başarmıştı.

"Lucy hâlâ Mercy'yi Leydi Pinckney için çalışmaya ikna etmeye çalışıyor sanırım?" Abigail Hugh'ya mırıldandı.

"Öyle," diye mırıldandı Hugh. "Nedenini anlıyorum. Annesi çok üzgündü. Bunu görmek korkunçtu."

Abigail derin bir iç çekti. "Mercy'nin neden insanların ölü sevdikleriyle konuşmasına izin vermekten hoşlanmadığını şimdi anlıyorum," dedi. "Bu birini ikinci kez alıp götürmek gibi bir şey. Ama bunun Mercy'yi ne kadar tehlikeye atabileceğini fark etmemiştim. Leydi Pinckney çaresiz durumda ve istediği her şeye sahip olabileceğini düşünüyor. Mercy'yi kaçırmaya çalışacağını *sanmıyorum* ama-"

Abigail durdu, ayağını bir sonraki merdivene doğru kaldırmıştı.

Hugh soru sorarcasına ona baktı.

"Mercy," dedi Abigail, "sanırım birinin neden Sluagh'ı kaçırıyor olabileceğini biliyorum."

Mercy balo salonuna açılan kapıdan hemen önce döndü. "Bir teorin mi var?" diye sordu.

Abigail yeniden hızlandı ve merdivenlerin başında Mercy'ye katılmak için acele etti. "Leydi Pinckney'nin kendi sluagh'ını tuzağa düşürebileceğini düşünsene," dedi. "Tereddüt edeceğinden hiç emin değilim." Abigail, Lucy'nin yakında olduğunu hatırlayınca yüzünü buruşturdu ve ekledi: "Üzgünüm Lucy, ama annenin şu anda çok üzgün olduğunu biliyorsun, belki de doğru düşünemiyordur."

Mercy kaşlarını çattı. "Peki bu durumda neden üç sluagh yakalıyorsunuz?" diye sordu.

Abigail başını salladı. "O kısmı bilmiyorum," dedi. "Ama bence bu genel olarak doğru yönde olmalı. Doğru gibi geliyor. Sluagh'lar ölümlerle konuşuyor - ve eğer büyüleri seninki gibiyse muhtemelen ölümlere de dokunabiliyorlar. Birileri bu boşluğu doldurmaya çalışıyor ve Sluagh'ın bunu yapmalarına yardım edebileceğini biliyorlar."

Mercy yüzünü buruşturdu. "Bazı şeyler için dışarıda sihir var," dedi.

"Var," diye kabul etti Abigail. "Ama bunu yapmak zor ve pek güvenilir değil. Hugh'un madalyonunu yaparken babamdan yardım istemedim, diğer annemden istedim. Diyelim ki çok az kaynağı olan bir sihirbazsın. Neden kestirmeden gidip bir uzmanı kaçırmıyorsun?"

Abigail balo salonunun kapısını açarak onları içeri aldı. Gökyüzü artık gerçekten kararmıştı ve tam da lambalardan biriyle aşağıya inip ışık bulması gerektiğini düşünüyordu ki, masanın üzerindeki lambayı eline aldığı anda kendi kendine canlandı ve parlak altın rengi bir alevle yanmaya başladı.

Elias merdivenlere açılan kapıdan, "Görüyorum ki hepimiz günü oldukça dolu geçirmişiz," diye gözlemledi. Bir şekilde, hiç ses çıkarmadan arkalarından gelmişti. Gözlerinin altında koyu halkalar oluşmaya başlamıştı ve Abigail onun kendisi ve Mercy kadar uyumadığından şüpheleniyordu.

Abigail lambaya bir bakış atarak, "Sihrinin o yasaklara bağı olduğunu sanıyordum," dedi.

Elias kapıyı arkasından kapadı ve zaten dağılmış olan kravatını yorgun bir şekilde çekiştirdi. "Hâlâ lamba yakmak kadar basit bir şeyi yapabileceğimi umuyorum," dedi.

Abigail en iyi halinde bile sihriyle bir lambayı yakamazdı. Ama Hollowvale nemi ve soğuğu severdi ve Swiftburn'ün de bunun tam tersi olduğunu hayal etmek zorundaydı. Babasına başıyla selam verdi. "O zaman ılık için teşekkür ederim," dedi. "Bütün gün dışarıdaydık. İşinize yarayacak bir şey bulabildiniz mi?"

Elias duvardaki uzun, ağır kitap raflarından birine doğru yürüdü ve oradaki kitaplara göz gezdirdi. "Gördüm ve görmedim," dedi. "Şu lambayı bir dakikalığına buraya getirebilir misiniz?"

Abigail lambayı Elias'ın yanına götürdü ve onun raflarda belirli bir başlık aradığını gördü.

Elias rafları karıştırırken, "Elimde son birkaç ay içinde ilgisini çeken kitapları satın alan birkaç kişinin listesi var," dedi. "Ama daha da ilginç şu: John'un Berkeley Meydanı'ndaki büyü dükkanına gittiğimde, ondan stoklarını kontrol etmesini istedim. Özellikle iki kitap kayıp çıktı. Bildiği kadarıyla kimse onları satın almamış ve muhtemelen çalınmışlar. Aradığımız sihirbazın suçlu olma ihtimalinin çok daha yüksek olduğunu düşünüyorum."

Elias raftan bir kitap aldı ve Abigail'e uzattı. Aşağı baktı ve bunun *Debrett'in Peri Soyağacı* olduğunu gördü.

Elias, "Bizim baskımız çalınandan daha eski," dedi, "ama yine de hırsızın ne aradığını anlamamıza yardımcı olabilir."

Abigail kitabı kolunun altına sıkıştırdı. "Peki ya diğer kitap?" diye sordu. "İki kitabın kayıp olduğunu söylemiştin."

"*Kurnaz Bitkiler Grimoire'u*," diye yanıtladı Elias. "Korkarım ki ona sahip değilim ve bugün bir kopyasını bulamadım."

Abigail kaşlarını çattı. "Bitkiler ve büyü üzerine bir sürü başka kitabımız var," dedi. "Onları gözden geçirip bir şeyler bulmaya çalışabilirim. Leydi Pinckney'nin konuk listelerini almasını bekliyoruz, o yüzden zaten yapacak işe yarar bir şeylere ihtiyacım olacak."

Elias yorgunca başını salladı. "Biraz uyumam gerekecek," diye itiraf etti. "Ama gitmeden önce bugün ne öğrendiğini sormalıyım."

Abigail elinden geldiğince hiçbir şeyi atlamamaya çalışarak onu günün olayları hakkında bilgilendirdi. O konuşurken Elias masaya oturup bir tüy kalem aldı ve Abigail onun not aldığını görmekten memnun oldu. Kendi çalışmasının hemen yanında onunkini de kâğıda döktüğünü görmek çok tatmin edici bir şeydi.

Abigail sözlerini bitirdiğinde Elias, "Bu konuk listelerini araştırarak doğru yolda olduğunuza inanıyorum," dedi. "Ben bir adım daha ileri giderek sadece aristokratları ve üst düzey hizmetkârları dikkate almamızı önereceğim. Alt düzey hizmetkârlar genellikle John'un büyü dükkânına girmezler; çok dikkat çekerler."

Abigail yavaşça başını salladı. "Büyücümüzün hayaletleri nasıl garanti edebileceğini biliyor musun?" diye sordu. "Bunu yapabilen çok fazla büyü olduğunu sanmıyorum."

Elias başını salladı. "*Henüz* bilmiyorum," dedi. "Ama işte bu yüzden bir kütüphanem var. Belki de sen soylular ve bitkilerle yapılan büyüler hakkında bir şeyler okurken, hayaletlerle ilgili lanetlere de göz atabilirsin."

Mercy usulca inledi. "Dışarıdan gelen büyü," diye mırıldandı. "Dışarıdaki sihirden *nefret ediyorum*."

Abigail Mercy'ye şaşkın bir bakış fırlattı. "Yardım etmek zorunda değilsin," dedi, "ama edersen daha hızlı olur."

Elias biraz dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. "Orada biraz Fransızca öğrenmiş olacağım," dedi. "Hiç öğrendiğini sanmıyorum Abigail. Dora araştırma konusunda yardım etmekten her zaman memnuniyet duyar -özellikle de Fransızca konusunda- ama yarına kadar müsait olacağını sanmıyorum."

Abigail bir an için bunu düşündü. "Bahse girerim Lucy Fransızca biliyordur," dedi. "Mercy'nin omzunun üzerinden herhangi bir Fransızca kitabı okuyabilir, eğer uygun hissediyorsa."

Mercy arkasına baktı ve sonra başını salladı. "Lucy Fransızca konusunda yardımcı olabilir," diye onayladı.

Abigail tekrar babasına doğru baktı. "Anlaştık o zaman," dedi. "Şimdi git ve dinlen baba. Muhtemelen sabah hâlâ burada olacağız."

Elias, "Başka bir seçeneğim olduğundan emin değilim," dedi. "Şimdiden kendimi uyurgezer gibi hissediyorum." Bir elinin arkasına bir esnemeyi hapsedti ve merdivenlere açılan kapıya yöneldi. Yolda Abigail'in başının üstüne, onun utançtan kızarmasına neden olan bir öpücük bıraktı.

Elias gittikten sonra Abigail boğazını temizledi. "Sanırım bir yığın kitap yapmamız gerekiyor," dedi. "Okumada iyi misin, Mercy?" Abigail bunun son derece yerinde bir soru olduğunu düşündü, çünkü kendisi de okumayı ancak çalışma evlerini geride bıraktıktan sonra öğrenmişti.

"Okumakta iyiyimdir," diye mırıldandı Mercy hışımla. Bir an için okuma yazma bilmemeyi tercih edecekmiş gibi baktı.

"Ben pek okuyamam," diye itiraf etti Hugh. "Sanırım sayfaları çeviremiyorum bile."

Abigail ona, "Biz bize tezahürat yapman gerekecek," dedi.

Abigail dikkatini tekrar kitap raflarına çevirdi ve en umut verici ciltleri indirmeye başladı. İşini bitirdiğinde, kendini çok büyük bir yığını acımasızca değerlendirirken buldu.

"Sanırım *Debrett'in Peerage of Faeries* kitabıyla başlayacağım," dedi Abigail. Mercy gözlerini kırptırdı. "Bunu neden okumayayım?" diye sordu. "Eminim

Ben perilere senden daha aşınayım."

Abigail başını salladı. "İşte tam da bu yüzden okumam gerekiyor," dedi. "Sihirbazımız bu kitapta bilmedikleri bir şey arıyordu. Bence sen zaten periler hakkında ne aradıklarını tahmin edemeyecek kadar çok şey biliyorsun."

Mercy bunu başını hafifçe sallayarak onayladı. "O zaman bitki kitaplarına başlayayım," dedi isteksizce.

Sadece bir lamba ve incelenmesi gereken bir sürü kitap vardı; bu yüzden Mercy ve Abigail birlikte kitap raflarından birine oturdular, her biri kendi araştırmasını yapıyordu. Akşam ilerledikçe Abigail kendini Mercy'nin yaydığı hafif ısıyı içine çekmek için ona yaslanırken buldu. Mercy'nin giysilerine sinmiş olan sodalı su ve zambak kokusu onu şaşırtacak kadar rahatlatıcı olmuştu; Abigail bu kokuyu her içine çektiğinde, yaptıkları işin önemine rağmen vücudu biraz daha gevşiyordu.

Lambanın yağı yarıya indiğinde, Abigail Mercy'ye yaslanmış, *Debrett'in Peerage of Faeries kitabında* az önce çevirdiği sayfaya bakıyordu.

"Şunu dinle," dedi Abigail. Ve okudu:

"LORD LONGSHADOW, Earl of LONGSHADOW. Gerçek adı

Bilinmiyor. Başlıklar şunlardır: Son İç Çekiş, Son Haberci, Sluaghlar Arasında İlk, Yaşam ve Ölümün Bekçisi, Bin Yüzlü Kuzgun. *Görünen Varis* - Aralarında Işıksız olarak bilinen Sluagh'ın da bulunduğu *birkaç kişi* hakkında spekülasyon yapıldı."

Abigail konuşurken Mercy dikkatle dinledi ama tam da Abigail'in beklediği gibi, bu bilgilerin hiçbirine hiç şaşırmış görünmüyordu.

"Bunlardan bahsedecek miydin?" Abigail biraz da kızgınlıkla Mercy'ye sordu.

Mercy gözlerini kırptırdı. "Konuyla ilgili olduğunu fark etmemiştim," dedi. "Hangi kısımlar ilginizi çekti?"

Abigail burnunun kenarını ovuşturdu. "Çok var," dedi. "Ama *Yaşam ve Ölümün Bekçisi* ile başlayalım. Bu, Işıksız'ın Lucy'ye söylediklerine gönderme yapıyor gibi görünüyor. Lord Longshadow isterse birini hayata geri döndürebilirmiş." Abigail neredeyse Uzun Gölge'deki elma hakkında bir şeyler söyleyecekti ama tam o sırada Lucy'nin de muhtemelen Mercy'nin yanında oturduğunu hatırladı.

Mercy yavaşça başını salladı. "Ama bunu zaten biliyorduk," dedi. "Bu yeni bir şey değil."

Abigail kısa bir nefes verdi. "Bu *bizim* için yeni bir şey değil," dedi. "Ama bu kitapta, herkesin okuması için var! Katilimizin buna bir göz attığını hayal edin. Size şunu söyleyeyim, hiçbir *sihirbazın* dışarıdan büyü yaparak yapmayı başaramadığı tek bir şey var, o da birini hayata döndürmek. Aslında, Lord Longshadow *dışında* kimsenin bunu yapabileceğini sanmıyorum."

Mercy omuzlarını germek için okumakta olduğu kitabı yere bıraktı. Yüz hatlarına yavaş yavaş endişe yayılmaya başlamıştı. "Ama katil başından beri Lord Longshadow'un peşindeyse neden *diğer* tüm sluagh'ları kaçırdı?" diye sordu.

Abigail gözlerini kıstı. "Sanırım katil doğrudan Lord Longshadow'u çağırmış olabilir," dedi. "Ama babam bile Lord Uzun Gölge'yi *tutmakta* zorlandı ve o tanıdığım en güçlü büyücü." Sayfaya tekrar baktı ve acımasızca düşündü. "Sanırım bir teorim var. Ama bundan emin değilim."

Mercy şimdi Abigail'in yanındaki kitabın üzerine eğilmiş, oradaki kelimeleri dikkatle okuyor ve yeniden okuyordu. Uzun siyah saçlarından bir tutam Abigail'in yanağına değdi ve Abigail bir gece önce saçlarının eline değdiğinde ne kadar yumuşak ve hoş olduğunu bir kez daha düşündü.

"Abigail?" Mercy sordu. "Senin teorin ne?" Abigail, Mercy'nin soruyu birden fazla kez tekrarladığını fark etti ve gözlerini kırıştırarak düşüncelerini uzaklaştırdı.

Abigail, "Bence katilimiz ellerine geçirebildikleri her sluagh'ı tuzağa düşürüyor," dedi. "Bence o sluaghlardan birinin Lord Longshadow'un zayıflığını bilmesini umuyorlar, böylece *onu* tuzağa düşürmek için bu zayıflığı kullanabilirler."

Mercy giderek artan bir tedirginlikle kitaba baktı. "Oh," diye mırıldandı. "Bu... korkunç."

Abigail girişteki *varis* bölümüne hafifçe vurdu. "Asıl sorun da bu zaten," dedi. "Eğer Işıksız gerçekten varis olacaksa, bu Lord Uzun Gölge'ye yakın olması gerektiği anlamına gelir - belki de güç olarak yakın? Işıksız'ın Lord Uzun Gölge'nin üstesinden gelebileceğini düşünüyor musunuz?"

Mercy dudağını ısırdı. "Bu daha da berbat bir fikir," dedi. "Ama hayır, Işıksız... tam olarak *güçlü* değil. Uzun Gölge krallığı Işıksız'ı o kadar çok seviyor ki herkes şu anki Uzun Gölge Lordu'na bir şey olursa sıranın ona geleceğini varsayıyor. Işıksız ve Lord Uzun Gölge birbirlerinin gerçek isimlerini biliyorlar ama Lord Uzun Gölge daha güçlü, yani iş dövuşe gelirse-"

"Onlar *ne*?" Abigail sordu. Sesine korku karışmıştı ve Mercy şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

"Bazı periler birbirlerine karşı gerçek isimlerini kullanırlar," dedi Mercy. "Eğer güvendikleri bir periye, bu birbirlerini kolayca çağırabilecekleri anlamına gelir."

Abigail yüzünü ellerinin arasına bastırdı. "Babam, eğer gerçek adı olsaydı Lord Uzun Gölge'ye *hükmedebileceğini* söyledi," dedi. "Eğer katılımiz Işıksız'a sahipse, bu sadece Işıksız'ı Lord Uzun Gölge'nin adını vermeye ikna etmeleri gerektiği anlamına gelir ve o zaman... her *türlü* korkunç şeyi yapabilirler!"

Mercy lamba ışığında zaten çok solgundu ama bunu duyunca daha da beyazladı. "Ben... Ben bunu düşünmemiştim," diye fısıldadı. Ancak bir an sonra keskin bir ifadeyle sağına baktı. "Şu anda seni en çok ilgilendiren şey *gerçekten* bu mu?" Mercy talep etti.

Abigail usulca inledi. "Lucy ne diyor o zaman?" diye sordu -bu soruyu sorduğuna pişman olacağını bilmesine rağmen.

"Diyor ki Işıksız, Bay Kızıl'dan bile daha iyi, çünkü neredeyse bir peri kontu sayılır," diye dişlerini sıktı Mercy. Gözlerini Lucy'nin bulunduğu boş havaya dikti. "Sen *hiç* insanları

İnsanların ne kadar önemli olduklarını ve sizin için neler yapabileceklerini düşünmek yerine?"

Mercy'nin normalde sonsuz olan sabrı, giderek artan sıkıntısıyla açıkça karşı karşıya gelmişti. Abigail onun daha önce hiç bu kadar öfkeyle konuştuğunu duymamıştı. Mercy kısa sürede ayağa fırladı; alacakaranlık gözleri öfkeli, doğaüstü bir gölgeye dönüşmüştü.

"Lord Longshadow seni hayata geri döndürmeyecek, Lucy Kendall!" Mercy tısladı. "Düşünsene, daha önce ölen herkesten daha özel olduğunu düşünüyorsun! Senin gibi yüzlerce kadınla tanıştım, hepsi de hep kendilerinden ve hak ettiklerini düşündükleri şeylerden bahsederler - ve *hepsi de* kendilerini gelmiş geçmiş en eşsiz, en önemli insanlar sanırlar! Yüzlercesinin hepsi! Sen sadece diğerlerinin arasına karışıyorsun Lucy Kendall, aynı kibir ve aynı ses tonuyla. O kadar aptalca sıradan bir insansın ve bu konuda o kadar aptalca kayıtsızsın ki, sadece bir yıl içinde *hiçbir* slugh senin adını bile hatırlamayacak."

Lambanın uzun, titrek gölgeleri o konuşurken Mercy'nin etrafına dolandı, ta ki silueti uzak duvarda tehditkâr bir şekilde yükselene kadar. Söylediklerinde soğuk, korkunç bir kesinlik vardı - sanki biri derin bir kilise çanı çalmış ve havada asılı bırakmıştı.

Abigail kitaplığa yaslanmış, gözlerini Mercy'ye dikmişti. O anda, Mercy'nin yanında taşıdığı, 'nin kendi ölümlülük perdesinden sıyrılmış Longshadow parçasına bir an için göz attı. Uzun Gölge zaman zaman tuhaf bir şekilde nazik, kaprisli ya da merhametli görünüyordu... ama aynı zamanda karanlık, nihai ve korkunçtu, başka hiçbir şeyin olamayacağı bir şekilde.

Abigail, Mercy'nin öfkesinin doğrudan hedefi bile değildi ama yine de kendini kıpırdamaya zorlayamadığını fark etti.

Hugh masanın yanındaki sandalyede uzanıyordu ama şimdi ayağa fırladı. "Kes şunu!" dedi Hugh. "Herkesi korkutuyorsun." O

Kendisini Mercy'den ayıran mesafeyi sinsice geçti ve onun kolunu yakaladı.

Mercy keskin bir bakışla Hugh'a döndü. Bunu yaparken, gözlerindeki siyahlık biraz geri çekildi... ve çok yavaş bir şekilde, duvardaki korkunç silüet karanlığından sıyrılarak daha doğal bir boyuta küçüldü.

"Ve şimdi Lucy ağlıyor," dedi Hugh öfkeyle. "Korktuğun için zalimlik yapıyorsun."

Mercy derin ve titrek bir nefes aldı. Longshadow'un jilet gibi karanlık kenarı henüz formunu tamamen terk etmemişti. "Korkuyorum," dedi Mercy, "ama bunların hiçbirini korktuğum için söylemedim. Kızgın olduğum için söyledim, çünkü hepsi doğru. Bahse kimse Lucy'ye hayatta gerçeği söylememiştir, bu yüzden çok geç olmadan bunu yaptım. Hepimiz haklı olduğumu biliyoruz ve söylediklerimin hiçbirini geri almayacağım, en ufak bir kısmını bile."

Hugh Mercy'nin yanından geçip Abigail'in göremediği bir şeye baktı. Kaşları endişeyle çatıldı ve Mercy ondan uzaklaştı.

"İstersen peşinden git ve onu teselli et," dedi Mercy ona. "Ama Lucy senin için aynı şeyi yapmaz, Hugh. Ve ben de bunu hak ediyormuş gibi davranmayacağım."

Hugh, Mercy'nin kolunu keskin, asık suratlı bir hışımla bıraktı. Yürüyerek uzaklaştı, merdivenlere açılan kapıya doğru yöneldi ve oradan kayboldu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

(Hugh ortadan kaybolduktan tam bir dakika sonra Ercy hâlâ kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Abigail ise hâlâ kendini toparlamaya çalışıyordu.

Sesi; boğazında kalan korku, kelimelerini bastırıyordu.

Sonunda Mercy, Abigail'e durgun bir bakış attı. Gözleri bir kez daha karanlıktan ziyade pembe ve mavi alacakaranlıkla titreşti. Solgun teni odadaki gölgelere karşı sapsarıydı, öyle ki neredeyse bir hayalet gibi görünüyordu. Mercy, Abigail'in gözlerindeki korkunun bir kısmını görmüş olmalıydı, çünkü yüz hatlarında bir utanç ifadesi belirdi ve Uzun Gölge'nin öfkesinin son kalıntıları da tavırlarından silindi.

"Özür dilerim," dedi Mercy usulca. "Seni korkutmak istememiştim." Abigail yutkundu. "Korkmak istememiştim," dedi.

Mercy sanki kapana kısılmış bir hayvana yaklaşıyormuş gibi yavaşça Abigail'e doğru yürüdü. Abigail'in yanına oturdu ve omuzlarını çökertti - sanki duruşunu yeterince bozarsa kendini daha az korkutucu bir hale getirebilirmiş gibi.

"Benden korkmanı istemiyorum," dedi Mercy sessizce. "Bundan hiç hoşlanmıyorum."

Abigail derin bir nefes alarak nabzını sabitledi. Elini Mercy'ninkinin üzerine koymak için uzandı. Abigail bir kez daha Mercy'nin parmaklarının ne kadar uzun ve ince olduğunu ve onun elini tutmaktan ne kadar hoşlandığını fark etti. Bu, Mercy'nin aynı anda pek çok şey olduğunu hatırlatan yararlı bir anımsatmaydı.

Korkutucu *olabildiği* gibi, aklı başındayken çok nazik ve sevecen de olabiliyordu.

Mercy Abigail'in eline baktı. Yavaş yavaş parmaklarını birbirine doladı, yırtık bandajları Abigail'in tenine sürttü.

"Senden korkuyorum," dedi Abigail sessizce. "Güçlüsün ve bunu her zaman takdir etmiyorsun."

Mercy dudaklarını sefilce birbirine bastırdı. "Güçlü olmaktan kendimi alamıyorum," diye mırıldandı. "Öyleyim işte. Bununla kötü şeyler yapmamaya çalışıyorum... ama sanırım her zaman başaramıyorum." Mercy gözlerini kucağına dikti. "Lucy'nin gerçeği duyması gerektiğini düşündüm. Ama şimdi o kadar emin değilim. Sence Hugh haklı mıydı, Abigail?"

Abigail daha önce de yaptığı gibi kendini Mercy'ye yasladı. Derin bir iç çekti. "Hugh hâlâ bir çocuk," dedi Abigail. "Çocuklar kötü olmanın her zaman kötü olduğunu düşünürler. Ve insanlara iyi davranırsan, onların da sana iyi davranacağını düşünürler."

Mercy Abigail'in elini bırakarak kolunu sırtına doladı. Mercy sıcak ve rahattı; yanında taşıdığı zambakların kokusu tatlı olsa da, Abigail'e insan olduğunu hatırlatan şey kül suyu kokusuydu. "Bu tam olarak bir cevap sayılmaz," diye temkinli bir şekilde gözlemledi Mercy.

Abigail başını Mercy'nin omzuna yaslamaya cesaret etti. Her nasılsa, Mercy ona sarılırken zor şeyler hakkında konuşmak daha kolaydı.

Abigail Mercy'ye, "Hugh ve şimdi de Lucy ile tanışana kadar hiçbir hayaletten bir şey istemedin," dedi. "Onları oldukları gibi kabul ettin, çünkü nasıl olsa yakında gideceklerini biliyordun. Dürüst olmak gerekirse, Lucy hayattayken bile ona hep bu şekilde davrandım. O asla değişmeyecek, çünkü iyi bir insan olmak *istemiyor*; sadece övülmek, sevmek ve ödüllendirilmek istiyor. Bazen ona bunları verirseniz iyi biriymiş gibi davranır ama bu yine de sadece bir roldür."

Mercy hafifçe ofladı. "Bu senin hayal gücünün eksikliğinden kaynaklanıyor," dedi. "Lucy'nin daha iyi bir insan olabileceğini hayal bile edemiyorsun."

ona bir şans vermek ister misin?"

Abigail yüzünü buruşturdu. "Sanırım gerçek dünyada gerçek insanlarla yaşamak zorunda olmadığın zaman hayal kurmak daha kolay oluyor," dedi. "Hayal gücümün neden bozuk olduğunu anladım, Mercy- her şeyi olduğu gibi kabul etmek zorundayım, olmasını istediğim gibi değil. Bir şeylerin gerçekten değişeceğine inanmıyorum, çünkü çoğu zaman değişmiyorlar. Bu yine de bazen bir şeyleri değiştirmeye *çalışmayacağım* anlamına gelmiyor, ama bunun ne kadar zor olduğuna hazır olmanın kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum."

Abigail başını eğerek Mercy'ye baktı ve ciddi bir ifade takındı. "Biriyle ilgili tüm geçmiş deneyimlerini görmezden gelip nasıl olsa değişir diye kumar oynamanın da bir yeri ve zamanı vardır. O zamanın ve yerin başka insanların hayatlarını kurtarmaya çalışmak olduğunu sanmıyorum."

Mercy uzun bir süre Abigail'e baktı. Gözlerinde alacakaranlık parlıyordu, tuhaf ve şaşkıındı. "Yani Lucy'ye hepimizin onun hakkında ne düşündüğünü söylememem gerektiğine inanıyorsun," diye mırıldandı Mercy. "Gerçek bu olsa bile."

Abigail başını iki yana salladı. "Bilmiyorum," diye iç geçirdi. "Sadece ona söylemeyeceğimi biliyorum. Lucy artık benim için gerçeği söylemeye değmez. Ama belki senin için hâlâ değerlidir."

Mercy kolunu Abigail'e doladı. "Lucy hayattayken sana karşı pek nazik değildi," diye gözlemlledi. Mercy'nin sesi şimdi acı çekmiş ve Abigail adına gücenmiş gibiydi.

Abigail gözlerini kapattı. "Artık bunu da düşünmeye değmez," dedi usulca. "Sahip olduğum hayal gücünü daha güzel bir şey için harcamayı tercih ederim." Abigail kollarını Mercy'ye dolayarak ona sarıldı.

Mercy ile Yuvarlak Göl'de dans ettiğinden beri Abigail'in zihninde düşünceler birbirini kovalamaya başlamıştı. Bu düşüncelerin bir anlam kazanması, en azından Abigail'in standartlarına göre, çok uzun zaman almıştı. Ama Abigail artık neredeyse emindi ki, Mercy ile dans ederken hissettikleri

Mercy ile dans etmek, yakışıklı bir beyefendiyle dans ederken hissetmesi gereken şeydi.

Bunun farkına varmak rahatlatıcı olduğu kadar can sıkıcıydı da. Bir yandan, Abigail kimsenin ona başka bir kadını ilginç, güzel ve kirpiklerinin altından yan bakışları hak eden biri olarak bulabileceğini *söylememiş* olmasına çok sinirlenmişti. Ama öte yandan, Mercy'den *etkilendiğini* anlamak Abigail'i yıllardır onu rahatsız eden isimsiz, kafası karışık bir endişeden kurtardı - bir şeylerin tam olarak doğru olmadığı, diğer kadınların bazen duygusal aşk şiirleri yazıp ağır bir özlemle iç çekmeleriyle asla ilişki kuramayacağı hissi.

Abigail ille de bir aşk şiiri yazmak istemiyordu. Ama yanağını Mercy'nin omzuna bastırırken derin bir iç çekti. Abigail'in aklına yeni bir düşünce geldiği için eskisinin yerini yeni bir hayal kırıklığı almıştı: Mercy muhtemelen onu daha fazlası olarak değil, olası bir arkadaş olarak görüyordu. Abigail yakın kadın arkadaşların birlikte dans ettiklerini, aynı yatakta uyuduklarını ve hatta sonsuz aşklarını ve dostluklarını ilan ederken birbirlerini öptüklerini biliyordu.

Nasıl *olur* da bir kadın başka bir kadına romantik bir ilgi duyar?

"Şu anda bir şeyler hayal ediyorum," diye mırıldandı Abigail.

"Neymiş o?" Mercy uzaktan sordu. Bir elini Abigail'in saçlarına hafifçe bastırdı ve Abigail neredeyse düşünce akışını tamamen kaybetti. Cildi kızardı ve kalbi göğsünde sinir bozucu bir şekilde tekledi.

"Hayal ediyorum..." Abigail ne söylemek *istediğini* ve gerçekten ne söylemesi *gerektiğini* düşünerek sözlerini yarıda kesti.

Şöyle düşündü: *Gülümsememe, gözlerime ya da ellerime baktığında kalbinin tuhaf şeyler yapabileceğini hayal ediyorum, tıpkı benim sana baktığımda kalbimin yaptığı gibi.*

Ama bu düşünceyi bir kenara bıraktı ve bir başkasını denedi: *Seni öpersem belki senin de beni öpeceğini hayal ediyorum ve bu o kadar harika olurdu ki ne yapacağımı bilemiyorum.*

Sonunda Abigail bunların hiçbirini söylemedi. Söylediği şey şuydu: "Belki de iki kadının aşık olabileceğini hayal ediyorum, normalde erkeklerin ve kadınların yaptığı gibi. Bu bir şey olmaz mıydı? İki kadın flört eder, evlenir ve sanki özel bir şey değilmiş gibi hayatlarını birlikte yaşarlar."

Mercy'nin eli Abigail'in saçlarında tüy gibi hafifti. Bandajları saç tellerine takılmıştı ama sadece dokunuş fikri bile Abigail'in umurunda olmayacak kadar keyif vericiydi.

"Şey... bu pek yaratıcı değil," diye özür dileyerek mırıldandı Mercy. "Genelde, hayal gücünüzü çalıştırmaya çalıştığınızda, daha önce olmamış şeyler bulmanız gerekir."

Abigail gözlerini kırıştırdı. "Özür dilerim?" dedi.

Mercy parmaklarını Abigail'in yırtık pırtık bandajlı saçlarında gezdirdi. "Kadınlarla evlenen kadınlarla tanıştım," dedi Mercy. "Oh! Sanırım bilemezsin. Hayaletler kaybedecek bir şeyleri kalmadığında çok daha dürüst olurlar. Gidip birlikte yaşayan ve herkese can dostu olduklarını söyleyen kadınlar var. Sevgilileriyle evlenebilmek için erkek gibi giyinen kadınlar var. Bir keresinde tüm kıtayı dolaşıp kadınları baştan çıkaran bir maceracı kadınla tanışmıştım. O kadar nazik olmasa da yeterince ilgi çekiciydi."

Abigail'in bu bilgiyi sindirmek için çok uzun bir süreye ihtiyacı vardı. Mercy'nin açıklaması o kadar açık ve netti ki, Abigail bunu umut verici bir işaret olarak alıp almaması gerektiğinden emin değildi. Belli ki Mercy kadınların başka kadınlarla bu şekilde ilgilenebileceğinin farkındaydı - ama eğer öyleyse, Mercy *kendisinin de* o kadınlardan biri olup olmadığını mutlaka söylerdi.

"Meyve dışında şeyler yetiştiren ağaçlar olduğunu hayal edebiliyor musun?" Mercy, Abigail'in ani ıstırabından tamamen habersiz, düşüncelere daldı. "Bir ağaç dolusu

kitaplar şu anda kesinlikle yardımcı olacaktır."

Abigail öfkeli bir ses çıkardı. "Çok aptalsın," diye mırıldandı nefesinin altından.

"Mırıldanıyorsun Abigail," dedi Mercy yardımsever bir tavırla. "Seni duyamıyorum." Abigail kendini Mercy'nin omzuna yasladı. "Çok sıcaksın,"

daha yüksek sesle söyledi. "Yorulmaya başladım. Özür dilerim."

Mercy onun başını usulca okşadı. "O zaman biraz uyuyabilirsin," dedi. "Hugh ve Lucy eninde sonunda geri gelecekler. O zamana kadar bana eşlik edecek bir sürü korkunç dış büyü kitabım var."

Abigail buna belli belirsiz gülümsedi. Henüz yüksek sesle itiraf edememiş olsa da, kalbindeki *sevgi* dolu sızıya aslında *şefkat* denildiğini bilmek güzeldi.

"PSST. ABIGAIL."

Mercy Abigail'e fısıldıyordu ama Abigail çok sıcaktı ve uyanmak istemiyordu. Yerde yattığı için sırtı biraz ağrıyordu ama Mercy Abigail'in başını kucağına yatırmış ve elini dalgınca Abigail'in başının üzerine koymuştu. Bir şekilde aynı anda hem çok rahat hem de çok rahatsız ediciydi.

"Abigail," diye mırıldandı Mercy tekrar, "gerçekten uyanmalı ve bunu görmelisin."

Abigail usulca inledi ama Mercy'nin kucağında kayarak kendini dik durmaya zorladı ve sabahı gözlerini kırpıştırarak geçirdi.

Mercy dizinin üzerinde, bir zamanlar Abigail'in başının olduğu yerin hemen yanında küçük bir kitap açmıştı. Mercy sayfalardan birinde beş köşeli çiçeğı ve koyu renkli meyveleri bir çiçeğı gösteren bir resme bakıyordu. Sinsi gülümsemesinde alışılmadık bir gurur vardı.

"Buldum," dedi Mercy. "Sihirbazımızın nasıl hayalet yarattığını biliyorum."

Abigail gözlerini ovuşturdu ve kitaba baktı.

"Bu patlıcangillerden mi?" Abigail sordu.

Mercy başını salladı ve yüksek sesle okudu: "Nightshade uyuyan ölüleri uyandırmak için kullanılabilir. Kararlı bir büyücü bunu ruhları çağırmak ve onlardan bilgelik istemek için kullanabilir."

Abigail kaşlarını çatı. "Şey, bu... kuşkusuz zekice," diye mırıldandı. "Sihirbazımız ölüleri öldükten hemen sonra çağırıyor." Ani bir düşünceyle doğruldu. "Nightshade-belladonna-zehirlidir. Eskiden oturduğumuz parfüm dükkânında güzelavrat otu parfümü satılırdı. Babam her zaman birinin ölümüne yol açacağını söylerdi."

Mercy kaşlarını çatı. "İnsanlar neden zehirli bir şeyi ciltlerine sürerler ki?" diye sordu. "Bu çok aptalca görünüyor."

Abigail homurdandı. "İnsanlar bunu sadece ciltlerine sürmüyorlar," dedi. "Bazı hanımlar *gözlerine* de sürüyor. Onları kara gözlü ve gizemli gösteriyor. Hiçbirinin senin için iyi olduğunu sanmıyorum ama güzelavrat otu sadece yersen seni hemen öldürür."

Mercy inanamayarak başını salladı. "Ölmek için duyduğum en zavallı sebep bu olsa gerek," dedi. "Gözlerini karartmak için kendini yavaş yavaş öldürdüğünü düşünsene."

Abigail Mercy'ye şaşkın bir bakış fırlattı. "Bu pek yaratıcı değil," dedi. "Genelde, hayal gücünüzü çalıştırmaya çalıştığınızda, daha önce olmamış şeyler bulmanız gerekir."

Mercy yüzünü buruşturdu. "İtiraf edeyim," dedi, "göz damlasıyla kendini zehirleyen bir hayaletle hiç karşılaşmadım. Yoksa tanışmış *olsaydım* bunu bilemezdim, değil mi? Eminim onlar da Lucy gibi ölürlerd, neden uykuya daldıklarını ve bir daha uyanamadıklarını hiç bilmezlerdi."

Abigail kaşlarını çatı. "Bu arada Hugh ve Lucy nerede?"

Mercy derin bir iç çekti. "Aşağıdalar," dedi. "Lucy artık benimle doğrudan konuşmuyor. Benim yerime onunla konuşan Hugh ile konuşmak zorunda olduğum bir şey yapıyor."

Abigail omuz silkti. "Lucy tamamen çekip gidebilirdi sanırım," dedi. "En azından bir süreliğine öfke nöbeti geçirmesini idare edebiliriz." Abigail kendini ayağa kaldırdı, vücudunun sertliğine karşı irkildi ve Mercy'ye elini uzattı.

Alt katta Dora yemek masasında oturuyordu, önünde cep aynası, yanında da Hugh vardı. Abigail onu göremese de Lucy'nin orada olduğunu varsaymak zorundaydı.

Yemek odasına girdiklerinde Abigail, "Bir iyi bir de kötü haberim var," diye açıkladı. "İyi haber şu ki, Mercy büyücümüzün insanları nasıl öldürdüğünü ve arkalarında hayalet bırakmalarını nasıl sağladığını bulmuş olabilir. Eğer doğru bilgiyi bulduysak, o zaman birisi belladonna kullanarak bir büyü yapmış ve bunu o kızları zehirlemek için kullanmış demektir." Hugh'ya baktı. "Bu da birinin baloda Lucy'ye belladonna vermiş olması gerektiği anlamına geliyor - balo salonunda ölmediğine göre muhtemelen partinin sonuna doğru."

Mercy, Hugh'nun hemen yanındaki sandalyeye baktı. "Sana yiyecek bir şey veren birini hatırlıyor musun, belki-" diye söze başladı.

Ama Lucy bariz bir şekilde burun kıvrırmıştı. Mercy iç çekerek sözünü kesti ve Hugh'ya döndü. "Lütfen Lucy'ye baloda birinin ona yiyecek ya da içecek bir şey verip vermediğini sorar mısınız?" diye rica etti.

Hugh Mercy'ye hafifçe azarlayan bir bakış attı ama yine de Lucy'ye soruyu tekrarlamak için döndü. Bir an sonra Hugh cevap verdi: "Baloda küçük ikramlar ve punç vardı ama Lucy kimsenin ona bir şey *verip vermediğini* hatırlamıyor."

Abigail yanağının içini çiğnedi. "Sanırım biri Lucy'nin pançına zehir katmış olmalı," dedi. "Küçük bir sandviçi zehirlemekten daha kolay -Tadı o kadar da değişmezdi. Bahse girerim, içine biraz zehir katmak için birinin yumruğuyla bir dakikaya bile ihtiyacınız olmazdı."

Dora sakin bakışlarını Abigail'e çevirdi. "Ama hem iyi hem de kötü haberlerin olduğunu söylemiştin," dedi. "Kötü haber nedir, Abigail?"

Abigail içini çekti. "Kötü haber şu ki, belladonadan nasıl korunacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti. "Sanırım ruh çağırma kısmını durdurabilirim - birini hayalete dönüştürme- ama o zaman kim olursa olsun normal şekilde zehirlenmeye devam eder. Bildiğim tek sihirli panzehirler theriac ve bezoars gibi şeyler, *onlardan* da aceleyle bulamayız."

Dora bunu uzun bir süre düşündü. "Leydi Hollowvale'in yardımcı olabileceğine inanıyorum," dedi.

Abigail gözlerini kırptırdı. "Diğer annem mi?" diye sordu.

Dora hafifçe başını salladı. "Leydi Hollowvale hâlâ ruhumun yarısına sahip. Bazen onu rüyamda görüyorum, biliyorsun ve eminim o da beni rüyasında görüyordur. Bu iş uzadıkça, seni görmek istediğine daha çok ikna oluyorum, Abigail."

Abigail ayaklarının üzerinde kaydı. Öteki Annesi'nin mevcut durumla ilgili yararlı bilgiler verebileceği aklına birden fazla kez gelmişti... ama Hollowvale, istediği zaman oraya gidip gelebileceği kadar yakın değildi. "Onu görmeye gitmek günler sürebilir," dedi Abigail. "O kadar uzun süre ayrılabileceğimi sanmıyorum."

Dora sakince başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Leydi Hollowvale de bunu biliyor gibi görünüyor. Bu yüzden Hollowvale'den ayrılmayı göze aldı. Sanırım bu gece Kensington Bahçeleri'ndeki diğer perilere katılacak."

Abigail bunun üzerine hafif bir endişe duydu. "Ama bu diğer annenin çocukları Hollowvale'de yalnız bıraktığı anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Dora dalgın dalgın kaşlarını çatı. "Leydi Hollowvale'in ne yaptığını söyleyemem," diye itiraf etti. "Ama eminim ki, eğer buradaysa, gitmiş olması için yeterince önemli olmalı."

Abigail daha fazla açıklama istemek istedi ama Dora'nın başka bir açıklama olmadığı açıktı. Onun yerine iç çekti. "Sanırım ben de

O zaman bu gece yine Kensington Gardens," dedi Abigail.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

Abigail öğleden sonrasının geri kalanını babasının kütüphanesini okuyarak geçirdi, belki orada bulunabilecek başka bir sihirli panzehir vardır diye -Ancak güneş aşağı doğru inmeye başladığında hâlâ işe yarar bir şey bulamamıştı. Bu nedenle araştırdığı kitapları bir kenara bıraktı ve kendini bir kez daha bahçeleri ziyaret etmek için hazırlamaya başladı.

Mercy öğleden sonrasının bir kısmını uyuyarak geçirmişti ama sonunda araştırmaya yardımcı olmak için Abigail'e balo salonunda bir kez daha katılmıştı. Abigail okumakta olduğu kitabı bir kenara bırakırken Mercy uzanıp kitabı kucağına çekti.

"Benimle bahçeye gelmiyor musun?" Abigail Mercy'ye sordu.

Mercy'nin solgun yüz hatlarında bir belirsizlik titreşimi belirdi. "Size katılmaya niyetim yoktu," diye itiraf etti Mercy. "Longshadow'u yanımda taşıdığım için Leydi Hollowvale'in beni gördüğüne pek sevineceğini sanmıyorum."

Abigail ellerini gergin bir şekilde arkasında kavuşturdu. "Ama sen yardımcı olmaktan başka bir şey yapmadın," dedi. "Söz veriyorum ona da söyleyeceğim. Sadece onunla tanışman gerektiğini düşünüyorum, hepsi bu."

Mercy gözlerini kırptırdı. "Neden?" diye sordu. Soru samimiydi ve biraz da şaşkındı.

Abigail ellerini arkasında kavuşturdu. Mercy'nin Öteki Annesiyle tanışması onun için çok önemliydi ve ayrıca Leydi Hollowvale'in Mercy'den *hoşlanması* da onun için çok önemliydi. "Ben sadece

Her şey bittiğinde seni göreceğim," dedi Abigail Mercy'ye. "Eğer ailedeki herkes seni tanıyorsa bu daha olası görünüyor. Normalde peri dünyasına çok sık gelip gittiğinden eminim. Belki bir dahaki sefere Hollowvale'e gittiğimde birlikte gidebiliriz."

Mercy bu öneri karşısında gözlerini endişeyle açtı ve Abigail irkildi. "Boş ver," dedi Abigail. "Bu gerekli değil-"

"Seni üzmemek istememiştim," dedi Mercy aceleyle. "Ben sadece... gerçekten anlaşılabileceğimizi sanmıyorum, Abigail. Leydi Hollowvale'in Sluagh'tan ya da Longshadow'la ilgili hiçbir şeyden hoşlanmaması çok kötü bir şöhreti var. Beni ziyaret etmesine izin vereceğini hiç sanmıyorum."

Abigail ayaklarına baktı. "Bu iş bittiğinde birbirimizi görmeye *devam edecek miyiz?*" diye sordu kısık bir sesle.

Mercy bu soruyu düşündü. Bunu yaparken Abigail onun yüzünde birçok garip duygunun sırayla titreştiğini gördü - o kadar hızlıydı ki onları tam olarak ayıramadı. "Seni görmek isterim," dedi Mercy sonunda. "Ama ben... şey, ne olacağına bağlı olarak, bunun mümkün olup olmayacağını bilmiyorum. Lord Longshadow'la, o yasaklarla ve ailenin geri kalanıyla işlerin nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum."

Abigail dudağını ısırды. "Sence... Lord Longshadow bir daha ziyaret etmeni engelleyebilir mi?" diye sordu endişeyle.

Mercy başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Düşündüğüm bu değil. Ben sadece..." Derin bir iç çekti. "Bu çok karmaşık. Bir kereden fazla açıklamayı denemem gerektiğini düşündüm ama... sert konuşmaların yeri ve zamanı olduğunu söylemiştin. Sanırım bu doğru. Odaklanmamız gereken çok şey var ve Lucy ile işleri zaten zorlaştırdım. Kurtarılması gereken herkesi kurtarana kadar beklemek varken, kazara yine böyle bir şey yapmak istemiyorum."

Abigail'in boğazı endişeyle düğümlendi. "O zaman konuşacak kötü bir şeyin var," dedi sessizce.

Mercy yüzünü buruşturdu. "Kötü olup olmadığını *bilmiyorum*," diye cevap verdi. "Olabilir, sanırım. Ama bu benim sorunum, senin değil ve dikkatimizi dağıtmak istemiyorum."

Abigail kalbi kırılmış gibi görünmek istememişti ama işleri bittikten sonra Mercy'yi bir daha göremeyeceği fikri ani ve bunaltıcı gelmişti. Abigail bir gün Mercy'yi öpmek isteyebileceğini daha yeni fark etmişti.

-Ve itiraf etmek gerekirse küçük bir parçası bunu nasıl daha olası hale getirebileceğini bulmaya çalışıyordu. Ama Mercy'nin şu anki konuşma şekli Abigail'in onunla arkadaş kalamayacağını bile düşündürüyordu.

Mercy, Abigail'in yüzündeki sıkıntıyı görmüş olmalıydı. Ağzının kenarları suçluluk duygusuyla kıvrıldı ve kucağındaki kitabı bir kenara bıraktı. "Ben... sanırım seninle bahçeye gelebilirim," dedi Mercy. "Eğer beni orada istediğinden gerçekten eminsen."

Abigail'in göğsünden bir rahatlama şeridi geçti. Mercy'nin daha sonraki tartışmalardan bahsetmesi onu hâlâ rahatsız ediyordu ama Abigail, Öteki Annesi Mercy'den hoşlandıysa her şeyin yoluna girme ihtimalinin biraz daha artacağından *emindi*.

"Seni orada istiyorum," diye yumuşak bir sesle Mercy'ye güvence verdi Abigail. "Bence sen... şey, sen... senden çok hoşlanıyorum, hepsi bu. Ve arkadaş olmamızı istiyorum."

Mercy şaşkınlıkla dudaklarını araladı. Bu fikir onu tamamen hazırlıksız yakalamıştı. "Arkadaş olmak mı istiyorsun?" diye tekrarladı.

Abigail kaşlarını çattı. "Bu kötü bir şey mi?" diye sordu. Sözcükler biraz çarpık çıktı ve Mercy ellerini hızla kaldırdı.

"Fena değil!" Mercy ona güvence verdi. Aslında çok etkilenmiş görünüyordu. Yanaklarına hafif pembe bir kızarıklık yayıldı ve utanç içinde Abigail'den uzaklaştı. "Ben de senden çok hoşlanıyorum. Sadece hiç düşünmemiştim... şey, sen ve ailen her şeye rağmen bana karşı çok naziktiniz."

Mercy tereddüt etti, düşüncelerini kelimelere dökmeye çalıştı. Şöyle demeden önce bir an bocaladı: "Arkadaşın olmak isterim Abigail. İşler kötü gitse bile senin arkadaşın olacağım. Ve eğer beni görmek istersen

Her zaman Longshadow'u ziyarete gel. Sana orada yetişen gümüş zambakları ve Öteki Taraf'a kadar görebileceğin tepeyi göstermeyi çok isterim."

Abigail gülümsedi. "Ziyarete geleceğim," dedi. "Daveti yaptığına artık geri alamazsın." Ayağa kalkmasına yardım etmesi için elini Mercy'ye uzattı. Abigail kendini Mercy'nin uzun parmaklarının elinin etrafında kıvrılmasının tadını çıkarırken buldu. Bir an için Mercy'yi öpeceği bir günün geleceğini hayal etmeye cesaret etti. Belki de Uzun Gölge'de, peri ay ışığında parıldayan zambakların arasında olacaktı bu.

Abigail aniden düşündü. *Az önce bir şey hayal ettim.*

Mercy'nin eli Abigail'in elinin içinde kaldı. Şimdi çok yakın duruyorlardı. -Mercy'nin Abigail'e bakıp sinsice gülümsemesi her zamankinden daha da yıkıcıydı.

"Az önce biri kafana vurmuş gibi görünüyorsun," diye gözlemledi Mercy. Sesi çok eğlenmiş gibi geliyordu.

Abigail Mercy'nin alacakaranlık gözlerini aradı. "Bir şey hayal ettim," dedi. "İyi bir şey. Bir an için kafamın içinde gördüm, gün gibi açıktı. Bu çok sık olan bir şey değil."

Mercy'nin sinsi gülümsemesi bunun üzerine yumuşadı ve Abigail'in elini sıktı. "Bana bundan bahseder misin?" diye sordu.

Kan hızla Abigail'in yüzüne hücum etti. O karanlık, parıldayan gözlerden başka tarafa bakmak zorunda kaldı. "Şu anda değil," diye mırıldandı Abigail bilinçsizce. "Ama... belki bir gün."

Abigail kendini o narin rüyayı alırken, nazikçe katlarken ve saklamak için içine atarken hayal etti. Bir anda ona uzun süre bakmak nedense pek güvenli görünmüyordu. Ama ne zaman güzel bir şeye özlem duymak istese o hayali tekrar -muhtemelen birden fazla kez- dışarı çıkaracağını biliyordu.

ABIGAIL, madalyonu yanında olduğu için Hugh'nun da Öteki Annelerini görmek için ona eşlik etmesini beklemişti ama Dora da kapüşonu ve peleriniyle alt katta belirip onlarla gelmeye gönüllü olunca şaşırđı.

"Diğeri yarım la konuşmaya özellikle ihtiyacım yok," dedi Dora, "ama başka bir demir bulma ihtimalinize karşı orada olmayı tercih ederim. Sanırım şafaktan önce sizi dışarı çıkarması için bahçe bekçisine de baskı yapmam gerekecek."

Lucy de gitmekle ilgili bir şeyler söylemiş olmalıydı ama Mercy ve Hugh aynı anda ona döndüler, kesin ve yankılanan bir "Hayır!" Abigail Lucy'yi duyabilseydi, onun da aynı tepkiyi vereceğinden emindi. Leydi Hollowvale yarı İngiliz ruhuna sahip olabilirdi ama yine de peri dünyasında büyümüşü ve aklına estiğinde oldukça kötü olabiliyordu. Leydi Hollowvale'in kötülüğünü çoğunlukla zalim insanlara yöneltmesi durumu pek de iyileştirmiyordu; Lucy'nin her zamanki tavrı tam da normalde onu harekete geçirecek türden bir şeydi

ire.

Hugh kızardı ve konuyu Lucy'ye nazik bir şekilde açıklamak için bocaladı. "Öteki Anne... bize iyi davranıyor çünkü o bizim Öteki Annemiz," dedi. "Ama size iyi davranmak zorunda değil ve davranacağını da sanmıyorum."

Abigail, Mercy'nin yanına sokuldu ve belli belirsiz bir eğlenceyle ona gülümsedi. "Öteki Annemizle henüz tanışmadın bile," diye mırıldandı. "Lucy'yi onunla tanıştırmaya en az Hugh kadar karşısın."

"Pek çok *periyle* karşılaştım," diye mırıldandı Mercy. "Sluagh'lar kesinlikle sabırlı, çünkü öyle olmak zorundalar. Ama Lucy'nin konuşma tarzına , çoğu periyle tanıştıktan sadece beş saniye sonra kendini lanetletir ya da paramparça eder."

Abigail içini çekti. "Neredeyse görmek istiyorum," dedi hayıflanarak. Hugh ve Lucy'ye döndü ve sesini boş havaya doğru yükseltti. "Diğeri annenin sağ sol belli olmaz, hayalet olsan bile sana zarar verebilir,

Lucy," dedi Abigail. "Eğer hayata geri dönme şansın olsun istiyorsan, biz dışarıdayken burada kalsan iyi olur. Hoş karşılanan bir misafir olduğun sürece Ev, Londra'daki en güvenli yerlerden biridir."

Abigail o anda Lucy'yi ne görebiliyor ne de duyabiliyordu ama bunun söylenmesi gereken en doğru şey olduğunu biliyordu. Lucy en iyi zamanlarda bile önemsiz ve aptal olabilirdi ama *aynı zamanda* hayata geri dönme konusunda anlaşılabilir bir takıntısı vardı.

Hugh rahatladı ve Lucy'nin omzunun olması gereken yere uzanarak havayı okşadı. "Uzun sürmeyecek," diye ona güvence verdi.

Dördü birlikte evden çıktılar ve birkaç gün önce yürüdükleri yolu geri döndüler. Abigail'in en iyi tülbenti Kensington Bahçeleri'nde uygun bir yürüyüş için biraz üzgün görünmeye başlamıştı ve Mercy hala her yönüyle yersiz bir çamaşırcı gibi görünüyordu - ama kapıya yaklaştıklarında Mercy Abigail'in koluna girdi ve akşamın erken saatlerinin sürünen gölgeleri üzerlerinden geçerek onları gözden gizledi. Longshadow'un karanlığı Abigail'in tenine karşı serin ve hoştu... ama bir yanı hala içinde gizlenen karanlık sonun tohumunu hatırlıyordu ve Mercy'nin kolunda hafifçe titredi.

Kapıdan geçerlerken Abigail, Mercy'ye, "Seni sürekli olmaman gereken yerlerde bulmama şaşmamalı," diye mırıldandı. "Kimsenin seni istediğin yere gitmekten *alıkoyabileceğinden* emin değilim."

Mercy Abigail'e o sinsi gülümsemelerinden birini verdi. Onları örten gölgenin içinde bu gülümsemenin karanlık ve tehlikeli bir yanı vardı ama içindeki tehlike Abigail'in kalbini heyecanla çarptıracak şekilde hâlâ çekiciydi. Abigail bir kez daha dünyanın ve içindeki her şeyin sadece Mercy'nin önünde eğilmek için yaratılmış olduğu düşüncesine kapıldı. Abigail de bu kibirli sırtışı bir öpücükle ödüllendirme şansı için çok şey verebilirdi.

Ama Mercy'nin karanlık gülümsemesinin büyüü bir dalga gibi yükselip geçti ve Abigail çok aptalca bir şey yapmadan önce kendini yeniden kontrol altına aldı.

Abigail, Hugh'nun hâlâ arkalarından yürüdüğünü, madalyonunun çekiştirmesini takip ettiğini fark etti; Mercy'nin varlığının gölgesinde onun farkında bile değildi. Ama Dora arkalarındaki kapıda durmuş, oradaki bir adamla sessizce konuşuyordu. Olduğu yerde kalmaya niyetli bir kadının duruşuna sahipti.

Hugh endişeyle, "Acaba Öteki Anne Hollowvale'deki çocuklara göz kulak olması için geride birini mi bıraktı?" diye mırıldandı.

Kapıdan çıktıklarında gölgeler Abigail ve Mercy'den uzaklaştı ve Abigail arkalarından Hugh'a baktı. "Diğer annem biraz uçarıdır," dedi kuşkuyla, "ama diğer çocukları tehlikede bıraktığını göremiyorum."

Hugh kararsızca başını salladı.

Abigail onları yavaşça Yuvarlak Gölet'e doğru götürdü, çünkü Öteki Annesi'nin ara sıra dans etmekten hoşlandığını biliyordu. Kendisini yine Geniş Yürüyüş Yolu'nda, çıkışlara doğru koşuşturan diğer ölümlü çiftlerin yanından geçerken buldu ama Mercy tüm bu süre boyunca Abigail'in kolunu tuttu ve Abigail bu düşünce karşısında küçük bir gülümsemeye engel olamadı.

Ancak gökyüzü daha da kararırken ve bahçelerdeki insan nüfusu kaybolurken Abigail, Kensington Bahçeleri'nin *çok* hızlı bir şekilde karardığını fark etti. Aslında, Yuvarlak Gölet'e yaklaştıklarında tanıdık, iğrenç bir sis ayaklarının etrafında dönmeye başlamıştı.

"Oh," dedi Abigail.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Mercy, biraz da onaylamaz bir ifadeyle. Hugh ikisine de şüpheyile baktı. "Ne oldu?" diye sordu.

Abigail ıslak bir sis parçasını yüzünden uzaklaştırdı. Sanki selamlıyormuş gibi elinin etrafında kıvrıldı ve ruhunun içinden cevap veren bir çekiş hissetti.

"Diğer annem Hollowvale'den hiç ayrılmadı," dedi Abigail. "Sanırım Hollowvale'i de *yanında* getirdi."

"Peri diyarları İngiltere'ye ait değil," diye mırıldandı Mercy hoşnutsuzca. "Bu gerçek bir felaket olabilir."

Abigail başını salladı. "O zaman en iyisi gidip ne diyeceğini öğrenelim," dedi. "Eminim Diğer Anne, söyleyeceklerini söyledikten sonra Hollowvale'i ait olduğu yere geri koyacaktır."

Sis kısa sürede o kadar yoğunlaştı ki Abigail neredeyse tökezleyerek Yuvarlak Gölet'e düşüyordu. Mercy, Abigail göle yuvarlanmadan hemen önce onu belinden yakaladı ve Abigail şaşkınlıkla önüne baktı.

Birkaç gece önceki tiz, borulu flüt müziği yine çalıyordu -Ama çiçekli periler bu kez Yuvarlak Gölet'te dans etmiyorlardı. Bunun yerine, fırfırlı, son derece işlemeli beyaz bir elbise ve dantelli bir göz bağı giymiş genç bir kız, papatya gibi giyinmiş iki peri hanımını suyun yüzeyinde kovalıyordu.

"Seni yakalayacağım!" bağırdı küçük kız. "Ooh, kıpırdama!"

Papatya perilerinden biri kıkırdadı ve küçük kız kollarını açarak ileri atıldı. Muzaffer bir haykırıyla periyi kolundan yakaladı. "Bir papatya!" diye bağırdı. "Bir papatya yakaladım, değil mi?"

"Yakalandım!" diye kabul etti papatya. "Sırada kör bir çiçek olacağım!"

Küçük kız gözbağını yırtıp attı, ama bunu yaparken gözüne Abigail ve göz kırptı.

"Abby!" dedi geniş, kısmen dişsiz bir gülümsemeyle. "Ve Hugh da! Ziyarete gelmişsiniz!"

"Fanny," dedi Abigail boş boş. "Sen... *buradasın*. Seni ve her şeyi görebiliyorum."

Abigail göletin üzerinden dışarı baktı. Bu kez suya sanki sağlam bir zeminmiş gibi bastığını hayal etmesi fazla çaba gerektirmedi; çünkü Hollowvale her adımında onu karşılıyor ve ona

ona destek olacaktı. Abigail'in damarlarına soğuk bir güç aktı ve Mercy'nin kolunu bırakarak suyun üzerinde hızla yürümeye başladı.

On üç yaşındaki Fanny, Hollowvale'in en yaşlı hayaletlerinden biriydi ve bunu nadiren kimseye unuttururdu. Kahverengi saçları neredeyse kafa derisine kadar kırpılmıştı - bir peri sonunda onu temelli öldürmeden önce ıslahevinde geçirdiği bir hummadan yeni kurtulmuştu. Abigail gibi Fanny de biraz fazla zayıftı ve çalışma evlerinin fiziksel etkileri lekeli cildinde kendini gösteriyordu ama Hollowvale'deki periler, Öteki Anne başa geçtiğinden beri onu şımartmaktan büyük keyif alıyordu ve bu yüzden Fanny artık güzel bir elbise giymeden asla görülüyordu.

"Ah, daha fazla kör adam!" diye neşeyle gözlemledi papatya, Abigail yaklaşırken. "Bu gece bize katılacak mısın? Ben de sıramı savmak üzereyim."

Abigail birkaç kez daha gözlerini kırıştırarak yönünü bulmaya çalıştı. "Sanırım sonunda gelebilirim," dedi dikkatle. "Ama buraya Diğer Anne'yi, yani Leydi Hollowvale'i görmeye geldim. Sanırım tüm Hollowvale buradaysa, o da buralarda bir yerlerde *olmalı*."

"Evet, annem buralarda," dedi Fanny. "Hepimizi bahçeleri görmeye getirdi, harika değil mi? Ben hayattayken kimse Kensington'a girmeme izin vermezdi. Etrafta bir sürü başka periler de var. Blind Man's Bluff oynamayı bile zar zor biliyorlar, ama biz yine de onlara öğretiyoruz." Fanny böyle söyleyerek dantelli gözbağını papatyaya uzattı, o da şaşkınlıkla gözlerini kapattı.

Mercy ve Hugh o sırada Abigail'e yetiştiler ve Hugh göz bağını görünce parladı. "Ooh," dedi, "Oynamak istiyorum! Yer var, değil mi?"

Papatya göz bağının arkasından yardımsever bir şekilde, "Bütün gölet oynuyor," diye cevap verdi. "Yine de bize katılırsan büyü kullanmamalısın, eğlenceyi bozar."

"Elbette," dedi Hugh ciddiyetle. "Büyü kullanmayacağıma söz veriyorum."

Fanny ona şaşkın bir sırıtış fırlattı ve kolundan tuttu. Ama onlar gizlice uzaklaşmaya başlamadan önce, sisin içinden bir adam sesi duyuldu.

"Fanny!" Ses tiz, zarif ve oldukça tanıdıktı. "Umarım çok uzaklara gitmiyoursundur! Sisten ayrılmaman gerektiğini unutma!"

Siyah kadife ceketli, uzun boylu, siyah saçlı bir adam çok geçmeden karanlığın içinden belirdi. İlk bakışta kolaylıkla bir insan sanılabilirdi ama biraz daha yakından bakılınca bu izlenim hemen kayboluyordu. Gözleri parlak, tekinsiz bir yeşildi; elmacık kemikleri fazlasıyla sivriydi ve kulaklarının uçları hafifçe sivrilmişti.

Yeşil gözlü elf Abigail'i görünce durakladı. Kısa ve şaşkın bir sessizlikle birbirlerine baktılar.

"Lord Blackthorn?" Abigail sordu. "Bugünlerde kâhya olduğunuzu sanıyordum."

"Oh, artık Bay Jubilee," diye hatırlattı elf neşeyle Abigail'e. "Yıllar yıllar önce lordluktan ayrıldım. Ama hatırlamanız ne büyük incelik, uşak olarak bir iş bulmuştum! Bu işte çok eğleniyordum ama evin hanımı sonunda lanetlenmekten bıktı ve gitmem için yalvardı - belki de bu başka bir zamanın hikâyesidir. Tüm bunlar sadece şunu söylemek için: Bu gece mürebbiye olmak için gönüllü oldum. Umarım yarı yarıya düzgün bir iş çıkarıyorumdur."

"İyi gidiyorsunuz Bay Jubilee," dedi Fanny elfe ciddiyetle.

Bay Jubilee gururla gülümsedi ve Abigail başını salladı. "Karının seni gözünün önünden ayırmamasına çok şaşırdım," dedi. "Effie bu gece burada mı?"

"Öyle," dedi Bay Jubilee. "Şu anda Leydi Hollowvale ile çay içiyor-"

Ama Bay Jubilee birden sözünü kesti ve Abigail onun fena halde solgunlaştığını, omzunun hemen üzerinden bir şeye baktığını gördü. Arkasını döndü ve adamın gözlerini Mercy'ye diktiğini gördü.

Bay Jubilee endişeyle, "Burada olmamanız gerekir," dedi. "Leydi Hollowvale bundan *hiç* memnun olmaz."

Mercy hafifçe içine doğru büzüldü. "Hollowvale'e girmek istememiştim," dedi. "Kensington Gardens'a girdiğimi sanıyordum. Bütün Hollowvale'i toplayıp buraya getirdiğini nereden bilebilirdim ki?"

Abigail ikisinin arasına baktı. "Bay Jubilee'yi tanıyor musun?" diye sordu Mercy.

Mercy hafifçe başını salladı. "Blackthorn'a bir kereden fazla gittim," dedi. "Bay Jubilee her zaman gerçekten iyi bir adam olmuştur."

Abigail dudaklarını birbirine bastırarak Bay Jubilee'ye baktı. "Mercy'yi buraya benimle gelmesi için ben davet ettim," dedi. "Diğer annemin Longshadow'dan kimseyi burada istemediğini biliyorum ama bu benim hatam, Mercy'nin değil. O kimseyi kaçırmayacak."

Bay Jubilee hâlâ derin bir endişe içinde Mercy'ye bakmaya devam etti. "Oh," diye mırıldandı. "Ve Abigail'e gerçek adınızı vermişsiniz. Bunu kendime saklamam gerektiğini düşünmüştüm ama Leydi Hollowvale bunu şimdi mutlaka öğrenecektir. Her halükarda, düşünmeden edemiyorum... şey, yine de en iyisi..."

Mercy iç çekti. "Ben zaten buradayım," dedi. "Geleceğime söz verdim ve geldim. Eğer Leydi Hollowvale gitmemi istiyorsa, bana söylediği anda giderim."

Bay Jubilee derin bir nefes aldı. "Eğer... *oldukça* eminseniz," dedi. "Bu durumda, sanırım sizi Hollow House'a geri götüreceğim."

Hugh ihtiyatla Mercy'ye baktı. "Seninle geleyim mi?" diye sordu. "Anneme ne kadar iyi davrandığını anlatabilirim."

Mercy başını salladı. "Oyununuzun tadını çıkarın," dedi. "Ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Diğer annenin Mercy'yi incitmesine izin vermeyeceğim," diye güvence verdi Abigail Hugh'a. Belki de biraz sahiplenici bir tavırla Mercy'nin kolunu tekrar tuttu. "Önden buyurun Bay Jubilee. Sanırım hepimiz biraz çay içebiliriz."

BÖLÜM 15

(Yuvarlak Gölet, Hollow House'u içine alacak kadar büyük olmamalıydı.
Ama her nasılsa, sisin içinden yürüyerek

Göletin ortasındaki eski peri konağı yine de sisin içinden yükseliyordu.

Hollow House, Abigail'in hatırladığı gibiydi: İngiliz kır malikânesi tarzında devasa gri bir malikâne. Mimarının büyük bir kısmını sarmaşıklar kaplamıştı ama Hollow House aniden bir gölün yüzeyine oturduğu için Abigail sarmaşıkların nereden geldiğinden tam olarak emin değildi.

Normalde Hollowvale'in her daim var olan sisleri Hollow Evi'nin girişinde dururdu ama bugün sis koridorlarda dolaşıyor ve mermer zeminleri tehlikeli bir şekilde kayganlaştırıyordu. Abigail'in içinde taşıdığı Hollowvale parçası şaşkın bir sevinçle burkuldu ve Hollowvale'in kendisinin İngiltere'ye dağınık bir şekilde taşındığını hissedip hissetmediğini merak etti.

Hollow Evi'nin labirent gibi salonlarında birçok oturma odası olmasına rağmen, Bay Jubilee küçük gruplarını malikânenin merkezindeki balo salonuna doğru yönlendirdiğinde Abigail hiç şaşırmadı. Leydi Hollowvale misafirlerinin ziyaretleri sırasında nerede olurlarsa olsunlar kendisiyle buluşmalarını beklerdi ve sık sık balo salonuna giderdi.

Balo salonuna açılan büyük kapılar açılmıştı - aslında nadiren kapanırlardı. Onların ötesinde, siyah-beyaz damalı mermer zeminli, inanılmaz büyüklükte bir oda vardı. Son parça

Dışarıdaki alacakaranlık, üst pencerelerden içeri sızmadan önce Hollowvale'in sisinden zayıf bir şekilde yayılıyordu; bu alacakaranlık odayı aydınlatmak için neredeyse yeterli değildi, bu yüzden yüzlerce ürkütücü mavi ışıklı mum şu anda alanda yüzüyordu. Titreyen mavi ışık cilalı zeminden bir ayna gibi yansıyorak odanın ortasındaki büyük piyanoyu aydınlatıyordu.

Leydi Hollowvale şu anda piyanonun arkasında oturmuş, elinde bir fincan çay ile şık ve düzgün bir şekilde oturuyordu. Uzaktan bakıldığında bile Dora'ya çok benziyordu ama paslı kızıl saçları çok daha uzundu, sırtında tek bir örgü halindeydi ve Abigail, Leydi Hollowvale'in sağ gözünün yerine sol gözünün gri olduğunu biliyordu. Yine de aklı başında hiç kimse Leydi Hollowvale'i Leydi Theodora Wilder ile karıştırmazdı: Leydi Hollowvale'in yüz hatları her zaman şu ya da bu yoğun duyguyla hareketlenirdi ve giydiği yırtık pırtık gri elbise garip bir şekilde ağırbaşlı olsa da, gerçek bir sosyete etkinliğinde son derece uygunsuz . Ayrıca Leydi Hollowvale'in yaptığı her şeyde vahşi ve belli belirsiz yırtıcı bir hava vardı. Kısacası, korkunç bir peri leydisinin olması *gereken* her şeye sahipti.

Bayan Euphemia Jubilee elinde çay fincanıyla piyano sırasına yerleşmişti. Euphemia neredeyse Leydi Hollowvale'in vahşi ve tehlikeli olduğu kadar sade ve sıradan biriydi: Kahverengi saçlarını düzgün bir topuz yapmıştı ve Mercy'den sadece biraz daha iyi giyinmişti, soluk, eski bir elbise giymişti. Yine de Euphemia'nın yüzünde sıcak bir gülümseme vardı ve Abigail, Bay Jubilee'nin onu gördüğünde aşk dolu ağır bir iç çektiğini duydu.

Balo salonuna girdiklerinde Leydi Hollowvale onlara doğru baktı. Geniş, aşırı neşeli bir sırıtış yüz hatlarını aydınlattı ve piyanonun arkasından sıçrayarak çay fincanını mermer zemine çarpıp parçalanması için bir kenara fırlattı. Leydi Hollowvale kapıya doğru koştu, giderken mumları aceleyle yolundan uzaklaştırdı. Sonunda Abigail'e ulaştı ve onu heyecanla kucakladı.

"Benim güzel kızım!" Leydi Hollowvale ağladı. "Seni çok özledim ve işte yine buradasın! Diğer çocuklar da seni çok özledi, biliyorsun. Artık burada olduğuna göre bir ziyafet vermeliyiz!" Sesi Dora'nınkiyle tamamen aynı olmalıydı ama içindeki manik duygu, ses tonunu o kadar değiştirmişti ki, başka bir kadın da olabilirdi.

Abigail alaycı bir gülümsemeyle Öteki Annesini kucakladı. "Bir ziyafete ihtiyacımız olduğundan emin değilim anne," dedi. "Zaten çay var, o da yeterli olur."

Euphemia kendi çay fincanını çok daha sakın bir şekilde bıraktı ve kırık tabak çanağın üzerinden geçerek onlara katıldı. "Dışarıdaki tüm o perilerin önünde ne söylediğine dikkat et," diye öğüt verdi Leydi Hollowvale. "Önce ziyafetlerden bahsedersen, sonra içlerinden biri *turnuva* yapılması gerektiğine karar verir ve kızınla konuşacak beş dakika bile bulamazsın."

Bay Jubilee'nin yeşil gözleri heyecanla parladı. "Bir turnuva!" dedi. "Bu harika bir fikir, sevgilim. Delphiniumlar mükemmel mızrak dövüşçüleridir, şimdi gidip onlarla konuşabilirim-"

"Bu gece mürebbiyesiniz, Bay Jubilee," diye hatırlattı Euphemia ona, şaşkın bir sabırla. "Mürebbiyeler turnuva düzenleyemezler."

Bay Jubilee'nin heyecanı yerini kaş çatmaya bıraktı. "Ee... çocuklar için turnuva bile yok mu?" diye umutla sordu.

"*Kesinlikle* çocuklar için turnuva değil," diye onayladı Euphemia. Yine de öne doğru bir adım attı ve ayak parmaklarının üzerine eğilerek adamın yanağına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Piyanonun üzerinde hâlâ çay var. Neden hepimiz oturup birer fincan içmiyoruz?"

Ancak Leydi Hollowvale Abigail'i kucağından bırakmıştı ve Abigail'in Öteki Annesi tekinsiz bakışlarını Mercy'ye çevirdiğinde, güneşin önünden geçen kara bir bulut gibi ani, ürpertici bir öfke neşesini bastırdı.

"Sen."

Kelime karanlık ve soğuktu, hem de birden fazla şekilde. Mavi alevler çılgınca titreyerek mermer zemine öfkeli gölgeler düşürüyordu. Leydi Hollowvale'in ayaklarının dibinde buzlar çıtırdıyor, figüründen dışarı doğru spirallenerek çevredeki duvarlara tırmanıyordu.

"Benim diyarıma girmen yasaklandı," diye tısladı Leydi Hollowvale. Uyumsuz gözlerinde yabancı bir öfke dans ediyordu. "İstenmediğin yerde yürümeye nasıl cüret edersin?"

Abigail içgüdüsel olarak Mercy ve Öteki Annesi'nin arasına girerek ellerini kaldırdı. Abigail başka biri olsaydı, Leydi Hollowvale'in bakışları altında sineceğinden emindi ama Abigail'in taşıdığı Hollowvale parçası, bu peri diyarından doğan hiçbir gücün ona zarar vermeyeceği konusunda ona güven veriyordu.

"Ben de sizi tanıştırmak zorunda kalacağımı sanıyordum," dedi Abigail usulca. Odanın ani soğukunda nefesi önünde buğulandı.

"Ah," diye mırıldandı Bay Jubilee, Abigail'in birkaç adım sağında. "Hayır, tanıştırmaya gerek yok. İnsanların biz periler gibi ruhları göremediğini unutup duruyorum."

"Ruhumun her yerinde Longshadow var," diye sessizce onayladı Mercy. "Leydi Hollowvale'in yarım bir İngiliz ruhu olabilir... ama bugünlerde daha çok peri gibi. İçimdeki Longshadow'u gayet iyi görebiliyor." Her nasılsa Mercy bu uhrevi öfkenin ağırlığı altında eğilmemişti... ama yüzünde belli belirsiz bir özür dileme ifadesi vardı.

"Onun ne olduğunu *biliyor* musun?" Leydi Hollowvale Abigail'e kuşkuyla sordu. "Ve yine de onu Hollowvale'e mi getirdin?"

"Mercy'yi benimle Kensington Gardens'a gelmesi için davet , anne," diye içini çekti Abigail. "Tüm Hollowvale'i yanında getirdiğini bilmiyorduk. Bilseydim herkesi böyle kötü bir duruma sokmazdım."

Mercy dudaklarını birbirine bastırdı. "İzinsiz girdiğimin farkındayım, Leydi Hollowvale," dedi. "Bunun için özür dilerim. Ama söz veriyorum, buraya sorun çıkarmaya gelmedim."

Leydi Hollowvale parmaklarını telaşla bükmüş, Abigail'in yanından Mercy'ye bakıyordu. Arada kendi kızı varken Mercy'ye en iyi nasıl saldırabileceği sorunuyla boğuştuğu açıktı. Abigail, Leydi Hollowvale'in uyumsuz bakışlarındaki katıksız nefret karşısında şaşkına dönmüştü. Leydi Hollowvale'in yarım ruhunun pek sabırlı ya da ılımlı olmadığı düşünülürse -bu özellikler çoğunlukla Dora'ya aitti- bunu beklemesi gerekirdi ama Abigail diğer annesinin daha önce herhangi bir şeye gerçekten kızdığını çok nadir görmüştü.

"Rüyamda Uzun Gölge'nin kızımı tuzağa düşürdüğünü gördüm," dedi Leydi Hollowvale, yumuşak bir tehditle Mercy'ye. "Onu *senin* gölgede yürürken gördüm, değil mi? Onu alamayacaksın. Onu korumak için Hollowvale'den ayrılamayacağıma inanmış olmalısın ama ben seni alt ettim."

Abigail huzursuzca kıpırdandı. "Buraya beni Uzun Gölge'den korumaya mı geldin?" diye sordu Öteki Annesine. "Ama Mercy'den korunmaya ihtiyacım yok anne. O beni *tuzağa* düşürmedi. Bana yardım ediyor."

Leydi Hollowvale gözlerini kıstı. "Buna inanırsın tabii," dedi. "Lord Longshadow bir keresinde babana yardım etmişti ama ödeme zamanı geldi Abigail. Yine vadesi gelecek."

Mercy yüzünü buruşturdu ve parmaklarını burnunun kenarına bastırdı. Utanç ve mahcubiyet yüz hatlarında belirmişti. "Bu... yani, söylediklerimin çoğu doğru, bunu söylemekten üzüntü duyuyorum," diye mırıldandı. "Ama son kısmı doğru *değil*, Leydi Hollowvale. Bu sefer ödeme olmayacak çünkü Abigail'e yardım ettiğim kadar o da *bana* yardım ediyor. Lord Sorcier bu meseleyi çözmekle yükümlü, ama ben de öyleyim. Kayıp olan benim arkadaşlarım. Bu nedenle, her iki tarafın da alacağı yok."

Leydi Hollowvale'in öfkesi ve şüphesi yatışmadı ama Bay Jubilee nazikçe boğazını temizledi. "Ben... buradaki herkesi çok severim," dedi, biraz da özür dileyerek. "Bugün bir mürebbiye olduğumu biliyorum ama belki yine de bir çözüm konusunda yardımcı olabilirim?" Bay Jubilee mendilini

Ceketine derin bir konsantrasyon ifadesiyle baktı. "Longshadow'a kızmakta sonuna kadar haklısınız Leydi Hollowvale. Ama... bugünkü kararlarımızın yarınki olayları nasıl etkileyeceğini düşünmeliyiz, değil mi?"

Bay Jubilee bunu söylerken Leydi Hollowvale'e sorgulayan bir ifadeyle baktı, sanki onun onayını arıyordu. Leydi Hollowvale tekrar Bay Jubilee'ye baktı ve bir anda derin bir iç çekerek omuzlarını çökertti.

"Keşke bazen tavsiyelerimi hatırlamasanız Bay Jubilee," diye mırıldandı Leydi Hollowvale. "Söylediğim *diğer* her şeyi unutmuyor musunuz?"

Bay Jubilee bu ifadeden hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu; aksine, Leydi Hollowvale'in görmesi için mendilini gururla uzattı. Mendilin üzerine şu sözler işlenmişti: *Yarını düşün*.

Bay Jubilee, "Tavsiyenizi unutacağımı biliyordum," diye Leydi Hollowvale'e güvence verdi. "Bu yüzden onu cebime sakladım, böylece her zaman yanımda taşıyabilirdim."

"Ah," dedi Leydi Hollowvale basitçe. "Anlıyorum. Çok zekisiniz Bay Jubilee." Kollarını kavuşturdu ve duvarlardaki ayaz henüz kaybolmamış olsa da, havadaki soğukluk en azından daha az bunaltıcı hale geldi. "Pekâlâ. Söyleyeceğinizi söyleyin Bay Jubilee. Dinliyorum."

Bay Jubilee bakışlarını gergin topluluğun üzerinde gezdirdi. Kendisine gerçekten de sorunun çözümüne yardımcı olma fırsatı sunulduğunu anladığında tavırlarında yeni bir endişe vardı. Bay Jubilee'nin sorunları çözmeye çalıştığında onları daha da kötüleştirmek gibi korkunç bir geçmişi vardı; bu gerçeği çok iyi biliyordu. "Şey, ben..." Bay Jubilee derin bir nefes aldı ve karısına baktı. Euphemia ona alaycı bir şekilde gülümsedi ve cesaretlendirmek için başını salladı.

Bay Jubilee doğruldu. "Eğer sizi endişelendiren potansiyel borçlarsa, Leydi Hollowvale," dedi, "o zaman Mercy hepimizin önünde yemin edebilir ki

Birlikte alışmaları bitene kadar Abigail yardımları için hiçbir şey borçlu olmayacak."

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa buna yemin edebilirim, Leydi Hollowvale," diye güvence verdi Mercy ona.

Mantıklı bir neriydi; aslında Leydi Hollowvale bu önerinin *ne kadar* mantıklı olduğuna zlmş görünüyordu, çünkü öneride pek bir hata bulamıyordu. Uzun Gölge'ye duyduğu bariz nefrete karşı savaşarak ayağını damalı mermere vurdu.

Abigail yumuşak bir sesle, "Longshadow'la şimdiye kadar neler olduğunu biliyorum anne," dedi. "Ama Mercy'yi severim, Hugh da yle. Biz arkadaşız ve en azından bundan sonra her şeyi konuşarak *hallededeğimizi* düşünmek istiyorum." Abigail'in diğer annesinin gözlerini tutabilmek için iradesinin çoğunu kullanması gerekti ama bir şekilde bunu başardı. "İkiniz de iyi geinirseniz çok sevinirim. Bunun biraz zor bir istek olduğunu biliyorum."

Leydi Hollowvale belirgin bir sıkıntıyla kaşlarını çattı. Abigail, Diğer Annesinin hâlâ hepsinin kandırıldığını düşündüğünden şüpheleniyordu. Ama Mercy dikkatle Abigail'in arkasından çıktı ve bir elini onun omzuna koydu.

Mercy, Leydi Hollowvale'e sessizce, "Yaralı taraf sizsiniz," dedi. "İşleri düzeltmek benim görevim, senin değil. Bu yüzden yemin ederim: Arkadaşlarımı kurtarana kadar Abigail bana olan borcunu ödemeyecek. Ben de buna yemin ederim, Leydi Hollowvale: Elimdeki Longshadow parçası bu konuda benimle aynı fikirde olmasa bile, sizden asla hayalet almaya alışmayacağım. Buradayken size söylemek istediğim şey buydu."

Leydi Hollowvale duyduklarına inanmak istemiyormuş gibi Mercy'ye baktı. "Longshadow'un kendisine karşı mı çıkacaksınız?" Leydi Hollowvale yavaşça sordu.

Mercy pişmanlıkla omuz silkti. "Her zaman Hollowvale'in sana yapmanı söylediği şeyleri yapmadığını duydum," diye belirtti.

"Evet," dedi Leydi Hollowvale. "Ama ben çok aykırı olduğum için kendimle gurur duyuyorum."

Mercy kıkırdadı. "Belki Uzun Gölge benden bıkar," dedi. "Bundan gerçekten mutlu olacak en az bir sluagh tanıyorum." Gözlerini başka tarafa çevirdi. "En azından benim yüzümden sorun yaşamayacaksın. Korkarım bundan daha fazlası için söz veremem. Dışarıda hâlâ farklı hisseden Sluagh'lar olduğunu biliyorum."

Leydi Hollowvale aniden gülümsedi ve bir anda havadaki uğursuz ağırlık kayboldu. Ruh hali sarsıcı bir şekilde değişmiş, birdenbire yeniden neşeli ve nazik bir ev sahibine dönüşmüştü. "O halde burada misafirsiniz!" dedi Leydi Hollowvale. "Ne kadar harika! Hep birlikte çaya oturmalıyız."

Euphemia eğlenerek öksürdü. "Korkarım sadece bir çay fincanımız kaldı," dedi. "Diğerini kırdınız, Leydi Hollowvale."

"Ah," dedi Leydi Hollowvale dalgın dalgın. "Evet, öyle yaptım. Çay fincanınızı paylaşmamızın bir sakıncası var mı Bayan Jubilee?"

"Teklif etmeye hazırdım," diye kabul etti Euphemia. Piyanoya doğru dönmeye başladılar ama Euphemia yürürken kaşlarını çatarak Mercy'ye baktı. "Bay Jubilee sizi tanıyor," dedi, "ama ben sizi tanıyamıyorum. Daha önce tanışmış mıydık?"

Mercy uzun bir nefes verdi. Leydi Hollowvale'in öfkesiyle yüzleşirken görüldüğünden çok daha endişeli olduğu şimdi anlaşılıyordu. Abigail'in koluna uzandı, rahatlamış bir halde ona yapıştı ve Euphemia'ya baktı. "Blackthorn'daki düğünüze gitmiştim, Bayan Jubilee," dedi Mercy. "Ama bu yıllar önceydi, daha çamaşırcı bile değildim, o yüzden beni tanımayabilirsiniz."

Bay Jubilee memnuniyetle, "Şapka size yakışmış," dedi.

Mercy utangaç bir şekilde gülümsedi. "Bunu çok severim," dedi. "Hatta sodalı su gibi koktuğumu fark ettin mi?"

Bay Jubilee bundan oldukça etkilenmiş görünüyordu. "Ne kadar hoş!" dedi. "Biliyor musunuz, henüz çamaşırcı olmayı denemedim. Hiç gerçek çamaşır yıkadın mı?"

"Denedim," dedi Mercy, "ama sanırım mahvettim."

Abigail ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Çamaşır yıkamayı öğrenmek mi *istiyorsun?*" sordu Mercy. "Eğer gerçekten istiyorsan, Ev'de bir sonraki çamaşır yıkama gününde yardım edebileceğine eminim."

Mercy kızardı. "Aslında bunu isterdim," diye mırıldandı. "Düşündüğümden çok daha zor oldu."

Çay içmek için piyanonun etrafına yerleşmeleri biraz zaman aldı, çünkü piyanonun üzerinde dört kişinin oturabileceği kadar yer yoktu. Leydi Hollowvale Abigail'i belinden tutarak piyanonun başına oturturken, Euphemia da piyanonun başındaki yerini aldı. Abigail, Mercy'nin piyanonun yanına oturmasına yardım etti ama Bay Jubilee bugün mürebbiye olduğu için ayakta durmakta ısrar etti.

Leydi Hollowvale piyanonun arkasındaki çaydanlığı aldı ve Euphemia'nın fincanını yeniden doldurarak Mercy'ye uzattı. Leydi Hollowvale, Mercy'nin parmaklarının etrafındaki yıpranmış bandajları görünce, "Aman Tanrım," dedi. "Ellerin! Onlara ne olmuş böyle?"

Mercy çayından uzun bir yudum aldı. "Biraz demir büyüğü yapmaya çalıştım," dedi. "Bunu tavsiye edemem."

Hem Leydi Hollowvale hem de Bay Jubilee bu fikir karşısında ürperdiler. Mercy çay fincanını Abigail'e uzattı, o da uzun bir süre fincanın üzerinde oyalandı.

"Anne," dedi Abigail yavaşça, "buradayken sana sormak istemiştim, herhalde bir insanı patlıcangillerden nasıl koruyabileceğini biliyorsundur?"

Leydi Hollowvale kaşlarını çatı. "Korkarım bilmiyorum," dedi. "Ama Bay Jubilee artık Lord Blackthorn olmasa bile, Blackthorn krallığının hâlâ ona sahip olduğuna inanıyorum ve Blackthorn her türden çiçek yetiştirir. Patlıcangillerle ilgili bir tavsiyeniz var mı Bay Jubilee?"

Bay Jubilee konuşulan konudan belli belirsiz rahatsız olmuş görünüyordu. "Nightshade!" dedi. "Ne korkunç, huysuz bir çiçek. Karaçalı, sınırları içinde patlıcangillerin yetişmesine hiç izin vermez."

Euphemia düşünceli bir şekilde Bay Jubilee'ye baktı. "Yine de Karaçalı çok zeki," dedi. "Eminim istese patlıcangillere karşı bir panzehir yetiştirebilir?"

Bay Jubilee kaşlarını çattı. "Evet," dedi yavaşça. "Karaçalı kesinlikle bir panzehir yetiştirebilir. Krallık'tan bir itüzümü ilacı isteyebilirim ama para ödmeden böyle bir panzehir sunmayacaktır."

Abigail *elbette* bir ödeme şekli bulacağını söylemek için ağzını açtı ama şaşkınlıkla önce Mercy cevap verdi. "Panzehirin parasını ben ödeyeceğim, Bay Jubilee," dedi Mercy. "Blackthorn'a arkadaşlarımı kurtarır kurtarmaz ona Longshadow'dan gümüş zambaklar getireceğimi söyleyebilirsiniz. O zambaklar yıldız ışığında tutuldukları sürece Blackthorn'da gayet iyi yetişirler."

Bay Jubilee neşelendi. "Bu mükemmel," dedi. "Oraya dönmek için müsait olur olmaz gidip Blackthorn'a soracağım. Ne de olsa sadece bu gecelik mürebbiyeyim, o yüzden yarına kadar bir şeyler ayarlayabileceğime eminim."

Bay Jubilee elbette çok önemli şeyleri bile unutmaya meyilliydi ama Euphemia Abigail'e baktı ve sessizce kelimeleri ağzından çıkardı: *Ben ona hatırlatırım.*

Abigail piyanonun tepesindeyken reverans yapamazdı ama yine de başını ikisinin önünde eğdi. "Çok teşekkür ederim Bay Jubilee," dedi. "Çok minnettarım."

Mercy dalgın dalgın, "Acaba Öteki Taraf'ta hangi çiçekler yetişiyor," diye düşündü. "Belki gümüş zambaklar orada da yetişiyordur? Ya da belki de yaşayanların hiç görmediği özel çiçekler vardır."

Görünüşe göre bu, oradaki periler için bir konuşma işaretiydi; çünkü hem Bay Jubilee hem de Leydi Hollowvale kısa süre içinde coşkuyla egzersiz yapmaya başladılar.

konuyla ilgili hayal güçleri.

Bay Jubilee, "Elbette orada hoş anılar kokan çiçekler var," dedi.

"Rüzgâr estiğinde şarkı söyleyen çiçekler olabilir," dedi Leydi Hollowvale hülyalı bir şekilde.

Abigail çay fincanını Euphemia'ya uzattı, o da sakın sakın yudumladı. "O tuhaf şeylerin hiçbirini bilmiyorum," dedi Euphemia, "ama Öteki Yaka'da güller olmalı, yoksa inzivaya çekilecek bir yer değil, değil mi?"

Abigail Öteki Taraf'ta bulunabilecek tuhaf bir çiçek hayal etmeye çalıştı - ya da aslında Öteki Taraf'a dair herhangi bir imge- ama hayal gücü onu bir kez daha hayal kırıklığına uğrattı. *Bu* tarafta görmesi o kadar çok şey varken, Öteki Taraf hakkında spekülasyon yapmakla ilgilenmediğini fark etti. Ama başkalarının eğlencesini mahvetmek istemiyordu ve bu yüzden sessiz kalıp konuşmaları dinledi.

Sonunda çaydanlığı boşalttılar ve tartışma sona erdi. Bay Jubilee çocuklara bakmaya geri dönmesi gerektiği konusunda ısrar etti ve Euphemia da onunla birlikte Blind Man's Bluff'a gitti. Leydi Hollowvale onları Hollow Evi'nin girişine kadar uğurladı ama Mercy önden giderken Abigail'in bir süre geride kalmasını istedi.

"Geldiğine sevindim," dedi Leydi Hollowvale. "Longshadow için endişeleniyordum Abigail. Ama başka tehlikelerle de karşı karşıya olduğunu biliyorum ve sana elimden gelen yardımı sunmak istedim."

Abigail diğer annesini düşündü. "Beni itüzümüne karşı koruyamayacağını söylemiştin," dedi.

"Sizi patlıcangillerden koruyamam," diye kabul etti Leydi Hollowvale, "yine de Blackthorn'un size bir çare sunabilecek olması beni yüreklendirdi. Yine de size sevgimi sunabilirim ve umarım bu bir işe yarar." Böyle söyleyerek, yırtık pırtık gri elbisesinin kolundan bir kenar kopardı. Abigail tam olarak tepki veremedi Leydi Hollowvale başparmağını sertçe ısırdı

Üç damla kanın paçavraya düşmesine izin verdi ve sonra paçavrayı dörde katlayarak Abigail'e uzattı.

Abigail şaşkınlık içinde bez parçasını aldı. "Korkarım hâlâ anlamıyorum," diye itiraf etti.

Leydi Hollowvale kanayan parmağını göğsüne bastırdı. "Aşkımı sana yakın tut," dedi. "Seni tehlikelerden koruyamam ama en azından tehlike yaklaştığında seni uyarabilirim. Bunu sana kimsenin duyamayacağı bir yerde vermenin en iyisi olacağını düşündüm."

Abigail elini derme çatma mendilin etrafına kapattı. Bir bez parçası için bile şaşırtıcı derecede hafifti ve bununla ilgili bir şey Abigail'in ilk annesini aniden, canlı ayrıntılarla hatırlamasına neden oldu. Abigail ilk annesiyle ilgili ilk anılarının neredeyse tamamını unutmuştu, o son, çok korkunç anılar hariç - Abigail ilk annesinin adını bile unutmuştu, çünkü ona her zaman sadece *anne* derdi.

Ama şu anda, Abigail Diğer Annesinin sevgisine sarılırken, ilk annesinin gülümsemesini çok uzun zamandır ilk kez çok net bir şekilde hayal edebildiğini fark etti. Bu anı kalbini hem mutluluk hem de özlemle burktu.

Abigail yırtık pırtık mendili sıkıca kalbine bastırdı. Başını kaldırıp Diğer Annesine baktı. "Bu aşk gerçekten benim için mi?" Abigail usulca sordu. "Ben senin gerçek kızın bile değilim."

"Ne kadar aptalca!" Leydi Hollowvale güldü. "Tabii ki sen benim gerçek kızımsın. Tam karşımda duruyorsun. Seni rüyamda görmediğime eminim."

Abigail ona gülümsedi. "Beni rüyanda görmedin," diye kabul etti - gerçi asıl söylemek istediği bu değildi. "Teşekkür ederim anne. Söz veriyorum, yakınımda tutacağım."

Leydi Hollowvale onu bir kez daha kucakladı ve Abigail, kendisine bir arkadaş gibi yapışan sisin içinden geçerek Hollow Evi'nden çıktı.

BÖLÜM 16

(Gece çökmüş olmasına rağmen Kensington Bahçeleri'nin üzerinde

yıldızlar parlamıyordu.

Hollowvale'in sisleri Yuvarlak Gölet'e yaslanmıştı.

kaynaksız ay ışığı şaftları.

Önde yürüyen Mercy'nin karanlık figürünü fark etmek kolaydı. Yoğun sisin içinde bile, formu ay ışığını içiyor ve etrafındaki dünyadan süzüyor gibiydi. Sis içinde uhrevi bir gölge gibiydi; aynı anda hem sinir bozucu hem de rahatlatıcıydı.

Abigail yırtık pırtık mendili aceleyle dekoltesinin içine soktu ve Mercy'ye yetişmek için adımlarını hızlandırdı. Mercy'nin siyah saçları omuzlarına dökülmüştü ve gözleri alacakaranlıkta her zamankinden daha canlı parlıyordu. Abigail'i görünce gülümsedi ve yan yana gelebilmeleri için yavaşladı.

Abigail Mercy'ye yumuşak bir sesle, "Geldiğine sevindim," dedi. "Kolay olmadığını biliyorum."

Mercy ayaklarına baktı. Bir kez daha, Abigail'in adımları yürüdüğü suyun üzerinde dalgalanmalar bırakmış, Mercy ise iz bırakmadan geçmişti

-Bir hayalet gibi, dünyanın içinde yan adımlarla ilerliyordu. "Ben de geldiğim için memnunum," dedi Mercy. "Söylemem gereken şeyler vardı. Çok hoş bir çaydı. Bay Jubilee hep buraya onunla birlikte ziyarete gelmemi isterdi, artık geldim."

Abigail dudağını ısırды. "O halde yine çaya gelebilirsin," dedi. "Eğer istersen yani. Sadece adil görünüyor, çünkü ben

Longshadow o zambakları görmek için."

Mercy suyun üzerinde durdu ve Abigail de onunla birlikte durdu. Bir an için sisin sessizliğinde tamamen yalnız olduklarını hissettiler. Mercy dönüp Abigail'e baktı ve bunu yaparken gözlerinde batan güneşin ardında yumuşak ve umutlu bir şey vardı.

"Tekrar çaya gelmek isterim," dedi Mercy. "Burada, Hollowvale'de, belki de evde. Longshadow'da da küçük bir kulübem var, orada da çaydanlık koyabilirim."

Abigail, Hollowvale'de bulundukları süre boyunca pek bir şey hayal etmemişti ama bu öneri zihninde harika bir görüntüye ilham verdi. Abigail, Mercy'nin Ev'deki herkesle birlikte çaya oturduğunu, Abigail babasıyla dışarıdaki büyüü tartışırken burnunu kırıştırdığını görebiliyordu. Abigail ne Longshadow'u ne de Mercy'nin bahsettiği kulübeyi hiç görmemiş olsa da, hepsini aynı şekilde hayal ediyordu. Kulübe muhtemelen çok küçüktü, dantelli perdeleri ve açık pencereleri vardı; titreyen kömürlerle dolu küçük bir sobası vardı ve tamamen zambak ve taze çamaşır kokuyordu.

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum," dedi Abigail usulca. "Bazen böyle şeylerden bahsettiğinde, onları neredeyse kafamın içinde görebiliyorum. Hayal gücünü bir şekilde ödünç mü alıyorum, gölde yürümeme ilk yardım ettiğin zamanki gibi?"

Mercy başını öne eğdi. "Sana hiçbir şey ödünç vermiyorum," dedi. "Tüm bunları gerçekten kendi başına yapıyor olmalısın." Sanki özel bir şey arıyormuş gibi Abigail'in yüzünü inceledi. "Her şeyle olduğu gibi başa çıkman gerektiğini söylemiştin. Gerçek dışı görünen şeyleri hayal etmenin senin için zor olduğunu biliyorum, bu yüzden... iyi şeyleri senin için nasıl daha gerçek hale getirebileceğimi bulmaya başladım. Hollowvale'e gelip Öteki Annenle işleri yoluna koyarsam bunun yardımcı olabileceğini düşündüm. Belki de yardımcı olmuştur?"

Abigail'in gözlerinden aniden yaşlar süzüldü. Bunlar sıcak gözyaşlarıydı ve üzgün değillerdi. "Yardıma oldu," dedi. "Her türlü güzel şeyi hayal ediyorum."

Şimdi. Seninle tanıştığımın beri yıllardır hayal etmediğim kadar çok şey hayal ettim."

Mercy Abigail'in elini tutmak için uzandı. Uzun, narin parmakları hâlâ bandajlarla kaplıydı ama Abigail şimdi o parmakların eninde sonunda iyileşeceğini ve bir refakatçinin uygunsuz bulabileceği şekilde tekrar el ele tutuşacaklarını hayal ediyordu.

"Senin için daha fazla iyi şeyi gerçeğe dönüştürmek istiyorum Abigail," dedi Mercy. "Son zamanlarda bunu yapmanın her türlü yolunu hayal ediyorum. Kendimi kötü hissettiğimde zaman geçirmek için güzel bir yol."

Abigail ilk başta buna nasıl karşılık vereceğinden emin değildi. Mercy'nin boş zamanlarını Abigail'in mutluluğu için harcama önerisi harika bir sürprizdi. Abigail bunun için hem derin bir minnettarlık duydu hem de içinde uyandırdığı yoğun sevginin tam olarak hoş karşılanmayabileceği düşüncesiyle acı çekti.

Abigail gözyaşlarını silmek için uzandı. "Ben... senden gerçekten hoşlanıyorum Mercy," demeyi başardı. "Bunu bilmen gerektiğini düşünüyorum."

Mercy Abigail'in elini bıraktı. Ancak bir an sonra kollarını Abigail'in boynuna doladı ve yanağını onun omzuna bastırdı.

"Ben de senden hoşlanıyorum," diye mırıldandı Mercy. "Bu iş bittiğinde birlikte bir sürü macera yaşayacağımıza eminim. Onları dört gözle bekliyorum, değil mi?"

Abigail kollarını Mercy'nin etrafında kavuşturdu. Bu şekilde birbirlerine ne kadar yakıştıklarını düşünmeden edemedi. Kucaklaşma uzunca bir süre devam etti, Abigail hayal ettiği *diğer* şeyleri ifade etmek için cesaretini toplamaya çalışıyordu. Ama tam midesindeki kelebekleri yatıştırmış ve omurgasını çelikleştirmişken, küçük bir şekil sisin içinden körlemesine fırlayarak doğruca onlara doğru geldi.

Üçü de suyun üzerine yığıldı. Abigail hiç de hanımefendice olmayan bir sözle dizlerinin üzerine çöktü ve Fanny'nin

hepsini yere serdi. Yine dantel göz bağı takmıştı ama şimdi gözlerini ortaya çıkarmak için çekiştiriyor ve şaşkın görünüyordu.

"İki kişi mi var?" Fanny söyledi. "İşte yine buradasın Abby. Ama aslında oynamıyordun, bu yüzden sanırım göz bağını geri takmam gerekecek."

Abigail ayağa kalktı ve son kalan haysiyet kırıntılarıyla kendini fırçaladı. Mercy'nin ayağa kalkmasına yardım etmek için yanına dönerken, "Kalıp oynamak isterdim ama gerçekten gitmem gerektiğini düşünüyorum," dedi. "Hugh'un nerede olduğunu biliyor musun, Fanny?"

Fanny kaşlarını çatı. "Hugh sahile döndü," dedi. "Hepimizin yaptığı konuşmadan sonra çok ciddileşti."

Abigail durakladı. "*Hepinizin yaptığı konuşma mı?*" diye sordu.

Fanny gözbağını elinde yavaşça çevirdi, endişeli görünüyordu. "Hugh... hepimize Longshadow'daki elmadan bahsetti. Sanırım ona elmayı Hollowvale'e geri getirmesini söyleyeceğimizi ve böylece birimizin onu alabileceğini umuyordu, ama..." Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Herkes, eğer alabilirse o elmayı kendine saklaması gerektiği konusunda hemfikirdi. Teklif etse bile hiçbirimizin ondan almayacağını söyledik."

Abigail uzun bir nefes verdi. "Oh," dedi.

Mercy kollarını kavuşturdu. Gözlerindeki yumuşak bakış gitmiş, yerini ani bir düşünceli ifade almıştı. "Biliyor musun," dedi Mercy, "sanırım Hugh'un da seninle aynı sorunu var Abigail. Kafasına atana kadar o elmaya inanacağını sanmıyorum."

Abigail bunun üzerine alaycı bir gülümsemeyi başardı. Bir an için, büyüğü bir elmayı kafasına fırlatırken Hugh'nun yüzünde beliren şaşkın ifadeyi gözünde canlandırmayı başardı. Başına iyi şeyler geldikçe, bunları hayal etmenin gittikçe kolaylaştığını fark etti.

"Onunla ilgileneceğim, Fanny," diye söz verdi Abigail.

Fanny dudaklarını ekşi bir ifadeyle büktü. "Buna ihtiyacı var," dedi. "O hâlâ bir çocuk, biliyorsun."

Abigail sırtışını gizlemeye çalıştı ama başaramadı. Fanny'nin Hugh'dan o kadar da büyük olmadığını belirtmeyi reddetti. Onun yerine şöyle dedi: "Kendini tekrar kör etmeden önce gel bana bir kez daha sarıl."

Fanny henüz sarılmayı reddedecek kadar olgunlaşmamıştı. Abigail'i orta kısmından sıkabildiği kadar sıkı. "Yakında dönecek misin?" Fanny Abigail'e sordu.

"Elimden geldiğince çabuk," diye güvence verdi Abigail. "Ben ve Mercy, Hollowvale ait olduğu yere döndükten sonra çay içmeye geleceğiz."

Fanny'nin gözleri muziplikle parladı. "Hugh yeniden hayata döndüğünde," dedi, "ona hepimize turta pişirip seninle birlikte göndermesini söyle."

Abigail ciddiyetle, "Hugh'nun turtaları olmadan geri dönmeyeceğim," dedi.

Fanny'yi arkalarında bıraktılar, gözlerindeki bağı hâlâ oynatıyordu. Sis yerini kıyıya bıraktığında Abigail, Hugh'nun dirseklerini dizlerinin üzerine koymuş, suyun kenarında oturduğunu gördü.

"Bu gece hiç çiçek yakaladın mı, Hugh?" Abigail ona hafifçe sordu.

Hugh ona baktı ve gülümsemeye zorladı. "Çiçek yok," dedi, "ama Robert ve Fanny'ye en az birer tane aldım."

Hâlâ Hollowvale'de oldukları için Abigail Hugh'ya elini uzattı. Teni biraz fazla soğuktu ve eli puslu ve geçici görünüyordu ama ona kısa süreliğine de olsa dokunabilmek güzeldi.

Abigail, Yuvarlak Göl'den uzaklaşırlarken Hugh'nun elini tutmaya devam etti. Ancak Hollowvale'in sislerinin kenarına vardıklarında, Hugh'un tutuşu kaybolsa bile ay gökyüzünde yeniden belirdi.

Dora, Mercy, Abigail ve Hugh bahçeden çıkabilsinler diye bahçıvanı gerçekten de geç bırakmıştı. Hep birlikte eve doğru yürürken Abigail gökyüzünün, çayda geçirdikleri zamana göre olması gerekenden çok daha karanlık olduğunu fark etti ama bu pek de sürpriz sayılmazdı, çünkü peri dünyasında zaman genellikle garip bir şekilde akardı.

Abigail, onlar yokken hizmetçilerden birinin Mercy için bir yatak hazırladığını öğrenince biraz hayal kırıklığına uğradı ama bu, en azından Abigail'in Öteki Annesi'nin mendilini tuhaf sorulara yol açmadan yastığın altına saklamasını kolaylaştırdı.

Abigail sık sık hayal kurmadığı gibi, sık sık rüya da görmezdi. Ama o gece rüyasında Longshadow'da küçük bir kulübe gördü; masanın üzerinde taze bir demlik çay ve dışarıda gümüş zambakların güzel manzarası vardı.

ABIGAIL sabahın geç saatlerinde güneş ışığına ve omzundaki hafif bir dürtüye uyandı. Gözlerini açtığında Mercy'nin başında dikildiğini gördü. Mercy'nin yüzünde Abigail'in zarif görünümlü bir uykucu olmadığını düşündüren şaşkın ve sevecen bir ifade vardı.

"Abigail," diye mırıldandı Mercy, "Leydi Pinckney aşağıda ziyarete geliyor. Beni görmek istedi ama senin de orada olmak isteyeceğini umuyorum."

Abigail gerindi ve esnedi, zihnini yeniden harekete geçirdi. "Geleceğim, evet," dedi. "Umarım Lucy ile tekrar sohbet etmesine izin vermen için sana zorbalık yapmaya gelmemiştir."

Mercy yüzünü buruşturdu. "Burada olmasının *tek* nedeninin bu olduğunu sanmıyorum," dedi, "ama ziyaretimiz sırasında en az bir kez gündeme geleceğine bahse var mısın?"

Abigail başını salladı. "Buna *karşı* bahse girmezdim," dedi hayıflanarak. Tökezleyerek yataktan kalktı ve krem rengi muslinini aramaya başladı. Abigail'in hesabına göre elbise son birkaç gün içinde çok fazla kullanılmıştı; her şey yoluna girdiğinde onu birkaç hafta saklamaktan mutluluk duyacaktı.

Abigail giyinmeye başladığında Mercy'nin yanakları hafifçe kızardı ve başını çevirdi. "Aşağıda görüşürüz o zaman," diye mırıldandı Mercy.

Abigail kendini zar zor toparlamak için acele etti. Neredeyse yastığının altındaki mendili almadan kapıdan aceleyle çıkacaktı ama son anda

O anda hatırladı ve aşağı inmeden önce elbisesinin ön kısmına sıkıştırdı.

Evin, çoğunlukla Elias'ın sonsuza dek kaçamayacağı ileri gelenlerle buluşmak için kullanılan küçük bir misafir odası vardı. Evin büyük bir bölümünde gibi bu salon da İngiltere'nin saray sihirbazının asaletine yakışır bir şekilde döşenmişti ama söz konusu mobilyaların modası geçmişti ve kenarları yıpranmıştı. Odanın tek penceresi hem güneş ışığını hem de aşağıdaki caddeden gelen tüm sesleri içeri alıyordu. Sonuç olarak, çok sıkışık ve rahatsız edici bir misafir odasıydı. Ne mutlu ki bu, resmi ziyaretlerin nadiren uzun sürdüğü anlamına .

Leydi Pinckney siyahlar içinde ana masaya yerleşmişti. Dora onunla birlikte oturmuş, sessizce çayını yudumlarırken, Hugh da görünmeden başka bir sandalyede oturuyordu. İlk başta Mercy hiçbir yerde görünmüyordu ama Abigail içeri girdiğinde odanın köşesindeki gölgeler kayarak onu ortaya çıkardı ve Abigail Mercy'nin Leydi Pinckney'den saklandığını anladı.

Abigail geldiğinde Leydi Pinckney şöyle bir baktı ve kaşları çatıldı. "Sahip olduğun *tek* elbise bu değil herhalde?" diye sordu.

Elbette, kendi evinde birini selamlamak için uygun bir yol değil,
Abigail cevap vermek istedi.

Ama Abigail tepkisini kırılğan bir gülümsemenin altında bastırdı. Yüksek sesle söylediği şey şuydu: "Evdeyim ve giymesi de kolay. Sizi bekletmek istemezdim, Leydi Pinckney."

Abigail bir kez daha aksanını tamamlamaya dikkat etti, her hecenin üzerinde durdu.

Leydi Pinckney sinirli bir ses çıkardı. "Bu geceki baloda *bunu* giyemezsiniz," dedi. "Umarım kullanabileceğiniz başka bir şeyiniz vardır."

Abigail, Hugh'nun sandalyesinin hemen arkasında durakladı. "Balo mu?" diye dikkatle sordu.

"Balo," diye tekrarladı Hugh ekşiyerek. "Lucy balo gündeme geldiğinden beri çok üzgün, çünkü dansa gidemeyecek."

Dora, Leydi Pinckney'e normalde konuşmaya uygun bir cevap bulmaya çalışırken kullandığı boş ve dikkatli ifadeyle bakıyordu ama Abigail'den işaret aldı ve dudaklarından dökülen zekice cevaptan vazgeçti. Dora Abigail'e, "Leydi Pinckney aradığınız üç davetli listesini bulmuş," dedi. "Bu gece bir balo daha var ve aynı konukların çoğu katılacak."

Abigail içgüdüsel dehşeti yüzünden uzak tutmak için mücadele etti. Tek sezonunu zar zor atlatmıştı; *Ton*'la bir baloya daha katılma fikri bile midesini bulandırıyordu. "Ve siz de bu baloya katılmam gerektiğini mi düşündünüz?" diye sordu Leydi Pinckney'e.

Leydi Pinckney'nin ifadesi karardı. "Bu akşam başka bir kız ölebilir," dedi. "Böyle bir şeyin olmasını engelleyebileceğinizi ima ettiniz."

Abigail'in kalbi midesine doğru indi. Kısa, korkunç bir an için şöyle düşündü: *Ölmelerine izin verebilirdim*. Bu korkunç, değersiz bir düşünceydi ve bunu biliyordu. Ama Abigail kimsenin onu baloda istemeyeceğini ve baloya katılanların, o onları korumaya çalışsa bile, işleri onun için olabildiğince zorlaştıracığını iliklerine kadar biliyordu.

Abigail yavaşça, "Bu baloya davet edilmediğimden eminim," dedi. "Nadiren hiçbir şeye davet edilmem."

Leydi Pinckney çantasından küçük bir zarf çıkardı ve Abigail yenilgi dolu bir iç çekişi bastırdı.

"Lord Breckart'ın kız kardeşi bu akşam bir balo düzenliyor," dedi Leydi Pinckney. "Kişisel bir iyilik olarak sizin için bir davetiye talep ettim. Aslında bu şimdiye kadar istediğim en büyük iyilikti." Gözleri kısıldı. "Ama o elbiseyi giyemezsiniz."

Hugh derin bir iç çekti. "Züppelerin başka bir şey olduğunu hep biliyordum," dedi, "ama eski elbiseli biriyle görünmektense ölmeyi göze alırlar."

Abigail dudaklarını ısırıldı. Elbette başka kaliteli elbisesi yoktu ve balo için zamanında yeni bir tane bulmasının da imkânı yoktu. Ama bunu kibarca söylemeye fırsat bulamadan Mercy sözünü kesti.

"Önlükler sorun olmaz," dedi Mercy. "Sadece gece yarısı giyeceğiz."

Leydi Pinckney irkildi ve neredeyse çay fincanını düşürüyordu. Mercy'ye sertçe baktı ve onun varlığını ilk kez fark etti. "Biz mi?" diye sordu.

Mercy omuz silkti. "Bu benim de sorunum," dedi. "Belli ki Abigail'le birlikte gideceğim."

Leydi Pinckney yüzünü buruşturmadı ama yine de iğrendiği her halinden belliydi. "Bu davet Lord Sorcier, ailesi ve koğuşu içindir. Şunlar için yeterli değil..." Leydi Pinckney, Mercy'nin ne olduğunu tam olarak bilmediğini fark edince sözlerini yarıda kesti.

Mercy soğuk bir şekilde gülümsedi. "Peki siz benim ne olduğumu düşünüyorsunuz Leydi Pinckney?" diye sordu.

Aksanı birdenbire sahte olması mümkün olmayan bir şekilde soğuk ve zarif bir hal aldı. Mercy'nin gölgesi bir kez daha arkasında incelikle uzadı ve sabah güneşine karşı tembelce kıvrıldı.

Abigail şaşkınlık içinde Mercy'ye baktı.

"Boş ver," dedi Mercy. Aksanı Abigail'in daha tanıdık bulduğu bir aksana dönmüştü. Mercy, Leydi Pinckney'nin yanından geçerek Abigail'e doğru baktı. "Davete ihtiyacım yok. İstedğim yere giderim. Birkaç elbise dikmek de benim için sorun değil. Usta bir terzi sayılmam ama gece yarısı pek çok günahı gizler."

Leydi Pinckney gözlerini Mercy'nin üzerinde sabit tuttu. Bakışlarında umutsuz bir özlem bir kez daha yükseldi ve Abigail tam olarak ne yapmak üzere olduğunu biliyordu

O söylemeden önce bile.

Leydi Pinckney, "Sizin için yolumu çok uzattım," dedi. "Şimdi kızımı görmek istiyorum."

Mercy başını salladı. "Geçen sefer beni hiç dinlememiştiniz," dedi Leydi Pinckney'e. "Size hizmetimin satılık olmadığını söyledim, öyle de. Eğer yararlı bir şey yaparsan sihrimi senin için tekrar kullanmayı teklif etmedim, hatta tam tersini söyledim. Lucy'nin katilini bulabilmemiz için elinden geleni yaptın... ya da en azından sen öyle *söyledin*."

Hugh aniden yorgun düşerek sandalyesine çöktü. "Mercy'yle konuşmuyorsun bile!" dedi yanındaki havaya. "Neden senin için elinden geleni yapacağını düşünüyorsun?"

Abigail sadece hem Lucy'nin hem de Leydi Pinckney'nin aynı anda Mercy'ye yaslanmaya karar verdiklerini varsayabilirdi.

Leydi Pinckney sandalyesinde soğuk bir tavırla doğruldu. "Eğer gerçekten böyle düşünüyorsanız," dedi Mercy'ye, "o zaman Lord Breckart'ın kız kardeşiyle tekrar konuşabilir ve daveti iptal ettirebilirim."

"Her şeyi tersinden anlıyorsun," dedi Mercy. "Değer verdiğim insanlara yardım ediyorum ama bunu yapmak için senin davetine ihtiyacım yok. *Abigail*'in davete ihtiyacı var ki gidip seni ve senin gibileri korumak için hayatını riske atabilsin. Onun yerine evde güvende kalsa çok mutlu olurum."

Abigail parmaklarını alnına bastırdı. Mercy'nin söylediği her şey doğrudu elbette. Aslında Abigail'in aklından Leydi Pinckney'nin tehdit ettiği şeyi yapmasına izin vermek geçiyordu; bu durumda baloya katılmasına *izin* verilmeyecekti ve belki de bu kadarı vicdanını rahatlatacaktı.

Ama tabii ki Abigail'in vicdanı hiç de rahat değildi. Eğer bu gece başka bir kız daha ölürse, kendini asla affetmeyeceğini biliyordu.

"Mercy," dedi Abigail sessizce, "bence Leydi Pinckney'nin Lucy'yle konuşmasına izin vermelisin."

Mercy sert bir bakışla Abigail'e baktı; bu öneri onu ölümcül derecede rahatsız etmiş gibiydi. Alacakaranlık gözleri yine siyah gölgelerle kararmıştı,

öfkeyle kaynıyordu. Ama Mercy Abigail'in yorgunluğunu anlamış olmalıydı ki derin bir nefes aldı ve kollarını kavuşturdu. "Neden?" Mercy sordu.

Abigail Leydi Pinckney'e baktı. "İncindiğinizi ve bunun size yardımcı olacağını düşündüğünüzü anlıyorum," dedi. "Yardımcı *olacağını* sanmıyorum ve insanlara emir vererek yanlış bir yol izliyorsunuz. Ama bu gece başka bir kız daha ölürse, buna pişman *olacaksın*. İkimizi de bundan kurtarmak istiyorum."

Abigail dudaklarını birbirine bastırdı ve Mercy'ye döndü. "Kimse sana bunu yapman için yeterince para ödeyemez," dedi, "bu yüzden sana ödeme teklif etmiyorum. Arkadaş olduğumuz için rica ediyorum: Leydi Pinckney'nin kızını bir kez daha görmesine izin ver. Kendi adına, sizden bir daha asla bir şey istemeyeceğine yemin etmeli." Abigail Mercy'nin gözlerine dikkatle baktı. "Bunun yeri ve zamanı var," dedi.

Abigail'in söylemeye cesaret edemediği şey şuydu: *Lucy'yi gerçeklerden çoktan uzaklaştırdın. Lütfen aynısını annesine de yapma, yoksa yardıma ihtiyacımız olacak.*

Mercy bu sözleri çok dikkatli bir şekilde düşündü. Gözlerindeki gölgeler kaybolmamıştı ama ifadesi sertliğini biraz kaybetmişti ve Abigail belki de Mercy'nin mesajını anladığını düşündü.

Mercy yavaşça başını eğdi.

"Bir kez daha, Leydi Pinckney," dedi Mercy. "Bu sefer sadece hizmetlerimi takas edeceğim, paha biçilmez bir şey olan dostluk için ve nasıl ödeyeceğinizi bildiğinizden emin olmadığım bir şey için." Mercy'nin gölgesi tekrar titredi ve gözlerini kıstı. "Bu son kez soruşun olacak. Bana yemin edin, Leydi Pinckney. Ve bu yemini ettiğinizde, eğer bozarsanız başınıza korkunç bir şey geleceğini bilin. Benimle bir kez bile tartışırsanız, hiçbir şey elde edemezsiniz."

Leydi Pinckney Mercy'ye baktı. Tartışmak istediği açıktı. Ama Mercy'nin taşıdığı Longshadow parçası ağırlığını

uzatıyor ve sessizliği derinleştiriyordu. Sanki soğuk, tarafsız bir kıyametin anlık görüntüsünü yakalamak gibiydi.

O anda, Leydi Pinckney bile korkması gerektiğini biliyordu.

"Yemin ederim," diye fısıldadı Leydi Pinckney, "bir daha sormayacağım."

Mercy sertçe başını salladı. "O zaman kimseye nasip olmayan bir şeye yine sahip olacaksın," dedi. "Kızını bir kez daha göreceksin ama sadece kendine rağmen ve sadece Abigail istediği için."

Abigail başka tarafa baktı. Sonuçtan dolayı rahatlamış olmalıydı ama tek hissettiği t kenmişlikti. Tonlarla uğraştıktan sonra sık sık böyle hissederd . şimdi bunun sebebinin Lucy gibi onların da sadece istedikleri şeyleri almayı bilmeleri olduğunu düşündü. Vermek tek makul seçenek gibi görünse bile, her zaman veren taraf olmak son derece yorucuydu.

Dora bu konuşmayı eli çay f ncanında sessizce dinlemişti. Ama şimdi sandalyesinden kalktı ve Mercy'ye baktı. "Kendimi baygın hissediyorum," diye açıkladı Dora. "Emekli olmam için Abigail'in yardımına ihtiyacım olacak. Burası benim evim ve siz de benim misafirimsiniz; yokluğumda kimseye zarar vermeyeceğinize inanıyorum."

Mercy kaşlarını çatarak Dora'ya baktı. "Ben... yapmayacağım," dedi yavaşça.

Dora belli belirsiz gülümsedi ve sonra Abigail'e döndü. "Lütfen yukarı çıkmama yardım eder misin?" diye sordu.

Hugh başını sertçe çevirdi ve endişeyle Dora'ya baktı. "Bir sorun mu var anne?" diye sordu sandalyesinden zıplayarak.

Dora onu duyamıyordu elbette ama Abigail kolunu uzatmak için hareket etti ve Dora ona hafifçe yaslanarak odanın çıkışına doğru yöneldi. Hugh onları dışarı kadar takip etti, endişeyle etrafta dolanıyordu.

Kapıyı arkalarından Dora tekrar doğruldu. "Anne?" Abigail usulca sordu. "Neler oluyor?"

Dora  z r dilercesine gülümsemeyi başardı. "Normalde Leydi Pinckney gibi insanları ağırlamam," dedi. "Ona ihtiyacınız olduğunu bilmesem hemen gitmesini isterdim." İçini  ekti. "Yanlış bir şey söyleyip peşinde olduğunuz şeyi engellemekten endişe ediyordum.

Ancak korkarım ki sessizliğim sınırına ulaştı ve daha ne kadar size karşı konuşmasına izin verebileceğimden emin değilim. İşiniz tamamlanmış görüldüğü için ikimizi de odadan çıkarabileceğimi düşündüm."

Abigail rahatlamıştı; göz ucuyla Hugh'un da aynı şeyi yaptığını gördü. "Teşekkür ederim anne," dedi Abigail. "Sessiz kaldığın ve gitmeme yardım ettiğin için."

Dora kolunu Abigail'in omuzlarına doladı. Dora ciddiyetle, "Sanırım şimdi sana ne kadar harika olduğunu söylemek için uygun bir zaman," dedi.

Abigail kaşlarını çattı. "Öyle mi?" diye sordu. "Nasıl yani?" Dora ona, "Bana her şey her zaman çok açık görünür," dedi, "Ama işlerin gerçekten karmaşık olduğunu anlamakta çok iyisin. Sessiz kalma konusunda fena sayılmayacak kadar iyi oldum... ama sen sessizlik sona erdiğinde söyleyecek bir şeyler bulma konusunda çok iyisin. Sen mükemmel bir yalancısın, Abigail. Seninle tanıştığım günden beri hep öyleydin."

Abigail kaşlarını kaldırdı. "Bunun bir iltifat olduğunu söyleyebilirim," dedi, "ama çoğu annenin çocuklarının yalancı olmasından gurur duymadığından eminim."

Dora Abigail'e nazikçe gülümsedi. "Ama ben gurur duyuyorum," dedi. "Beni Lord Hollowvale'den kurtarmak için yalan söyledin ve şimdi de daha fazla kızı ölmekten kurtarmak için yalan söylüyorsun."

Hugh, Dora ve Abigail'e baktı. Kaşları birbirine çatıldı. "Az önce ne hakkında yalan söylüyordunuz?" diye sordu.

Abigail gözlerini kırptırdı. "Az yalan *söylediğimin* farkında değilim," diye itiraf etti.

Aynı anda hem Hugh'ya hem de Dora'ya hitap etti.

Dora başını öne eğdi. "Leydi Pinckney için en iyisine inandığınızı söylemiştiniz; inatçılığı yüzünden başka bir kız daha ölürse pişmanlık duyacağınızı söylemiştiniz. O anda yalan söylediğinizi düşündüm. Leydi Pinckney muhtemelen çok uzun süre suçluluk hissetmeyecektir. Görünüşe bakılırsa kendi anılarını bir kez olsun kendine uydurmak için değiştirmiş bile."

Abigail bunu ciddi ciddi düşündü. Leydi Pinckney'nin Mercy'yle yaptığı konuşmayı kendine hizmet edecek şekilde yanlış hatırladığı doğrudu ve Abigail şimdi bu konu üzerinde bilinçli olarak düşündüğünde Dora'nın haklı olduğundan şüpheleniyordu. Leydi Pinckney davranışları ters giderse kendini suçlu hissetmeyecekti; daha çok, başkalarını suçlamak için gerçekleri çarpıtacaktı.

Ama Abigail iki kez, Leydi Pinckney'nin iyi niyetli *olduğunu* ima etmişti, yeter ki bir an için bunu fark etsin. Abigail her iki seferde de yalan söylediğini düşündü. Hiçbir parçası Leydi Pinckney'nin kendi çıkarıcı doğasının ötesine geçebileceğine gerçekten inanmıyordu. Böyle bir şeyi hayal edebilecek durumda değildi.

Abigail yüksek sesle, "Onu pohpohluyordum," dedi. "Leydi Pinckney iyi bir insan olduğuna inanmak istiyor. Biri ona aksini söylese bile dinlemez, bu yüzden ondan bir şeyler yapmasını istediğimde iyi biriymiş *gibi davranabilirim*."

Dora makul bir şekilde başını salladı. "Anlıyor musun?" dedi. "Bunu asla böyle düşünmezdim. Ama şimdi hatırlıyorum da, yıllar önce Lord Hollowvale'in de iyi bir insan olduğuna inanıyormuş gibi davranmıştın. Ona yalan söylediğinde ve bizi koruduğunda sana inanmasının bir nedeni de buydu."

Hugh rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kaydı. Abigail onun bu konuşma konusundan pek hoşlanmadığını söyleyebilirdi.

Dora Abigail'e, "İyi şeyler yapan zeki yalancılarla dolu pek çok peri hikâyesi var," dedi. "Periler kötüdür -Lady Hollowvale bunu her zaman ilk söyleyen kişidir- ve Bay Jubilee bir keresinde bana hilekârlığın perilere karşı neredeyse demir kadar iyi bir silah olduğunu söylemişti. Bence insanlar perilerden bile daha kötü olabilir. Bu yüzden hepsine yalan söyleme konusunda benden daha iyi olmana sevindim Abigail. Ve bunu ne zaman yapacağını ve ne zaman yapmayacağını çoğunlukla biliyor gibi görünmene de sevindim."

Abigail bunu yavaşça çiğnedi. "Hollowvale'e dönme konusunda sana ve babama yalan söyledim," diye gözlemledi. "*Bu* seni üzmedi mi?"

Dora bunun üzerine düşündü. "Öyle değil," diye itiraf etti ve bunu söylerken sesi çok şaşırmış gibi çıkıyordu. "Baban seni göndermekle hata etmiş gibi görünüyor, iyi niyetli olsa bile. Ve ona yardım etmek için burada olmana sevindim." Abigail'in omzunu sıktı. "İkimize de yalan söylemeyi alışkanlık haline getirmeni istemem. Ama bunu bir daha asla yapma ihtiyacı hissetmemen konusunda kararlıyım."

Abigail ayaklarına baktı. Bu kadar utanç verici bir şey için takdir edilmek garip bir şeydi. Ama Abigail annesinin onu kandıracak kadar iyi bir yalancı olmadığını biliyordu; Dora söylediği her şeye gerçekten inanmış olmalıydı.

"Gurur duyuyorum çünkü sen iyi bir yalancı ve iyi bir insansın," diye ekledi Dora usulca. "İkinci kısmı söylemeyi unutmamalıyım."

Abigail alaycı bir şekilde gülümsedi. "Sanırım bu konuda senin kararına güveneceğim," diye cevap verdi.

Dora aniden merdivenlere doğru baktı. "Ah," diye mırıldandı. "Elias'a bu akşam bir baloya katılacağımızı söylemem gerekecek."

Hugh koridora çıktıklarından beri ilk kez öksürerek güldü. "Oh, babam *buna* bayılacak," diye kıkırdadı.

Abigail küçük bir gülümsemeyi gizledi. "Haberini ona senin vermene izin vereceğim," dedi annesine. "Ben sadece... Mercy ve Leydi Pinckney'nin işi bitene kadar burada bekleyeceğim."

Dora ona bilmiş bir bakış attı. "Bugün yeterince acı çektiğin için burada saklanmana izin vereceğim," dedi. "Seni sevdiğimi bu şekilde anlayacaksın."

Abigail sırtıttı ve elbisesinin içine sakladığı mendili düşündü. "Biliyorum anne," dedi. "Ben de seni seviyorum."

BÖLÜM 17

Mercy ve Leydi Pinckney sonunda misafir odasından çıktılar. Abigail, Mercy'nin geride kaldığını düşündü çünkü Leydi Pinckney ön kapıdan çıktı ama Abigail merdivenlerden yukarı çıkmak için döndüğünde Mercy aniden arkasında, küçük bir gölge havuzunun içinde yarı yolda duruyordu.

"İnsanlara sinsice yaklaşmakta çok iyisin," diye itiraf etti Abigail Mercy'ye. "Bazen beni gerçekten korkutuyorsun."

Mercy hüzünle gülümsedi. "Bu sadece küçük bir intikam," dedi. "Lucy ve Leydi Pinckney ile geçirmek zorunda kaldığım her dakikadan nefret ettim." Bu düşünceye karşı omuzlarını kamburlaştırdı. "Her neyse... en azından bitti ve bitti. Lucy benimle tekrar konuşmaya başladı, o da var."

Abigail kararsızca başını salladı. "Seni zor durumda bırakmak istemedim," dedi. "Ama bu gece iyi geçmezse, Lucy ve Leydi Pinckney'nin yardımına hâlâ ihtiyacımız olabilir."

Mercy yüzünü buruşturdu. "Hâlâ acıtıyor," diye mırıldandı. "Kötü davranışların ödüllendirilmesinden nefret ediyorum."

Abigail içini çekti. "Biliyorum," dedi. "Ben de aynı şekilde hissediyorum. Ama en azından şimdi tekrar gündeme gelmeyecek. Ya Leydi Pinckney yeminini tutacak ya da..." Kaşlarını çatı. "Leydi Pinckney yeminini bozarsa ne olur ki zaten?"

Mercy omuz silkti. "Longshadow ona bir şey yapardı," dedi. "Tam olarak ne yapacağını bilmiyorum... ama hoş olmayacağı kesin. O sadece

Bu durumda sonuçlarına katlanmak zorunda kalacak. Yapabildiğim kadarıyla onu açıkça uyardım."

Abigail acımasızca başını salladı. "Leydi Pinckney bu yemini etmeyi seçti," dedi. "Eğer sözünü tutmazsa ve başına kötü bir şey gelirse bunu sana karşı kullanmayacağım."

Mercy bunun üzerine biraz rahatladı. "Peki... o zaman onun hakkında konuşmayı bırakalım," dedi. "Hadi odana gidelim de seni balo için giydireyim. Dört gözle bekliyorum." Mercy kolunu uzattı, Abigail de tuttu ve ikisi birlikte merdivenleri çıkmaya başladılar. "Bence gece yarısı kıyafeti sana çok yakışır."

Abigail yan gözle Mercy'ye baktı. "Gece yarısından yapılmış bir elbise hiç görmedim," dedi, "ama sanırım şu anda giydiğimden daha iyi tepki alır?"

Mercy gözlerini devirdi. "Şu anda giydiklerinle bir sorunum yok," dedi, "ama bence her şeyin içinde iyi görünüyorsun. Her neyse, bu daha çok insanların sana nasıl davranacağıyla ilgili. Çoğu insan gece yarısının korkutucu, gizemli ve güzel olduğunu düşünüyor. Bu yüzden, eğer bunu giyersen belki herkes seninle aşağılayıcı konuşmayı bırakır."

Abigail bunun üzerine gülümsedi. "Düşünceni takdir ediyorum," dedi. "Tekrar bir baloya gitmeyi dört gözle beklemiyorum. Daha önce hiç iyi sonuçlanmamıştı. Ama ikimiz de gece yarısı giyersek ve seninle bir kez olsun dans etme şansım olursa, o zaman söz veriyorum biraz olsun sabırsızlanacağım."

Mercy utangaç bir ifadeyle gözlerini kaçırdı. "Seninle tekrar dans etmek isterim," dedi. "Yuvarlak Göl'de çok eğlenmiştik, değil mi? Ama sanırım bu kez gölgelerle oynayamayacağız. Bu züppelerin hiçbirinde zerre kadar mizah ya da hayal gücü yok."

Çok geçmeden Abigail'in odasına geldiler ve Mercy kapıyı arkalarından kapattı. Abigail'e dönüp düşünceli bir şekilde baktı ve Abigail'in kızarmasına neden olacak şekilde gözlerini onun üzerinde gezdirdi.

"Üzerindekileri çıkarman gerekecek," dedi Mercy. Yüzünde nedense muzip bir gülümseme belirdi ve Abigail daha da kızardı. Bir an kıpırdandı ama sonunda elbisesinin arkasındaki düğmelere uzandı ve onları gevşetmek için kolunu kıvırdı.

Mercy onun arkasına geçti ve bir an sonra uzun parmakları Abigail'in elbisesinin arkasındaki düğmeleri buldu.

Abigail dondu kaldı. Yüzü alev alev yanıyordu ve Mercy bakmaya zahmet ederse bunun acı verici bir şekilde görüleceğini biliyordu. Her zaman olduğu gibi, şimdi de elbisesinin düğmelerini teker teker çözen o güzel parmakların farkındaydı.

Abigail nefes nefese, "Bugün ellerinde bandaj yok," diye gözlemledi. Mercy'nin yüzüne ya da sesine değil de kıyafetlerine odaklanmasını isteyerek yere baktı.

"Neredeyse yeni gibi oldum," diye onayladı Mercy. Bir düğmeyi daha açtı ve Abigail ürperdi. "Bir şeylere tekrar dokunduğumda onları hissetmek güzel. Yine de sanırım bu gece ikimiz de eldiven giyeceğiz."

Abigail belli belirsiz bir hayal kırıklığı duygusunu bastırdı. *Yine de ellerin çok güzel*, demek istedi. Elbette bunu söylemek garip bir şeydi ve bu yüzden bunu kendine saklamayı düşündü.

Ama Mercy, Abigail'in elbisesinin bir düğmesini daha açtı ve nedense bu ona yine de söyleme cesareti verdi.

"Ellerin çok güzel," diye mırıldandı Abigail. "Onları örtmek utanç verici."

Mercy durakladı. Abigail önce çok ileri gittiğini ve geri alamayacağı bir şeyi yüksek sesle söylediğini düşünerek dehşete kapıldı. Ama -çok yavaşça- Mercy uzanıp bir parmağını Abigail'in çıplak sırtında gezdirdi. "Senin... *her şeyin*... çok güzel," diye mırıldandı Mercy. "Üstünü örtmek utanç verici."

Abigail'in sinirleri bu ifade karşısında titredi. Eğer bu sözleri bir erkek söylemiş olsaydı, onun niyetinden kesinlikle emin olurdu. Ama yine de

Mercy'nin de aynı niyette olduğunu düşünmesini engelleyecek kadar şüphe - yeterince korku- duyuyordu.

Abigail'in boğazı kurumuştı. Ama yine de söyleyecek bir şeyler aradı. Sonunda -biraz kısık sesle- şöyle dedi: "Senin de zorbalığa uğrayacağından endişeleniyordum... ama aksanın mükemmeldi. Seni gece yarısına koyarsak, eminim herkes senin bir hanımefendi olduğunu düşünecektir."

Mercy yumuşak bir *hm* sesi çıkardı. "Şey... Öteki Taraf'ta sadece çamaşırcılara yardım etmedim," diye itiraf etti. "Yaklaşık bir buçuk yıl önce burada, Londra'da soylu bir hanıma yardım ettim. Bir şey isteyip istemediğimi sordu, ben de iyi bir soylu aksanının bir gün işe yarayabileceğini düşündüm."

Bu durum Abigail'i kısa bir süre rahatsız etti ama Mercy'nin parmakları dikkatini dağıtmıştı; parmaklar şimdi Abigail'in sırtındaki düğmelere kadar inmişti.

"Ama çamaşırcı olmayı tercih ederdin?" Abigail mırıldandı.

"olmayı tercih ederim," diye onayladı Mercy. "Yalan söyleme, sen de beni çamaşırcı olarak tercih ediyorsun, değil mi?"

Abigail ayak parmaklarına doğru gülümsedi. "Şapkanıza biraz bağlandım," diye itiraf etti. "Ama birdenbire bir hanımefendi gibi ses çıkarsan ya da bir avukat gibi görünürsen seni fırlatıp atmam."

Bu sözler Mercy'yi nedense tuhaf bir şekilde etkiledi. Uzun bir süre sessiz kaldı ve eli Abigail'in sırtında durakladı.

"Ya..." Mercy bir fikir bulmakta zorlandı ama soruyu bitirmek yerine endişeyle konuyu kapattı.

Abigail dönüp şaşkınlıkla ona baktı. "öyle olursa?" diye sordu.

Yine de bakışlarını kaçırma sırası Mercy'deydi. Yutkundu, Abigail'in gözleriyle buluşamadı. "Ya Ay'daki bekçi o yıldızları balık gibi besliyorsa? Her gece yeni yıldızlar ortaya çıkardı, değil mi? Sence kimse fark eder miydi?"

Abigail, Mercy'nin tamamen farklı bir şey söylemek üzere olduğundan *emindi*. Mercy'nin elini tutmak için uzandı ve

parmaklarını birleştirdi. Mercy'nin tenini tekrar kendi teninde hissetmek özellikle güzeldi ve bu hissin tadını çıkardı.

"İstersen bana söyleyebilirsin," dedi Abigail yumuşak bir sesle. "Ya da değil. Söylemeyeceğim.

sana bunu yaptırır."

Mercy başını kaldırıp Abigail'e baktı. Gözlerindeki gölgeler artık tamamen kaybolmuş, hüznölü bir alacakaranlıkla yıkanıp gitmişti. "Sana söylemek istiyorum," diye fısıldadı. "Ben... Ben sana *söyleyeceğim*. Eninde sonunda."

Abigail başını salladı ama Mercy'nin elini bırakmadı. Aksine, güven verici bir şekilde elini sıktı. "Bekleyeceğim," dedi. "Her şey yolunda."

Mercy ellerini kısa bir süre Abigail'in elleri üzerinde sıktı ama sonra ellerini gevşetti ve boğazını temizleyerek geri çekildi. "Elbiseyi çıkar," dedi Mercy otoriter bir tavırla. "Sana daha iyisini yapacağım. Bütün o züppeler seni gördüklerinde kıskançlıktan yeşile dönecekler."

Abigail Mercy'ye yarım bir gülümseme attı ama Mercy arkasını dönüp mendili saklandığı yerden çıkardı ve elbisesinin itaatkâr bir şekilde yere düşmesine izin verdi. "Lucy gibi konuşuyorsun," dedi Abigail. "Kimsenin beni kıskanmasını istemiyorum. Sadece bu geceyi kimse ölmeden atlatmak istiyorum."

Mercy alay etti. "Lucy açęözlü olduğu için herkesin onu kıskanmasını istiyor," dedi. "*Ben* herkesin intikam için sana gıpta etmesini istiyorum, çünkü hepsi sana çok kötü davrandı. Beni intikamımdan vazgeçmeye asla ikna edemezsiniz, o yüzden denemeyin bile."

O konuşurken odanın köşelerindeki gölgeler tekrar karardı. Abigail o soğuk, korkunç kıyameti hissetmeyi bekleyerek biraz irkildi ama bunun yerine sadece yumuşak, hoş bir sakinlik hissi vardı. Yavaşça, o gölgelerin en siyah kısımları bir araya geldi ve görünmez bir esintiyle ona doğru süzölüdü. Örümcek ipeği telleri gibi tenine yapıştılar ve dokundukları yere yapıştılar.

Abigail'in etrafında yavaşça oluşan cüppe o kadar koyuydu ki etraflarındaki ışığı içine çekiyordu. Leydi Pinckney'ninki gibi siyah değildi.

Yas elbisesi siyahtı - daha doğrusu, elbisenin siyahı ışıık ve renkten tamamen yoksundu. Elbette yüksek bel ve kısa kollarda detaylar vardı... ama bu detayların hiçbirini seçilebilecek kadar görünür değildi. Bunun yerine geniş etekler ve Abigail'in kalbine işleyen, ona sandığından çok daha güzel ve gizemli olduğunu fısıldayan bir tür karanlık heybet vardı.

Bu duygu Abigail'i uzun bir süre sersemletti ama Mercy yaptığı işi incelemek için adım attığında, Abigail tam zamanında hatırlayarak Öteki Annesi'nin mendilini elbisenin içine geri soktu.

"Şimdiye kadarki en iyi çalışmam!" Mercy elbiseye bakarken bunu ilan etti. Derin bir memnuniyet ifadesiyle parmaklarını elbisenin eteğinde gezdirdi; gölgeli kumaş parmaklarının altında dalgalanıyor, sanki dokunuşuyla tüyleri diken diken oluyordu.

Abigail mahcup bir şekilde gülümsedi. "Minnettarım," dedi. "Aksi takdirde Leydi Pinckney'nin standartlarına uygun bir elbiseyi nereden bulabilirdim bilmiyorum."

Mercy dudaklarını büzdü. "Eğer Leydi Pinckney gece yarısından yapılmış bir elbiseden memnun değilse, o zaman onun moda anlayışı bir sahtekârlıktır," dedi. "Peri dünyasında başka materyallerin modası geçebilir ama gece yarısı *her zaman* bir klasiktir."

Abigail bunu düşündü. "Gece yarısını nereden buldun peki?" diye sordu. "Sabahın sonları. Şu anda bulunabilecek pek fazla gece yarısı olduğunu sanmıyorum."

Mercy başını kaldırıp Abigail'e baktı ve yüz hatlarında bir belirsizlik belirdi. Vereceği yanıt üzerinde çok düşünmüş gibiydi ama sonunda şöyle dedi: "Gece yarısı hep yanımdadır. Bu... benim seçtiğim isim. Ben Mercy Midnight'ım."

Abigail gözlerini kırptırdı. Mercy'nin temkinli tavrı bunun gerçekten de onun gerçek adı olduğunu gösteriyordu ve bu adda havada asılı kalan, karanlık, ağır ve heyecan verici bir şey vardı.

Bir isim önermek korkunç bir şeydi, özellikle de bir büyücüye. Abigail ilk başta Mercy'yi böylesine tehlikeli ve kişisel bir bilgiyle kendisine güvenmeye iten şeyin ne olduğunu anlayamamıştı.

Ama Mercy daha önce Abigail'e başka bir şey söylemek *istemişti* - daha da vahim bir şey, öyle görünüyordu. Şimdi Abigail'in aklına Mercy'nin yüzünde bir suçluluk ifadesi olduğu geldi; Abigail bunun belki de Mercy'nin kendisine hâlâ güvendiğini gösterme şekli olduğunu düşündü.

"Bu gerçekten çok güzel bir isim," dedi Abigail yumuşak bir sesle. "Ve bunu kendin mi seçtin? Bence sana çok yakışıyor."

Mercy yere bakmış, Abigail'in gözleriyle karşılaşamamıştı. Solgun yanaklarına hafif bir kızarıklık yayıldı. "Adımı gizli tutmak üzücü bir şey," dedi Mercy sessizce. "Gerçekten hoşuma gidiyor ve bunu insanlara söylemekten hoşlanıyorum. Eğer bu kadar tehlikeli olmasaydı, biliyorsun, tüm dünyaya söylerdim."

Abigail uzanıp Mercy'nin elini tekrar tuttu. "Ama bunu bana sen söyledin," dedi. "Bütün dünya olmadığımı biliyorum... ama bence adın çok güzel. Ve bunu bilmeyen diğer herkes için telafi edecek kadar değerini bilmeye çalışacağım."

Mercy elini Abigail'in elinin üzerinde sıktı. "Bu önemli," dedi. "Umarım benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsundur."

Abigail yavaşça başını salladı. "Ben Abigail Wilder," diye mırıldandı. "İçinde göbek adları da var, yani biliyorsun. Ama bu son kısım benim için dünyalara bedel. Wilder olmayı ben seçtim ve ben de seçildim. İsimler önemlidir. Bu yüzden bu kadar güçlüler, anladığım kadarıyla."

Mercy buğulu bir şekilde gülümsedi. Tekrar Abigail'in eline baktı ve boğazını temizledi. "Pekâlâ," dedi. "Bana bak, daha işimiz bitmeden zafer ilan ediyorum. Hâlâ eldivenlere ve terliklere ihtiyacın var - ve saçını da yapmak istiyorum."

Mercy'nin sesinde gerçek bir coşku vardı; sanki en sevdiği bebeği giydirmekten bahsediyordu. Bu Abigail'in kalbini öyle ısıttı ki

O kadar ki, bir kez daha bir baloya gitmekle ilgili en kötü kuşkularını unuttu.

"Elbette," dedi Abigail, "beni bir gece yarısı prensesine dönüştürün."

Mercy'nin intikamı son derece hoş bir şeydi, en azından Abigail söz konusu olduğunda. Elbisenin gölgeleriyle oynayarak, onları kısaltıp uzatarak, havadan eldivenler ve terlikler döndürerek epey zaman geçirdi. Mercy, Abigail'in dağınık sarı saçlarına bile gece yarısı parçaları ekleyerek sert uçlarını yumuşattı. Tüm bu gece yarısıyla ilgili bir şey, Abigail'in her zaman çok keskin bir şekilde farkında olduğu tüm kusurları yumuşatıyor gibiydi - sanki karanlık, yakından ayrıntıları yıkamış ve geride yalnızca Abigail'in gecenin ortasında birine görünebileceği *fikrini* bırakmıştı.

Ancak sonunda Abigail, Mercy'nin kendisine de bir elbise dikmesi konusunda ısrar etti. Mercy büyük bir isteksizlikle kabul etti ama kendisi için diktiği elbisenin, Abigail için üzerinde çalıştığı başyapıtla kıyaslandığında sonradan düşünülmüş bir şey olduğu açıktı.

Gerçekten önemli değildi. Mercy gece yarısı giymek için *yaratılmıştı*. Abigail bunu ruhunun derinliklerinde, en ufak bir bakışta bile anlıyordu. Mercy'nin kendisiyle birlikte taşıdığı karanlık, güzel komuta duygusu, onu çevreleyen gölgeler tarafından daha da açığa çıkarıldı. Geceyarısı Mercy'yi seviyordu; bu onun formuna yapışmasından, adımlarıyla birlikte yer değiştirmesinden belliydi.

Abigail Mercy'ye her zamankinden daha fazla yalvarmak istiyordu... bir şey için. Bu garip bir histi - sanki Abigail'in Mercy'nin varlığına *ihtiyacı vardı*, Mercy zaten orada olmasına rağmen.

Abigail çaresizce, "Bu gece benimle gerçekten dans etmek zorunda kalacaksın," dedi. "Unutmayacaksın değil mi?"

Mercy Abigail'e sinsice gülümsedi... ve Abigail o anda *Mercy'nin ikisi* arasındaki gece yarısı prensesi olduğuna karar verdi.

"Neden unutayım ki?" Mercy sordu. "Listemin en başında bu var."

Abigail o zaman Mercy'nin yanında hissetmeye devam ettiği dođauřtũ duygunun doğasını fark etti. Mercy'nin ilgisini istiyordu ama daha da önemlisi, Mercy'ye *ait* olmak, onun sahiplenme ayrıcalığına sahip olmak istiyordu.

Bu tek başına tehlikeli bir duygu olabilirdi. Ama Abigail ilkinin hemen yanında inatçı bir duygu daha keşfetmişti: Mercy'nin de kendisine ait olmasını istiyordu. Karşılıklı bir aidiyetin çok iyi olacağını dũřtũndũ.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

Elias Wilder bir balo için giyinmişti ve bundan pek de memnun değildi.

"Belki de genel olarak balolara bir yasak getirebiliriz," dedi Elias.

Arabaları Lord Breckart'ın kasaba evine yaklaşırken mırıldandı. Gümüş kravatını rahatsız edici bir şekilde çekiştirdi. "Top atılmayan bir baloda kimse zehirlenemez."

Dora ona hoşgörüyle gülümseyerek kravatını düzeltmek için bir kez daha uzandı. Bu gece çok demode bir tarzda yeşil ipek bir elbise giymişti ama rengi gözlerinden birine uyuyordu ve elbisesindeki bir şey onu her zamankinden biraz daha sıcak ve cana yakın gösteriyordu. "Bu doğru elbette," dedi Dora Elias'a. "Ama insan birilerinin *başka bir yerde* zehirlenmesini bekliyor. Kabul etmelisin ki bir kez olsun balomuz olduğu için şanslıyız. Bu, ilgili herkesin tek bir yerde olduğu ve kendini sosyal hissettiği anlamına geliyor."

Abigail homurdandı. "Sanki sen istesen bile bu insanlardan herhangi biri partilerinden vazgeçecekmiş gibi," dedi. "Her neyse, son zamanlarda kimin sihirle uğraştığını öğrenmek isteyeceğiz. Benim yaşlarımda oldukları için evlilik pazarındaki kalabalığı ben halledeceğim. Yaşlılar da sana ve anneme kalıyor."

Araba çok küçük olduğu için Hugh kendini Mercy'nin kucağına, Abigail'in hemen yanına oturtmuştu. "Ben, Mercy ve Lucy konuşmaları dinleyeceğiz," dedi. "Ben de aşağıda aşçıyı izlemek istiyordum zaten, hizmetçiler çalışırken hep konuşurlar."

"Ah!" Dora aniden kendi retikülünü karıştırmaya başladı. "Cep aynamı yanıma almayı ihmal etmedim, Hugh. Her ihtimale karşı

Bir Şeye ihtiyaçınız olursa." Kısa süre sonra küçük aynayı çıkardı ve Abigail'e doğru yardımsever bir şekilde gösterdi.

"Hugh orada, anne," dedi Abigail, çenesini Mercy'ye doğru yardımcı bir hareketle sallayarak.

Dora Şimdi Mercy'ye doğru belli belirsiz gülümsüyordu. "Elbette," dedi, sanki hata tamamen kendisine aitmiş gibi. "Özür dilerim, Hugh. Bazen çok dağınık oluyorum."

Dora göremese de Hugh ona gülümsedi. "Denediğın için teşekkürler anne," dedi usulca. Belki de Abigail'in hayal gücüydü ama Mercy'nin Hugh'un elini sessizce sıktığını gördüğünü sandı.

Araba konağın dışında durdu ve aileleri merdivenlerden indi. Lord Breckart'ın konağı biraz talihsiz bir yerdi; yüksek bina muhtemelen bir zamanlar beyazdı ama Londra'nın atmosferi uzun zamandan beri onu isli bir griye boyamıştı. Bir uşak onları merdivenlerden balo salonuna yönlendirirken, Abigail konağın içinin de birçok açıdan dışıyla aynı olduğunu fark etti; yakın zamanda temizlenmiş olmasına rağmen, asık suratlı, süregelen bakımsızlık belirtileri vardı. Doğru ya da yanlış, Abigail genellikle bakımsız evlerin mutsuz hizmetkârların işareti olduğunu düşünürdü -mutlu hizmetkârlar eski püskü bir evi bile bir nebze hoş gösterebilirdi- ve Lord Breckart hakkındaki düşünceleri de buna göre şekillenmişti.

Son zamanlardaki çabaların, her köşesi mumlarla aydınlatılmış balo salonuna yönelik olduğu açıktı. En azından bir flüt sanki birinin beceriksiz kuzeni tarafından çalınıyormuş gibi ses çıkarıyordu. Balo salonunun içindeki insan kalabalığı kesinlikle boğucu görünüyordu ve-

-Ve Abigail sorun çıkaracak bir şeyler aradığını fark etti. Balo salonuna yaklaştığı her adımda vücudu artan bir korkuyla kıvrılıyor ve elleri göğsünde tuttuğı sihirbaz aletleri retikülünü daha sıkı kavrıyordu.

Burada olmak istemiyorum, diye düşündü Abigail baş dönmesiyle. *Ama buradayım. Bu baloya katılmayı ben seçtim. En iyisi ben devam edeyim.*

Mercy Abigail'in kolunu sıktı ve Abigail en azından bir an için korkusundan sıyrıldı. Şöyle bir baktı ve Mercy'nin dudaklarındaki o sinsî, bilmiş gülümsemeyi gördü. Gözlerindeki alacakaranlık merdiven boşluğunun karanlığında daha da canlıydı; siyah saçları boynunun solgun sütununu uzatacak şekilde başının üzerinde toplanmıştı. Giydiği gece yarısı elbisesi, etraflarını saran titrek gölgelerin arasında gidip geliyordu.

Mercy, Abigail'e, "Sen bundan daha kötülerıyla de karşılaştın," diye mırıldandı. "Sen bir büyücüsün ve bir peri dostusun. Bir sürü boş kafalı sana ne yapabilir ki?"

Abigail bunun üzerine alaycı bir şekilde gülümsedi. "Korkmamam gerektiğini biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ama korkuyorum. Ben buraya ait değilim. Kendini ait olmadığın bir yere yapıştırmak her zaman acı verir."

Abigail bunu sadece Mercy'nin duymasını istemişti ama Elias tam önlerinde durdu ve karanlık bir ifadeyle başını çevirdi. "Mevsiminden pek hoşlanmadığını biliyordum," diye Abigail'i suçladı. "Birini kurbağaya dönüştürmem gerekip gerekmediğini sordum ve sen hayır dedin."

Abigail yüzünü buruşturdu. "İşte *tam* da bu yüzden sana söylemedim," dedi biraz da özür dileyerek. Özel olarak, Elias'ın bu partiye gelmeden önce Lord Longshadow'a karşı yasaklar için büyüünün çoğunu kullanmış olmasının muhtemelen en iyisi olduğunu düşündü. Patavatsız bir hanımefendi balonun ortasında nalları dikmeye başlarsa soruşturmaları *kesinlikle* raydan çıkardı.

Mercy şaşkınlıkla başını salladı. "Bu kez sana gece yarımı verdim," dedi. "Kimse sana kötü davranmaya *cüret* etmemeli." Yine de Abigail'in kolunu bıraktı ve bir uşağın tanışma sesleri çıkardığı balo salonuna giden sıranın önüne baktı. "Her şey iyi olacak, göreceksin. Seninle içerde buluşuruz."

Abigail sıkıca başını salladı. Bir sonraki anda Mercy tamamen gölgelerin arasında kayboldu.

geçmeden Abigail'in ailesi kapıdaki uşağa ulaştı. Zavallı adamın yüz ifadesi onları görünce anında temkinli bir hal aldı; Elias'ın tekinsiz duruşu, Dora'nın uyumsuz gözleri ve Abigail'in gece yarısından kalma ihtişamlı elbisesi düşünüldüğünde, onların uhrevi doğasını yanlış anlamak mümkün değildi. Uşak daveti biraz endişeyle karşıladı ve Elias'la sessiz bir tonda konuştu. Sonra döndü ve balo salonuna haber verdi:

"Lord Elias Wilder, Leydi Theodora Wilder ve kızları Bayan Abigail Wilder."

Bunun üzerine Abigail gülümsemesini gizlemek zorunda kaldı. Teknik olarak konuşmak gerekirse, toplum onu Lord Sorcier'in kızı olarak değil, vasisi olarak görüyordu. Ama Elias açıkça onun endişelerini ciddiye almış ve ne olursa olsun bu şekilde tanıtılmasında ısrar etmişti. Çok az insan Lord Sorcier'in kızına, o da odada bulunup hoşnutsuzluğunu dile getirirken hakaret edecek kadar cesur olabilirdi.

Ancak baloya doğru ilerlerken Abigail insanların gözlerinin tedirgin bir şekilde anne ve babasının yanından geçip kendisine dikildiğini fark etmekten kendini alamadı. İlk başta, sessiz fısıltılar midelerini bulandırdı... ama konuklar o geçerken başlarını Abigail'e doğru eğdiler ve Abigail yavaş yavaş bakışların bu kez huşu ve korku karışımı bir şey olduğunu fark etti.

"Tehlike var sevgilim," diye fısıldadı Leydi Hollowvale'in sesi. Kulak.

Abigail irkildi ve odanın içinde etrafına bakındı. Elini yukarı kaldırdı göğsüne, mendilin saklı olduğu yere. Ama Öteki Annesinin sesi tekrar kayboldu ve yerini balo salonunun gürültüsüne bıraktı. Fısıltıya neyin sebep olduğunu söylemek zordu.

Abigail gümüş matarasını avizesinden çıkardı ve gözotu çayından bir yudum aldı. Mum ışığı tuhaf bir şekilde fazla parlak bir pus halini almıştı...

Ama gizli hiçbir şey gözüne çarpmadı ve kaşlarını çatarak şişeyi tekrar retikülüne soktu.

Mavi yelekli, tuzlu biberli saçları olan bir adam o anki konuşmasına ara vererek Elias'a doğru yürüdü. Elias da sanki çok tatsız bir şeyle uğraşmak üzereymiş gibi çenesini tuttu.

"Kahretsin," diye mırıldandı Elias, Abigail'in düşüncelerini bozarak. "Lord Breckart kişisel selamlarını iletmek için buraya geliyor. Hepimizin aynı anda acı çekmesine gerek yok."

"Leydi Mulgrew'u buradan görebiliyorum," dedi Dora boş boş. "Bütün akşamı dedikodu yaparak geçireceği kesin. Ben gidip onu biraz cesaretlendireyim."

Abigail Öteki Annesi'nin fısıltısını gündeme getirmeyi düşündü... ama itiraf etmek gerekirse bu konuda ne söyleyeceğinden emin değildi. Tehlikeli birinin katıldığından zaten şüpheleniyorlardı ve Abigail henüz konuyla ilgili daha spesifik bir bilgi veremiyordu.

Hugh burnunu kırıştırarak etrafına bakınırken Abigail'in anne ve babası kalabalığın arasına karıştı. "Ne kadar çok insan var," diye mırıldandı. "Onların arasından yürümek zorunda kalacağım. Her zaman tuhaf hissediyorum."

Abigail tereddütlerini bir kenara bırakarak ona sempatik bir bakış attı. "İstersen köşelere çekilebilirsin," dedi. "Sanırım tatsız konuşmaların çoğu zaten orada oluyor."

Hugh başıyla onayladı. "Lucy kimi dinleyeceğini bildiğini söylüyor. Aslında bu konuda biraz heyecanlı olduğunu düşünüyorum."

Abigail sinirli bir tepkiyi bastırdı - *elbette Lucy herkesi dinleyebilmeyi severdi* - ve bunun yerine başını salladı. "O halde Hugh'a yardımcı olabilecek bir yön gösterebilirsen çok memnun olurum Lucy," dedi. "Pekâlâ. Hepimiz nereye gittiğimi biliyoruz. Sanırım gidip koca avına katılıyormuş gibi yapacağım."

Hugh elleri cebinde uzaklaşırken kendi kendine kıkırdadı. Abigail hedeflerini bulmak için odaya göz gezdirdi. O

Onları çok geçmeden bulmuştu çünkü evlilik pazarının genç kadınları her zaman bir sürü halinde bir araya geliyor gibiydi. Bu akşam, punçları ve hayranlarıyla bir araya toplanmış, ev sahibesinin dans pistini resmen açmasını bekliyorlardı.

Abigail eteklerini topladı -bu kez ayak bileklerini göstermemeye dikkat ederek- ve evlilik köşesine doğru ilerlemeye başladı. Önceki deneyimleri, diğer konukların arasından geçerken zorlanacağını düşünmesine yol açmıştı; ama bu kez insanlar hemen yolundan çekiliyor, o geçerken arkasından bakıyorlardı.

Abigail'in yaklaşımını ilk değerlendiren Bayan Bridget Gillingham oldu. Abigail'in sosyal ayrıntılara pek akli ermezdi ama Bayan Gillingham'ın hem ortalama bir görünüme hem de ortalama bir çeyize sahip olduğunu hatırlıyor gibiydi. Bayan Gillingham her ikisini de Lucy'nin arkadaşlığına sımsıkı sarılarak telafi etmiş, Lucy'nin açıkça arzuladığı iltifatları ona düzenli olarak yağdırmıştı. Abigail ise Bayan Gillingham'ın görünüşünde itici bir şey bulmamıştı; her zaman kahverengi gözleri ve kestane rengi saçlarıyla uyumlu, sade ve güzel elbiseler tercih etmişti. Abigail'i en çok rahatsız eden şey Bayan Gillingham'ın acımasız ve çıkarıcı kişiliğiydi.

Abigail, Bayan Gillingham'ın kendisine pay verecek ve diğer hanımları da aynısını yapmaya teşvik edecek en olası genç hanım olduğunu düşündü. Ama bu gece Bayan Gillingham, Abigail'i görünce memnun bir gülümseme takındı ve onu gruba katılması için işaret etti.

Abigail özel olarak Mercy'ye daha sonra teşekkür edeceğini hatırlattı. Gerçekten de, birazcık gece yarısının bir insanın sosyal statüsü için neler yapabileceği inanılmazdı.

"Biz de sizi bir daha göremeyeceğimizi sanıyorduk!" Abigail konuşma mesafesine geldiğinde Bayan Gillingham, "Biz de seni bir daha göremeyeceğimizi sanıyorduk," dedi. "Çok uzun zaman oldu, Abigail. Umarım sen ve ailen iyisinizdir?"

Abigail ilk adının kullanılmasından ürkmemek için çaba sarf etmek zorunda kaldı. Lucy ve diğerleri ona her zaman saygısızlık olsun diye *Abigail* demişlerdi. Bayan Gillingham şimdi bu ismi küçümsemekten çok, sanki her zaman sevgi dolu bir yakınlığın işaretiymiş gibi kullanıyordu. Ama Abigail onu düzeltmenin bir anlamı olmadığına karar verdi. Bu ani sıcak karşılama sadece onun yararına olabilirdi.

"İyi gidiyoruz," dedi Abigail dikkatle, aksanını özenle tamamlayarak. "Elbette çok meşguldük ve bu yüzden sosyal sorumluluklarımız ne yazık ki bir kenara bırakıldı."

"Elbette, doğal olarak," dedi Bayan Gillingham sempatiyle. "İnsanın ülkesine hizmeti her şeyden önce gelmeli. Lord Sorcier'e özenli koruması için hepimiz minnettarız."

Bayan Phoebe Haddington - sarışın, dişleri bilinçli olarak çarpık genç bir kadın - Abigail'e dudak bükerek gülümsedi. "Ama belki de onun yerine peri balolarına katılıyorsunuzdur?" Bayan Haddington önerdi. "Her zaman senin kılık değiştirmiş bir peri prensesi olduğunu söyledim. Ve şimdi, haklı olduğum kanıtlandı! Lütfen söyle bize Abigail, biz konuşurken senin dönüşün için yanıp tutuşan bir peri lordu var mı?"

Abigail yavaşça gözlerini kırptırdı. Bu iltifat neredeyse hakarete kadar çirkindi. Aslında bu ona bir zamanlar hanımefendilerin Lucy ile konuşma tarzını hatırlatmıştı. Bu fikir ağzında öyle ekşi bir tat bıraktı ki, yüzüne yansımaması için kendini zor tuttu.

Bu tam da Lucy'nin üzerinde işe yarayacak türden saçma bir iltifat, Abigail düşündü. Onlar sadece en iyi bildikleri şeyi yapıyorlar.

Abigail dikkatle, "Bildiğim kadarıyla benim için yanıp tutuşan bir peri lordu yok," dedi. Daha önce peri balolarına gittiği fikrini doğrulayıp doğrulamamakta tereddüt etti -Lady Hollowvale çocuklar ve diğer periler için sık sık tuhaf partiler düzenliyordu- ama Abigail bu itirafın konuşmayı tamamen rayından çıkaracağından emindi. Onun yerine şöyle dedi:

"Bayan Lucy Kendall'ın kayıp olduğunu fark ettim. O trajediyi neredeyse unutmuştum."

Bayan Gillingham ve Bayan Haddington aniden ihtiyatlı bakışlar attılar. Arkalarındaki diğer hanımlar rahatsızlık içinde kıpırdandılar.

"Evet, ... korkunç bir trajedi," dedi Bayan Haddington.

"Gerçekten korkunç," diye onayladı Bayan Gillingham. "İnsan bunun hiç kimsenin başına gelmemesi gerektiğini düşünmeden edemiyor. Ama..."

"Ama," diye onayladı Bayan Haddington, yüzünü buruşturarak.

Bayan Gillingham komplocu bir tavırla öne doğru eğildi ve yelpazesinin arkasından konuştu. "Kabul etmek gerekir ki Lucy olmadan her şey biraz daha , Tanrı ruhunu şad etsin. Hepimize çok iğrenç davrandı. Özellikle de senin hakkında söyledikleri... Ah, beni bağışla ama üzüntünün de bir sınırı olmalı.

Lucy gerçekten bir zorbadan başka bir şey değildi."

Abigail uzun bir süre Bayan Gillingham'a baktı. Bariz duygusuzluk onu rahatsız etmemişti; ne de olsa Abigail de Hugh ile aynı duyguları paylaşmıştı. Ama Abigail hakkında söylenen her kötü şeyin Lucy'nin suçu olduğu iması - diğer genç kadınların önceki kötü davranışlarının tümünü ölü bir kadına yükledikleri fikri

-Abigail'in hemen tutarlı bir yanıt verememesine neden olacak kadar uçuk görünüyordu.

Sessiz bir ses, "Bayan Wilder'a alacalı cadı dediğinizi hatırlıyorum, Bayan Gillingham," dedi. "Eminim o da bunu hatırlıyordur."

Abigail söz konusu sese doğru sertçe baktı. Bayan Esther Fernside kısa boylu, alçakgönüllü bir kadındı; fûme saçları ve dalgın bakışlarıyla diğer hanımların arasında onu gözden kaçırmak son derece kolaydı. Bu gece, bir süredir paketlenmiş gibi duran soluk sarı bir balo elbisesi giymişti.

Bayan Gillingham ışıltı ışıltı kızardı. "Ben... Ben bunu hiç hatırlamıyorum," diye bocaladı. "Hafızanız sizi tamamen yanıltmış Bayan Fernside. Ben biliyorum

Babanız bizim ev sahibimiz, ama bu size kendi misafirlerinize iftira atma hakkını kesinlikle vermez."

Abigail yüzünü buruşturdu. Kendini savunmak için zaman kaybetmeye hiç niyeti yoktu ama Bayan Fernside'in da kendisini savunduğu için taciz edilmesine izin veremezdi.

"Bu yorumu sizin ağzınızdan duyduğumu çok net hatırlıyorum, Bayan Gillingham," dedi Abigail. "Ama o sırada içinde bulunduğunuz zor durumu anlıyorum. Eminim Lucy sizi bu şekilde konuşmanız için cesaretlendirmiştir."

Bayan Fernside Abigail'e keskin bir bakış attı ve Abigail o anda ikisinin de onun yalan söylediğinin farkında olduğunu anladı. Abigail bir başkasını böylesine duygusuzca aşağılamak için gerekli olan zihniyeti anlamıyordu. Ve tüm imalara rağmen, Bayan Gillingham'ı önceki davranışı için en ufak bir şekilde bile affetmedi.

Yine de Bayan Gillingham rahatladı, şimdi sadece hafifçe utanmış görünüyordu. "Gerçekten de böyle bir yorum yaptığımı hiç hatırlamıyorum," dedi. "Ama... eğer böyle bir şey yaptıysam, tabii ki en derin özürlerimi *kabul* edin. Dediğiniz gibi, Lucy'nin yanında her zaman kendimde değildim."

Abigail artık kadınları çekici bulabildiğinin farkındaydı ve düşünmeden edemiyordu: *İşte bu yüzden hiçbir baloda aşık olmadım. Siz aristokratların çoğu çok kötüsünüz.*

Abigail yine de Bayan Fernside'a minnetle gülümsedi. Bayan Esther Fernside'ı daha önce *fark etmiş* olsaydı, çok iyi anlaşılabileceklerini düşündü.

Abigail, Bayan Gillingham'a, "Lucy'yi Leydi Lessing'in balo gecesinde gördüğünüze eminim," dedi. "Aslında Lucy'nin Bay Red ile dans ettiğini duydum."

Bayan Gillingham hızla elini salladı. "Ah, Lucy başka seçeneği kalmayıncaya kadar kendini onun üzerine attı," dedi. "Bay Red her zaman bir centilmen olduğu için muhtemelen kendini buna mecbur hissetti."

Abigail hayal kırıklığına uğramış bir yorumu ısırdı. En azından Lucy'nin öldüğü gece etrafında kimin dolaştığını öğrenmeyi umuyordu

-Ancak şu ana kadar orada bulunan tüm hanımlar Lucy ile olan arkadaşlıklarını en aza indirmeye odaklandıkları için bu konuda faydalı bir bilgi verememişlerdi.

"Ama Bay Red'le ilgilenmiyorsunuz tabii," dedi Bayan Haddington hemen. "Sana çok *normal* görünüyor olmalı, Abigail. Lord Sorcier'in kızının en azından bir sihirbaza ihtiyacı olmalı."

Erkeklerle hiç ilgilenmiyorum, diye düşündü Abigail ekşiyerek. *Bay Red'le ilgili planlarınız tamamen güvenli, Bayan Haddington.* Ama Bayan Haddington son yorumu çabucak anladı. "Sanırım bir sihirbazla evlenmem gerekecek," dedi Abigail. "Ya da en azından bu konuyu tartışabilecek kadar bu işle uğraşmış biriyle. Bu gece bu tanıma uyabilecek birini tanıdığınızı sanmıyorum."

Bayan Haddington bu konuda birkaç isim önerebilmeyi çok *istermiş* gibi görünüyordu. Ama Abigail'e alaycı bir tavırla gülümseyen ve şöyle diyen Bayan Fernside oldu: "Umarım babama kur yapmaya niyetli değilsinizdir, Bayan Wilder. Sizin için çok yaşlı ve kişiliğini tavsiye edemem."

Abigail şaşkınlığını gizlemek için umutsuzca çabaladı. Konuşmanın geri kalanını düşündü ve ev sahipleri Lord Breckart'ın Bayan Fernside'in babası olduğunu hatırladı. Abigail, Bayan Fernside'a, "Bunun aklımdan geçtiğini söyleyemem," diye güvence verdi. "Babanızın bir sihirbaz olduğunu bilmiyordum."

Bayan Fernside içini çekti. "Kendisine sihirbaz *demeyi* seviyor," diye mırıldandı. "Muhtemelen babanı çoktan köşeye sıkıştırmıştır, onunla büyük bir ciddiyetle sihir hakkında konuşmak için."

Bayanlardan birkaçı bu açık sözlü gözlem karşısında sinirli bir şekilde güldüler. Abigail, Bayan Fernside'in bu gece neredeyse tüm nezaketini bir kenara bıraktığını düşündü. İşte

Abigail'in tam olarak çözümediği bir nedenden dolayı tavırlarında bir tür isyankâr çaresizlik vardı.

"Bayan Wilder." Ses Abigail'in arkasından geliyordu. Abigail'in zarif aksanına bakarak sesi seçmesi bir saniye sürdü ama döndüğünde Mercy'nin kendisine arkadan yaklaştığını gördü. Kendi gece elbisesi mum ışığında göz kamaştırıyor, karanlığa karşı bir iç çekiş gibi kayıyordu. O kadar mutlak, nefes kesici bir güzelliği vardı ki Abigail düşünmeden edemedi: *Hepiniz Bay Red'inizi alabilirsiniz. Ben Bayan Geceyarısı'na neredeyse aşık oldum.*

"Ne kadar güzel bir elbise giymişsiniz," diye gözlemledi Mercy, ironi yapmadan. "Umarım yakında, pist açılmadan ve bir düzine beyefendi tarafından köşeye sıkıştırılmadan önce benimle dans etme onurunu bana bahşedersiniz."

Abigail'in yanakları bu duygu karşısında hafifçe kızardı. Kadınlar pist açılmadan önce sık sık birlikte dans ederlerdi ama birbirlerini böyle süslü bir dille dansa davet ettikleri nadirdi.

Bayan Fernside gözlerini Mercy'ye dikti. "Ben..." Kararsızca sözünü kesti. "Sizi tanıyor gibi hissediyorum, bayan. Ama adınızı hatırlayamıyorum. Bu geceki davetli listesinde miydiniz?"

Abigail yüzünü buruşturdu. Mercy, ev sahibinin öz kızının önünde kendini açıkça ortaya koyduğunu bilemezdi. "Mercy ve ben tanışıyoruz," dedi Abigail hızla. "Eminim burada olması gerekiyordu. Garip bir dikkatsizlik olmuş olmalı, hepsi bu." Abigail hemen Mercy'nin elini tuttu ve ekledi: "Belki de o dansı şimdi yapmalıyız."

Bayan Gillingham gönüllü olarak, "İsterseniz retikülünüzü tutabilirim," dedi. Önceki yorumlarının gün ışığına çıkmasından sonra, memnun etmeye fazlasıyla hevesli görünüyordu.

Abigail dudağını ısırды. Sihirbazlık aletlerini Bayan Gillingham'a teslim etmek pek de iyi bir fikir gibi görünmüyordu. Ama kadının yüzünde umutsuzca inatçı bir ifade vardı ve Bayan Fernside hâlâ ona bakıyordu.

Mercy sanki çözülmesi gereken bir bulmacaymış gibi, Abigail retikülü aceleyle Bayan Gillingham'ın eline tutuşturdu.

"Dikkatli ol," dedi Abigail. "Babam onu hırsızlara karşı lanetledi ve eğer açılırsa korkunç şeyler olabilir."

Bayan Gillingham bunun üzerine gözlerini büyüttü. Ama Bayan Fernside tam onlara tekrar hitap etmek için ağzını açıyordu ki Abigail, Mercy ile birlikte dans pistine doğru hızla döndü.

"Bu şaşırtıcı derecede aydınlatıcıydı," diye mırıldandı Abigail. "Ev sahibimiz Lord Breckart kendini sihirbaz sanıyor. Şimdiye kadar babama söylemiştir."

Mercy kaşlarını çattı. "En azından bir şüpheli var," diye mırıldandı. "Babana söyleyelim mi?"

Abigail odada Elias'ı aradı. Ancak o artık Lord Breckart ile konuşmuyordu. Kalabalık balo salonunun büyüklüğüne göre çok fazlaydı ve Abigail hayal kırıklığıyla yumuşak bir ses çıkardı. "Nereye gittiğini bilmiyorum," dedi. "Ama konuşmak için köşeye sıkıştırıldığına göre Lord Breckart'ın ilgisini şimdiye kadar öğrenmiş olmalı."

Mercy bunu düşündü. "Bir kara büyücü Lord Sorcier ile büyü teorisi konuşmaya cesaret edebilir mi?" diye düşündü.

Abigail Mercy'ye kuru bir bakış fırlattı. "Kara büyücülerin zekâ ya da ihtiyat konusunda aşırıya kaçtıklarını düşünmüyorum," dedi. "Yıldız balıklarıyla dolu gökyüzünüz yerine şunu hayal edin: Lucy kara büyü öğrenseydi nasıl olurdu? Ne kadar akılsızca olursa olsun, bunu *bir* şekilde göstermesi gerekirdi."

Şüpheli flütçü tiz bir nota çaldı ve Abigail irkildi. "Özür dilerim," dedi. "Bu gece doğru dürüst dans etme şansımız olacağını sanmıyorum. Gerçekten dans etmek istiyordum ama bu kadarı da fazla."

Mercy bilerek gülümsedi. "Şu anda senden herhangi bir borç talep edemem ne yazık, Abigail Wilder," diye mırıldandı. "Çünkü eğer yapabilseydim, daha sonra bana bir dans borçlu olduğumu söylerdim."

Abigail yorgun bir şekilde gülümsedi. "Daha sonra bir tane *istediğime* güvenmen gerekecek," dedi.

O sırada Lord Breckart'ın kız kardeşi araya girerek pisti dikkat kesilmeye çağırdı ve Abigail derin bir iç çekti. Aslında dans pistinden tamamen kaçmak üzereydi ki Öteki Annesi'nin sesi bir kez daha kulağına fısıldadı.

Leydi Hollowvale, "*Tehlike var, sevgilim,*" diye nefes aldı.

Bir an sonra, biri tereddütle dirseğine bir el bastırdı.

"Bayan Wilder?" dedi genç bir adam. "Lütfen önden gittiğim için kusura bakmayın, burada birinin dikkatini çekmek çok zor. İlk dans için bana katılabileceğinizi umuyordum."

Abigail kaşlarını çatarak döndü. Az önce dirseğine dokunan adam kendisinden bir baş uzundu; siyah saçları, güçlü bir çenesi ve klasik yakışıklı bir gülümsemesi .

Koyu kırmızı bir kravat takıyordu.

"Bay Red'di, değil mi?" Abigail söyledi.

Genç adam Abigail'e şaşkın bir bakış attı ve Abigail hemen kendini düzeltti. "Bay James Ruell," dedi. "Özür dilerim. Bayanların hepsi size Bay Red diyor ve bu benim aklımda kalmış gibi görünüyor."

Leydi Hollowvale, "*Tehlike var, sevgilim,*" diye ısrar etti.

"Oh," dedi Bay Ruell mahcup bir ifadeyle. "Sanırım bu kravata aşırı bağlıyım, değil mi? Her zaman başka *bir* şey giymek istiyorum ama bu benim favorim."

Abigail gözlerini kıstı. Bir yanı, babasını aramaya geri dönebilmek için Bay Ruell'i olabildiğince çabuk başından savmak istiyordu. Ama Leydi Hollowvale'in uyarısı içinde ihtiyatlı *olmanın* tam tersi bir duygu uyandırmıştı: Aslında Abigail, Bay Ruell'la dans ederse ilginç bir şeyler öğreneceğinden artık kesinlikle emindi.

Abigail elinden geldiğince kibar bir şekilde, "Sizinle dans etmekten memnuniyet duyarım, Bay Ruell," dedi.

Mercy Abigail'e yaralı bir bakış fırlattı ama Abigail ona hemen göz kırptı. "Sanırım babamı arıyordun?" Abigail Mercy'ye şöyle dedi. "Umarım onu yakında bulursunuz. Her halükarda Bay Ruell'in yanında olacağım."

Mercy kaşlarını çattı... ama Abigail işe yarar *bir şeyler* anlatmayı başarmış olmalıydı ki yavaşça başını salladı. "Sanırım gidip onu aramaya devam edeceğim," dedi. "Dansınızın tadını çıkarın, Bayan Wilder."

Abigail, Bay Ruell'in elini tutmak için geri döndü. Göz ucuyla, nikâh masasındaki kalabalığın tüm dikkatini kendisine çevirdiğini gördü.

"*Tehlike var hayatım,*" dedi Leydi Hollowvale tekrar, öncekinden daha ısrarla.

Aha, diye düşündü Abigail. *Demek var.*

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

(Pist, özel sohbetlere pek de olmayan bir quadrille ile açıldı. Yine de, Abigail ufak tefek konuşmalar yapmayı başardı.

hareketleri arasında, kulağına tehlikeyi fısıldayan Öteki Annesinin sesinin tüm zaman boyunca belirgin bir şekilde farkındaydı.

"Mükemmel bir dans partnerisiniz Bay Ruell," dedi Abigail, ses tonunu ölçülü tuttu. "Eminim ki çok talep görüyorsunuzdur."

Bay Ruell bu iltifat karşısında gülümsedi. "Dans etmekten büyük keyif alıyorum," dedi. "Bu baloların ne kadar sıkıcı olduğundan bahsetmenin moda olduğunu biliyorum ama elimde olsa her akşam gün batımından şafağa kadar dans ederdim."

Abigail onu dikkatle inceledi. "Söylediklerinize dikkat edin Bay Ruell," dedi. "Kimin dinliyor olabileceğini asla bilemezsiniz. Whisperlake'teki periler haftalarca süren balolar düzenlerler. Ölümlü konuklarının bazen yorgunluktan öldüğünü duydum."

Bay Ruell bu acımasız gözlem karşısında gözlerini kırptırdı. "Oh," dedi. "Ne kadar korkunç."

Abigail, Bay Red'in bu ölümcül sorunun ortasındaki yerinin hiç de farkında olmadığından şüphelenmeye başlamıştı bile. Ama şimdi onun tam da görüldüğü gibi biri olduğuna tamamen ikna olmuştu: yakışıklı ama ne sihirden ne de perilerden pek az anlayan, umursamaz bir asilzade.

"Bayan Lucy Kendall'ın ettiği akşam onunla dans ettiğinizi duydum," dedi Abigail. "Acaba siz de Bayan Lucy Kendall'la dans ettiniz mi?"

Edwards ve Bayan Hancock nispeten yakın zamanda." Konuşma konusu hiç de uygun değildi ve Abigail evlilik peşinde koşuyor *olsaydı*, karşısındaki adamla olan şansını kesinlikle mahvedeceğini biliyordu.

Bay Ruell birden yıpranmış göründü. Abigail'in giydiği gece elbisesi açıkça ilgisini çekmişti ama Abigail'in bu ürkütücü konuşma konusundaki ısrarı, konuşmaları uzadıkça onu bu ilgiden pişman ediyordu. "Ben... Sanırım yapmış olmalıyım, evet," dedi rahatsız bir şekilde. "Çok fazla dans ettim Bayan Wilder."

"Tehlike var, sevgilim-"

Bu kez, Leydi Hollowvale'in fısıltısının son kısmı birinin çılgılığı tarafından bastırıldı.

Abigail dönüp baktı ama konukların yoğunluğu arasında çılgılığın kaynağını seçmek zordu. Elbette daha da kötüsü, tüm bu insanların paniklemeye başlamış olmasıydı. Çiftler körü körüne geri çekilirken dans pisti kısa sürede kaosa dönüştü.

Bay Ruell, Abigail'i belinden tutup hızla geriye çekti, tam o sırada izdiham yaratan bir misafir dalgası yanlarından geçip gitti. Narin mücevherler kırıldı ve dekoratif tüyler yere düşerek atılan şallara karıştı.

Atılan şallardan biri -açık pembe bir kumaş parçası- dans pistinde kararlılıkla ilerliyor, sanki insan kalabalığını kovalıyordu.

"Olamaz," diye inledi Abigail.

"Neler oluyor burada?" Bay Ruell'ın nefesi kesildi.

Pembe şal yavaşça düşerek asker adımlarıyla yürüyen minik bir saman adamı ortaya çıkardı.

Gece yarısı Abigail'in gözünün kenarında dalgalandı. Bay Hayes, sahip olmadığı gözlerini kısarak ona doğru döndü. Abigail biliyordu,

Bir şekilde, eğer gözotu çayından bir yudum alsaydı, gölgelerin arasından kaçan Mercy'nin şeklini görecekti.

Bay Hayes neden Mercy'nin peşinde? Abigail merak etti. Sadece kuşları korkutması gerekiyordu.

Bay Hayes, Mercy'nin karanlığından hiç etkilenmemişti. Onun peşinden hatasız bir şekilde yürüdü ve dehşete düşmüş aristokratları peşinden sürükledi.

"Kara büyü!" diye bağırdı biri.

"Lord Sorcier nerede?" diye sordu bir adam.

Abigail kendini Bay Ruell'in elinden kurtardı ve kalabalığın arasından zorla ilerledi. "Bay Hayes!" diye tısladı. "Geri çekilin, Bay Hayes!"

Ancak kalabalığın sesi çok yüksekti ve Abigail küçük saman adamın onu duymadığını biliyordu. İnatçı kovalamacasına devam ederek görünmez rakibinin peşine düştü.

Abigail bu kadarının yeterli olduğuna karar verdi. Çılgılık atan bir kadının yanından dirsek atarak geçti ve gece yarısı eteklerini uygunsuz bir uzunluğa kadar kaldırdı. Sonra, bir anda, küçük saman bebeği yakalamak için kendini ileri attı.

"Geri çekilin, Bay Hayes!" Abigail hırladı.

Bay Hayes başını çevirip ona baktı, sanki durumunu savunmak ister gibiydi. Ama bir an sonra büyük bir iç geçirdi ve kadının ellerinde gevşedi.

Abigail ayağa kalktı ve karanlık bir ifadeyle bebeğe sarıldı. Konuklardan birkaçı durup ona açıkça bakmaya başlamıştı.

"Bu bir bebek," dedi. "Bir *oyuncak* bebek. Hiçbiriniz için tehlike arz etmiyor."

Abigail etrafına bakınarak retikülünü aradı... ve bir sandalyenin üzerinde açık bir şekilde durduğunu gördü. Ona doğru yürüdü ve öfkeli bir nefesle Bay Hayes'i içeri, daha önce bulunduğu yere geri itti.

Abigail hızla çantasını karıştırdı ve sihirbaz aletlerini gözden geçirdi. Ancak birkaç sayımdan sonra bile hiçbir şey eksik çıkmadı.

"Oradan kendi başına mı kaçtın?" Abigail, Bay Hayes'e doğru mırıldandı.

Küçük saman bebek elbette yanıt vermedi.

Abigail derin bir iç çekti. *Çantamı terk etmeniz konusunu daha sonra konuşuruz, Bayan Gillingham,* diye düşündü. Şimdilik küçük gümüş matarasını çıkardı ve gözotu çayından bir yudum daha aldı.

Balo salonunu bir kez daha parlak bir sis kapladı. Abigail'in araştırması biraz zaman aldı ama çok geçmeden balkonda titreyen küçük, bulanık bir figür seçti.

Abigail'in şaşkınlığı şimdi yerini anlayışa bırakmıştı. Ne de olsa Bay Hayes'in Mercy'nin peşine düşmesinin tek bir nedeni olabilirdi.

Abigail matarayı tekrar çantasına yerleştirdi ve çantayı kolunun altına soktu. Balkona doğru o kadar belirgin bir amaçla yöneldi ki, dedikodu malzemesi aramak için ona doğru yöneldikleri belli olan konuklar bile yolundan çekildi.

Mercy kendini gecenin gölgelerine hapsedmişti; gece elbisesinin parçaları hâlâ üzerine yapışmıştı ama kumaş çözülmeye başlamıştı. Abigail'in elbisesi de çözülmeye başlamıştı... ama bu onun öncelikli endişesi değildi.

Abigail balkona doğru kararlı adımlarla yürüdü ve Mercy ona sertçe baktı. Gözleri yine tamamen kararmıştı ve bu sefer Abigail gözlerinin bir kuzgunun gözlerine ne kadar benzediğini fark etmekten kendini alamadı.

"Anlamıyorum," dedi Mercy titreyen bir sesle. "Bir bebekten neden bu kadar korkuyorum?"

Abigail kollarını kendine sardı ve akşam soğuğuna karşı savaştı. Elbisesi artık yırtık pırtıktı ama yine de sağlam duruyordu. "Çünkü korkuluklar kuşları korkutmak içindir," dedi Abigail sessizce. "Ve sen *de* en azından bir anlamda bir kuşsun. Sen aslında bir Sluagh'sın, Mercy... değil mi?"

Mercy dudaklarını birbirine bastırdı ve Abigail bunun doğru olduğunu anladı.

Abigail, "Bana perilerin himayesinde olduğunu hiç söylemedin," dedi. "Ben sadece öyle olduğunu varsaydım... ve sen de buna inanmama izin verdin."

Mercy başka tarafa baktı ve elbisesi gecenin içinde daha da eridi. Çok solgun teninin parıltıları geceye karşı keskin bir şekilde belirdi. "İlk tanıştığımızda," dedi Mercy sefilce, "sadece senin bir büyücü olduğunu biliyordum. Düşünebildiğim en zararsız insana dönüştüm, böylece beni kendi halime bırakıp gitmeme izin verebilirdin. Ama peşimden gelmeye devam ettin. Bir süre sonra sana söylemek istedim. Ama kızacağından ve belki de yardım etmeme izin vermeyeceğinden çok korktum."

Abigail derin bir iç çekti. "Kızgın değilim," dedi. "İyi bir sebepten dolayı yalan söyledin. Ve son zamanlarda söylediğim onca yalandan sonra, bir ya da iki yalan söylediği için *başkasını* suçlayamam."

Mercy kuşa benzeyen siyah gözlerini kapattı. Yüzünde gergin ve acılı bir ifade vardı. "Bundan çok daha fazlası var," dedi, "ama korkarım açıklayacak zamanım yok."

Gece yarısı tekrar etraflarında dalgalandı ve Abigail, Mercy'de çok *yanlış* bir şeyler olduğunu fark etti.

"Çok korkunç bir hata yaptım," diye fısıldadı Mercy. "Özür dilerim, Abigail. Her şey için."

Tek gereken göz kırpmaktı. Her nasılsa, Abigail gözlerini tekrar açtığında, Mercy... gitmişti. Tüm gece yarısı onunla birlikte gitmişti; Abigail şimdi balkonda sadece vardiyasıyla tek başına duruyordu.

"!" Abigail tısladı. Elindeki gümüş matarayı ve gözotu çayından bir yudum daha aldı ama Mercy büyüsünün arkasına saklanmıyordu. Balkon gerçekten boştu.

"Abby!" Hugh nefes nefese kaldı. Abigail döndü ve onun duvardan balkona *doğru* koştuğunu gördü. Gözünün üzerindeki ipek mendil biraz kaymıştı ve gevezeliğe devam ederken aceleyle düzeltti. "İç çamaşırlarınla ne yapıyorsun? Bekle, önemli değil! Abby, hizmetçilerden birinin Bayan Fernside'in annesi hakkında bir şeyler söylediğini duydum. Altı ay önce yatak odasında vefat etti, Abby, batı penceresi açıkken!"

Abigail Hugh'ya sertçe baktı. "Bayan Fernside yastan yeni çıkmış olmalı o zaman," dedi. "Bu da neden sadece son yardım çaylarına katıldığını açıklıyor. Ve..." Abigail'in aklına korkunç bir düşünce geldi. "Kızlar sadece son birkaç haftadır ölüyorlar. Bayan Fernside yeniden balolara katılmaya başladığından beri."

Hugh kesin bir ifadeyle başını salladı. "Lucy'nin Bayan Fernside'a da sana olduğu kadar kötü davrandığına bahse girer misin?" diye sordu. "Bir de şunu dinle: Hizmetçilerin Bayan Fernside'ın yatak odasını temizlemesine izin verilmiyor. Kendisi orada değilken odayı sıkıca kilitliyor."

Abigail hayal kırıklığı içinde tısladı. "Bayan Fernside'ın babası kendini sihirbaz sanıyor!" dedi. "Muhtemelen onun bu konuda konuşup durduğunu duymuştur. Ve peri masallarıyla fazlasıyla ilgiliydi, değil mi? Neden ondan şüphelenmedim ki?"

Abigail bu sözleri söylerken bile Bayan Fernside'dan neden şüphelenmediğini biliyordu. Aslında Abigail Bayan Fernside'dan şüphelenmek *istememişti*; diğer kadın da Abigail'in nefret ettiği tüm insanlardan nefret ediyordu ve bu yüzden Abigail onların müttefik olduğunu hayal etmişti.

"Aptalca," diye mırıldandı Abigail. "Düşmanımın düşmanı her zaman dostum değildir. Bazen sadece farklı bir şekilde korkunçturlar." Eteklerini yukarı kaldırmak için aşağı uzandı ve eteklerinin olmadığını geç de olsa hatırladı. Abigail'in gece elbisesi tamamen dağılmış ve üzerinde sadece vardiyası kalmıştı.

Hugh Abigail'i bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bu şekilde içeri giremezsin," dedi. "Seni hemen dışarı atarlar."

Abigail çenesini sıktı. "Sence annemin dikkatini çekip onu buradan çıkarabilir misin, Hugh?" diye sordu.

Hugh ciddiyetle başını salladı. "Annemin cep aynası hâlâ duruyor," dedi. "Elimden geleni yaparım. Sadece... sakın üşütme ya da başka bir şey yapma."

Sonra arkasını döndü ve duvarın içinden geçerek gözden kayboldu.

Abigail her geçen anın acı verici bir şekilde farkında olarak birkaç dakika bekledi. Neredeyse her şeye rağmen baloya geri dönmeye karar vermişti ki balkonun kapısı açıldı ve Dora, Hugh da peşinde olduğu halde dışarı ıktı.

"Ah," dedi Dora gözlerini kırpıştırarak. "Elbiseni yıkamaya mı karar verdin, Abigail?"

Abigail şiddetle titredi. "Hayır, anne, yapmadım," dedi. "Gece yarısını nasıl yıkayacağından emin değilim zaten. Ama bu ne burada ne de orada, değil mi? Mercy'nin gerçekten bir sorunu var ve Bayan Fernside'in bizim kara büyücümüz olduğundan neredeyse eminim. Babam nerede?"

Dora sakince Abigail'i düşündü. Sonra -aynı sakinlikle- elbisesinin düğmelerini işaret etmek için arkasını döndü. "Bunlara tek başıma ulaşamıyorum," dedi. "İzin verir misiniz?"

Hugh  ks rd  ve kızararak arkasını döndü.

Abigail kaşlarını çattı ama bir an sonra imayı anladı ve hızla annesinin yeşil ipek elbisesinin arkasındaki düğmeleri çözmeye başladı.

"Lord Breckart büyüye ilgi duyuyor," diye devam etti Dora, sanki gayet normal bir konuşma yapıyorlarmış gibi. "Ben onun yerine bakarken Elias kütüphanesini araştırmak için sıvıştı. Lord Breckart'ın bu ölümlerle ilgisini doğrulamak için alınan kitaplardan birini orada bulmayı umuyor. Ama söyledikleriniz doğruysa, o kitapları her halükarda kütüphanede bulabilir. Ne de olsa Bayan Fernside'in oraya erişimi var."

Dora elbiseyi kollarından çekiştirerek çıkardı ve ondan kurtuldu. şimdi kendi iç çamaşırlarıyla, elbiseyi Abigail'e sunmak için döndü. Dora  z r dileyerek, "Bu gece yarısı için yapılmış bir elbise değil," dedi, "ve sana ne kadar yakışacağını bilmiyorum. Ama baloda yürüyüp babana ulaşmana yetecek kadar şık olmalı."

Abigail elbiseyi giydi ve annesinin düğmelerini izin vermek için etrafında döndü. "Bana bu elbiseyi verdiğin için şikayet edecek değilim.

"Sırtındaki elbiseyi çıkar anne," dedi. "İç çamaşırlarınla burada ne yapacaksın ki?"

Dora omuz silkti. "Sanırım balkondan aşağı inip arabadan pelerinimi alacağım," dedi. "Burada çok sağlam bir ağaç var ve zor bir iniş gibi görünmüyor."

Abigail başını salladı. *Tanrıya şükür normal bir annem yok,* kendi kendine düşündü. "Teşekkürler anne," dedi. "Ağaç konusunda iyi şanslar." Dora belli belirsiz gülümsedi. "Kara büyücüyle de iyi şanslar," dedi.

"İyi misin sen?" Hugh, arkası hâlâ ikisine de dönükken sordu.

"Ben terbiyeliyim, Hugh," dedi Abigail alaycı bir ifadeyle. "Annem değil ama bu onu daha önce hiç durdurmadı." Hugh'nun yanından geçerek balo salonuna açılan kapıya doğru ilerledi ve tekrar içeri girdi.

Abigail içeri girerken kafalar oraya buraya döndü ve Abigail giydiği aşırı büyük elbisenin hemen farkına vardı. Özellikle elbisenin etekleri alıştığından birkaç santim daha uzundu ve yürürken rahatsız edici bir şekilde yere sürtünüyordu. Bu bariz tuhaflık etrafındaki insanların mırıldanmasına neden oldu ama Abigail'in zaten şüpheli olan itibarından çok daha önemli dertleri vardı.

"Kütüphanenin nerede olduğunu biliyor musun, Hugh?" Abigail sordu. Rahatsız bir şekilde kollarını ovuşturdu; kalabalığın sıcaklığı dışarıdan gelen soğuğu kesmişti ama vücudu hâlâ titremeye devam ediyordu. Ve şimdi, üstüne üstlük, midesi hafifçe bulanıyordu.

Hugh, "Ben sadece hizmetçilerin bulunduğu bölüme gittim," dedi. "Lucy muhtemelen ikinci katta, hemen altımızda olduğunu söylüyor."

"Oh?" Abigail nefesinin altından mırıldandı. "Lucy de bizimle, değil mi?"

"O, şey. Şu anda Bayan Fernside'a çok kızgın," dedi Hugh. Hâlâ sekiz yaşında bir çocuk olmasına rağmen, bunu şaşırtıcı derecede diplomatik bir tonla söyledi.

"Peki Bayan Fernside nerede?" Abigail acımasızca sordu. Bakışlarını odanın içinde gezdirdi ama Bayan Fernside gerçekten oradaysa bile kalabalığın arasında iyice kaybolmuştu.

Abigail, *babamı bulmam gerektiğine* karar verdi. *Onun yardımını aldıktan sonra Bayan Fernside ile ilgileneceğim.*

Abigail balo salonunda olabildiğince hızlı adımlarla ilerledi ve merdivenlere doğru ilerlemek için konukları itti. Yarı yarıya birinin onu durdurmaya çalışmasını bekliyordu ama adını haykıran ses onu o kadar şaşırttı ki, ilerlemek yerine başını çevirdi.

"Bayan Wilder!" Bay Ruell nefes nefese seslendi. "Lütfen bekleyin!"

Abigail, kendisine yetişmeden hemen önce Bay Ruell'in koyu kırmızı kravatının parıltısını yakaladı. Elinde bir şey sallıyordu; tanıdık, yırtık pırtık gri bir kumaş parçası.

Abigail, Diğer Annesi'nin mendilini tanıyınca gözleri büyüdü.

"Bayan Wilder," diye tekrar soluklandı Bay Ruell, tam onun önünde nefes almak için durduğunda. "Bunu daha önce düşürmüştünüz, şey... şu bebekle olan işiniz sırasında?"

Abigail gergin bir gülümsemeyi zorladı. "Çok teşekkür ederim Bay Ruell," dedi. "Fark etmemiştim bile."

Abigail ondan mendili almak için uzandı. Bunu yapmakta garip bir şekilde zorlandı, çünkü parmakları titremeye başlamıştı.

Abigail mendili alırken, Öteki Annesi'nin sesi yine kulağına fısıldadı ama acil mırıltısı değişmişti.

"Eyvah, sevgilim," diye yakındı Leydi Hollowvale, "eyvah. Uyarılar için artık çok geç."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

A Bigail gözlerini Bay Ruell'e dikti. Gözlerinde hiçbir kurnazlık yoktu; aslında, o kadar utangaç ve rahatsız görünüyordu ki, Abigail bunu varsaymak zorunda kaldı

ilk etapta mendili nerede sakladığını biliyordu.

"Eyvah," diye iç geçirdi Leydi Hollowvale yeniden. *"Yazık."*

Abigail, Bay Ruell'e sertçe başını salladı. "Mendilimi bana geri verdiğiniz için teşekkür ederim, Bay Ruell," dedi. "Korkarım kendimi pek iyi hissetmiyorum. Gerçekten arabama geri dönmeliyim."

Abigail bir kez daha merdivenlere doğru döndü ve olası bir yanıtın önünü kesti. Bunu yaparken tamamen yalan söylemediğini fark etti: Kendini hiç de iyi hissetmiyordu. Bacakları titremeye başlamıştı. Kalbi göğsünde rahatsız edici bir şekilde çarpıyordu ve ağzı garip bir şekilde kurumuştı. Bir anda korkunç bir baş ağrısı başladı.

Abigail tökezleyerek merdivenlere çıktı ve balo salonunun görüş alanından çıktı. *Zehirlendim*, diye düşündü ani bir dehşetle. *Ama nasıl? Ben hiçbir şey içmedim-*

Ama içmişti. Abigail bu gece gözotu çayından birkaç yudum almıştı. Aslında, retikülünü bir sandalyenin üzerinde açık bir şekilde, tamamen sahipsiz bir şekilde yatarken keşfettiğinden beri en az iki yudum almıştı.

"Abby mi?" Hugh ihtiyatla sordu. "İyi görünmüyorsun."

Abigail, "Sanırım Bayan Fernside retikülümü ele geçirdi," diye homurdandı. "Eyebright çayım zehirlenmiş."

Hugh telaşla doğruldu. "Ne kadar içtin?" diye sordu aceleyle. "Seni öldürmeye yetecek kadar olamaz, değil mi?"

Abigail'in ellerindeki titreme şiddetlenmişti. Yırtık pırtık mendilini ödünç aldığı elbisesinin ön kısmına geri soktu ve Öteki Annesi'nin devam eden ağıtlarını duymazdan gelmeye çalıştı. "Bilmiyorum Hugh," dedi Abigail. "Keşke bilseydim. Her halükarda babamı bulmalıyım. Balodaki hiç kimse bana yardım edemeyecek, bu kesin."

Abigail kasvetli bir şekilde merdivenleri düşündü. Sağlığı yerinde olsaydı, bir kat aşağı inip kütüphaneyi aramak çok kolay olurdu. Ama şimdi tüm vücudu hasta ve dengesiz hissediyordu ve kalbi her nasılsa her saniye daha da hızlı atıyordu.

Giderek artan güçsüzlüğüne karşı dişlerini sıkarak basamakları tökezleyerek indi. *Bay Red ile dans ettim*, diye düşündü Abigail. *Asıl suçum , değil mi? Bayan Fernside birini hayata döndürmeye çalışıyor olabilir, ama planını gerçekleştirmek için umursamadığı insanları feda ediyor.*

Abigail neredeyse ikinci katın girişine varmıştı ki ayağı altından kaydı. Son birkaç merdivenden aşağı yuvarlandı ve acı dolu bir irkilemeyle yere düştü. Abigail'in aklına kısa bir süre sonra korkunç morluklara sahip olacağı geldi, ancak bunun endişelerinin en küçüğü olduğunu hatırladı.

Abigail zorlukla nefes alarak ayağa kalkmaya çalıştı. Görüşü sanki tüm dünya yana kaymış gibi eğikleşmeye başlamıştı. Neyse ki ikinci katın kapısı kilitli değildi ve kısa süre sonra kapı açılarak onu boş, karanlık bir misafir odasına götürdü.

"Babamı bulmam gerek," diye mırıldandı Abigail. "Onun ne yapacağına dair bir fikri vardır."

Hugh onun etrafında dolanıyor, her geçen saniye daha da endişeli görünüyordu. "Mercy nerede?" diye sordu. "Neden burada sana yardım etmiyor?"

Abigail dişlerini sıkarak bir an için sandalyeye yaslandı. "Mercy gerçekten de bir sluagh," dedi. "Büyüsü tuhaf şeyler yapmaya başladı ve sonra ortadan kayboldu." Geç de olsa Abigail'in aklına Mercy'nin adını bildiği geldi - teorik olarak, diye düşündü, diğer sluagh'ları çağırdığı gibi Mercy'yi de çağırabilirdi. Abigail'in Mercy'yi *içine* alacak bir çemberi yoktu elbette, sütü ya da balı da yoktu ama Mercy'nin kayıp yiyeceği ona çok görmeyeceğinden şüpheleniyordu.

"Mercy Midnight," diye mırıldandı Abigail, olabildiğince sessiz bir şekilde. "Mercy Midnight, Mercy Midnight. Sana ihtiyacım var, lütfen."

Salonda sessizlik yankılanıyor, sadece üst kattan gelen uzak top sesleriyle bozuluyordu.

"Ne mırıldanıyorsun?" Hugh temkinli bir şekilde sordu.

Abigail umutsuz bir nefes verdi. "Mercy gelemmez," dedi. "Kapana kısıldı, Hugh-tıpkı diğer sluaghlar gibi. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama Bayan Fernside onu yakaladı."

Hugh korkuyla yutkundu. "Bu hiç iyi değil," dedi. "Dur ve biraz dinlen Abby. Ben önden gidip babamı bulmaya çalışacağım, böylece sen de kütüphaneyi aramakla vakit kaybetmezsin."

Abigail başını salladı. Bu basit hareket tercih ettiğinden çok daha fazla enerji gerektiriyordu. Önündeki sandalyeye yarı yığıldı, zor nefes alıyordu.

Hugh önündeki koridorda süzülerek kapıları teker teker geçti. Özellikle bir kapıdan geçerken, Abigail birkaç kuşun hep bir ağızdan ciyaklamasının gürültüsünü duydu.

Hugh panik içinde geri geri giderek hızla kapıdan içeri girdi. "Sanırım sluagh'ı buldum!" dedi şaşkınlıkla.

Umut Abigail'in içine doldu. Bir şekilde ona ayağa kalkma gücü verdi. Baş dönmesi ve mide bulantısı geçmişti ve birdenbire Hugh'ya doğru adım atmanın çok daha kolay olduğunu fark etti.

"Sanırım burası Bayan Fernside'in odası olmalı," dedi Hugh. "Kilitli, değil mi?"

"Bayan Fernside'in yatak odası neden burada olsun ki?" Lucy sordu. "Odasının balo salonunun *üstünde* olması gerekmez mi?"

Abigail kafası karışmış bir halde Lucy'ye baktı. Diğer kız şimdi incecik beyaz geceliğiyle Hugh'nun arkasında, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde duruyordu.

"Seni neden görebiliyorum, Lucy?" Abigail sordu. "Neden seni *duyabiliyorum*?"

O anda Abigail'in aklına korkunç bir düşünce geldi. Arkasını döndü ve kendisini hâlâ misafir odasındaki sandalyede otururken, masanın üzerine yığılmış halde gördü.

Oh, Abigail yorgun bir şekilde düşündü. Pekala. İşte bu kadar.

Belki de Abigail öldüğü için daha çok üzölmeliydi. Ne de olsa, asla ölmek istemediğini söylerken doğruyu söylüyordu. Ancak Abigail her zaman oldukça kötümser bir dünya anlayışına sahipti ve bu yüzden yine de ölmüş olması onu çok şaşırtmadı.

Hugh dehşete düşmüş bir halde Abigail'e baktı. "Ama hayır!" dedi. "Hayır, sorun değil Abby. Biz... Lord Longshadow'un elmasını alacağız ve onun yerine *seni* geri getireceğiz. Her şey yolunda, gerçekten."

Lucy öfkeli bir sesle Hugh'ya döndü. "Vermeyeceğiz!" dedi. "O elmayı bana vereceğine söz vermiştin!"

Abigail çenesini sıktı. "Lucy'ye şimdi *ne* sözü verdin, Hugh?" diye sordu. Ama bir an daha düşündükten sonra, bunun da kendisini pek şaşırtmadığını fark etti. "Hayır. Önemli değil. Bu konuda tartışarak zaman kaybedemeyiz. Mercy tehlikede ve kim bilir onunla *birlikte* başka kimler tehlikede olabilir.

Henüz konuşacak bir elmamız bile yok, o yüzden boş ver." Abigail Bayan

Fernside'in odasının kapısına doğru döndü ve içeri girdi. O katı kapıdan geçerken vücudu hafifçe karıncalandı.

Kapı.

Ötedeki yatak odası şaşırtıcı derecede büyüktü ve Abigail buranın ikinci bir ebeveyn yatak odası olması gerektiğini düşündü. Belki de, diye düşündü, bir zamanlar

Bayan Fernside'in annesine aitti. Ay ışığı batıdaki pencereden içeri süzülüyor ve tüm odayı zayıf bir aydınlığa boğuyordu.

Dört direkli bir yatak vardı; çarşafı dağınıktı. Abigail'in gözü köşedeki tuvalet masasına takıldı; fırçaların ve makyaj malzemelerinin çoğu başka bir yere istiflenmiş ya da büyük bir kitap yığınının yer açmak için bir kenara atılmıştı. Bir zamanlar içinde göz damlası olduğu anlaşılan boş bir cam şişe kitaplardan birinin yanına devrilmişti. Ve orada, tuvalet masasının hemen yanında, büyük bir ferforje kuş kafesi vardı.

Üç büyük kuzgun, Abigail odaya girdiğinde gözlerini ona doğru çevirdi.

"Ne çok hayalet var!" diye mırıldandı kuzgunlardan biri, derin, yuvarlanan bir sesle.

Abigail'in fark ettiği gibi, iki yerine dört kanadı vardı.

"Artık çaresiziz," diye iç geçirdi bir başka kuzgun, "tıpkı onlar gibi." Pembemsi gözleri olan bembeyaz bir kuzgundu bu.

Son kuzgun Abigail'e baktı ve Abigail onun siyah gözlerinin binlerce küçük yıldızla parladığını gördü. "Neden buraya geldin, ruh?" diye sordu. Yumuşak, hoş bir sesi vardı ve Abigail'e hafifçe erkeksi gelmişti. "Dikkatli olmalısın. Bizi esir alan kişi hayaletleri görebiliyor. Hemen şuradaki göz damlalarını kullanıyor. O bir büyücü; seni burada yakalarsa bağlar."

Abigail bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere dosyaladı ama bu konuda yorum yapmadı; şu anda çok daha acil endişeleri vardı. "Işıksız mı?" Abigail tahmin etti. "Bu sen misin?"

Diğer iki kuzgun birbirlerine bakıp mırıldandılar ve Abigail doğru tahmin ettiğini anladı.

"Bu benim adımın bir parçası, evet," dedi Işıksız. Başını sertçe ona doğru eğdi. "Ama nereden biliyorsun?"

"Oh, bu Işıksız!" Lucy ve Hugh, Abigail'in arkasına geçmişlerdi ve şimdi Lucy sevinçle ellerini göğsünde kavuşturmuştu. "Korkunç bir şekilde

Endişelendim, biliyorsun! Ama işte buradasınız, sağ salım! Seni serbest bırakır bırakmaz tekrar yola çıkabiliriz ve sen de beni Lord Longshadow ile tanıştırebilirsin!"

Işıksız, Abigail'in yanından geçip diğer ikisine baktı. Normal bir kuzgunun yapacağı gibi başını eğdi. "Sanırım seni tanıyorum," dedi Lucy'ye.

Lucy'nin ağzı açık kaldı. "Öyle olduğunu sanıyorum!" diye homurdandı. "Ben Bayan Lucy Kendall'ım! Birkaç gece önce beni buldunuz ve lordunuzla konuşabilmem için elimden tutup beni peri dünyasına götürdünüz!"

"Öyle mi yaptım?" Işıksız mırıldandı. "Evet, öyle görünüyor. Özür dilerim, Bayan Lucy Kendall. Çok uzun zamandır bu kafesin içindeyim. Demir beni çok yoruyor."

Abigail dudaklarını birbirine bastırdı. "Mercy'yi burada görmeyi umuyordum," dedi. "Neden seninle birlikte kafeste değil?"

"Merhamet mi?" dedi dört kanatlı kuzgun. "Ah canım. Şimdi yaptın, Işıksız, değil mi? Sana kıza istediğini vermemeni söylemiştim."

Abigail kaşlarını çatı. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu. "Seni burada tuzağa düşüren Bayan Esther Fernside'di, değil mi? Bayan Fernside sizden ne istedi?"

Işıksız korkunç bir iç geçirdi. Kuzgun, "Esirimiz birkaç ay önce annesinin ruhunu almaya geldiğinde Lord Longshadow'la tesadüfen karşılaştı," dedi. "Annesini almaması için ona yalvardı ama başka ne ki? O zamandan beri Lord Longshadow'un gerçek adını bizden talep etmek için hepimizi teker teker yakaladı. Ona annesini kendisine geri vermesini emredebileceğine inanıyor."

Abigail yavaşça yutkundu. "Ama bunun Mercy ile ne ilgisi var?" diye sordu. "O değil..."

Işıksız Ay'ın gözlerindeki yıldızlar kor halini aldı. "Bizi esir alan kişiye, gitmemize izin vermesi karşılığında Lord Longshadow'un adının ikinci yarısını verdim," dedi. "Ama aptallık ettim; ne *zaman* olduğunu hiç söylemedi.

gitmemize izin verirdi. Bilmediğim bir yöntemle Lord Longshadow'un adının ilk yarısını öğrendiniz. Bizi esir alan kişi de öğrendi mi?"

Abigail gözlerini kapattı, midesinde yeni bir batma hissi vardı.

Binlerce Yüzü Olan Kuzgun, diye düşündü. *Bu Lord Longshadow'un isimlerinden biriydi, değil mi? Ne aptalım. Neden o yüzlerden bazılarının kadın olduğunu hiç düşünmedim?*

"Bayan Fernside'a Mercy'nin ilk adını söyledim," dedi Abigail usulca. "Mercy'nin Lord Longshadow olduğunu fark etmemiştim. Ve ben... Bayan Fernside'ın o sırada sizi esir aldığını da . Bayan Fernside'a ihtiyacı olan şeyi veren bendim."

Ama Bayan Fernside Lord Longshadow'u *nasıl* tanımişti? Mercy'ye birçok yasak koymuş olan Elias bile onu tanımamıştı.

Cevap Abigail'e çok çabuk geldi ve inledi.

Mercy, *altı ay kadar önce burada, Londra'da soylu bir hanıma yardım ettiğimi* söylemişti. *Bir şey isteyip istemediğimi sordu, ben de iyi bir soylu aksanının bir gün işe yarayabileceğini düşündüm.*

Elbette her kız çocuğu annesinin aksanını tanırdı. Bayan Fernside'ın Mercy'ye böyle şaşkınlıkla bakmasına şaşmamalı.

"Bu berbat bir şey," diye mırıldandı Abigail sefilce. "Çok aptalım. Mercy de aptalca davrandı ama en azından birazını ben üstlenmeliyim." Yüzünü ovuşturdu. "Ama Bayan Fernside Mercy'nin tam adını biliyorsa ve Mercy *burada değilse...* peki, nerede o?"

Işıksız ağır ağır Abigail'e baktı. Her nasılsa, bir kuş olarak bile sıkıntılı görünmeyi başarmıştı. "Sanırım bizi esir alan kişi Lord Uzun Gölge'yi çağırması olmalı," dedi. "Eğer ikisi de burada değilse, o zaman muhtemelen sadece Lord Longshadow'un bildiği bir yoldan Longshadow'a gitmişlerdir. Gördüğünüz gibi, Uzun Gölge ile Öteki Taraf arasındaki sınırda bir ağaç var-"

"Evet, elbette," diye iç geçirdi Abigail. "Hepsine lanet olsun. Ölü olmak için ne kadar uygunsuz bir zaman. Bir şekilde onlara yetişmeliyim. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Onlara yetişirsem *ne yaparım* bilmiyorum ama *bir şeyler* denemeliyim."

Abigail aniden kendini durdurdu.

"Abby?" Hugh sordu. "Ne oldu?"

Abigail derin bir nefes aldı.

"Kara Felaket," diye fısıldadı. "Kara Felaket, Kara Felaket. Ben öldüm ve beni olabildiğince hızlı bir şekilde Öteki Taraf'a götürmeni istiyorum."

Gerçek bir tantana ya da geçiş hissi yoktu. İlk başta odada üç hayalet ve üç sluagh vardı. Bir an sonra, Kara Felaket çivit rengi teni ve yırtık pırtık giysileriyle Abigail'in arkasındaki gölgelerden eriyip çıkarken odada üç hayalet ve *dört* sluagh vardı.

"Pekâlâ," dedi Kara Felaket, ardıç kuşu yumurtası gözlerini demir kafese dikerken. "Bu da bir şeydir, değil mi?"

Abigail dönüp Kara Felaket'e baktı. "Kayıp sluagh'ı bulacağımı söylemiştim," dedi zayıf bir sesle. "Korkarım onları bulamadan öldüm ve şimdi de kara büyücü Mercy'yi kaçırdı."

"Ne kadar da aptal," diye alay etti Kara Felaket. "Ve her zaman geri kalanımıza tepeden bakıyor, değil mi?"

Abigail içgüdüsel protestosunu geri çekti. Onun yerine şöyle dedi: "Bu . Mercy şu anda bir kadın."

"Peki, tamam," dedi Kara Felaket. "Ne kadar da aptal." Tekrar demir kafese baktı. "Ve hepiniz iyi bir çıkmazda değil misiniz? Kafesten çıkmanıza yardım ederdim ama ben de demire dokunamam."

Abigail yere baktı. Kara Felaket'e sessizce, "Birinin tüm bunları babama anlatması gerekiyor," dedi. "Şu anda onunla konuşamam ama... sanırım *sen* konuşabilirsin, değil mi?"

Kara Felaket dudaklarını büzdü. "Yapabilirim," dedi. "Yapabilirim. Ama önce seni öldürmem gerekecek."

Abigail gözlerini kırptırdı. "Ne?" diye sordu. "Ama ben zaten ölüyüm!"

Kara Felaket kaşlarını kaldırdı. "Değilsin," dedi. "Bunu söyleyebilirim. Kesinlikle *ölüyorsun* ama bir şey ruhunu zamanından önce serbest bırakmış."

Abigail gözlerini büyüttü. "Nightshade!" dedi. "Bayan Fernside onu hayalet yaratmak için büyüledi. Beni çok erken bir hayalete dönüştürdü, değil mi?" Koridora doğru baktı. "O zaman henüz ölmedim. Eğer annem ve babam beni bulabilirlerse, belki beni kurtarabilirler. Bay Jubilee'nin her an bir itüzümü ilacı getirmesi gerekiyor, unutmadığını varsayıyorum."

Kara Felaket, Işıksız'ın yaptığı gibi başını öne eğdi. "Cesedin nerede o zaman?" diye sordu. Abigail ona temkinli bir bakış attı ve o da derin bir iç çekti. "Eğer istemezsen seni öldürmem. *Biraz* klasım var, biliyorsun."

Abigail kafesteki sluagh'a baktı. "Biraz daha dayan," dedi. "Sana yardım bulmaya çalışacağım."

Abigail derin bir nefes aldı ve bir anda kapıdan içeri girdi.

Hugh ve Lucy merakla onu takip ederken Abigail masanın üzerine yığılmış olan kendi bedenine doğru yöneldi. Kara Felaket bir an sonra gölgelerin arasından belirdi ve Abigail'in uyuyan bedenine baktı.

"Ölüyor ama ölmedi," diye onayladı Kara Felaket. "Yine de çok fazla zamanın yok. Belki bir ya da iki dakika. Muhtemelen zehri savuşturabilirim ama karşılıksız hediye veremem. Bu çok güçlü bir büyü ve benimle aynı derecede güçlü bir şey takas etmen gerekir. Şu anda bana böyle bir şey verebileceğinden emin değilim."

Abigail'in kalbi karnına düştü. "Demek ki hiç umut yok," dedi. "Bay Jubilee çok geç gelecek."

Kara Felaket kaşlarını çattı. Ödünç mavi gözlerinin ardında düşünceler titreyordu. Sonunda Abigail'e döndü ve kaşlarını çattı.

"Bana süt ve bal ikram etmeyi unuttunuz," dedi Kara Felaket.

Abigail gözlerini kırptırdı. "Ben... Elimde hiç yoktu," dedi. "Ölmüştüm. Ya da ölü sayılırdım. Ayrıca perilerin süt ve bal *sevmediğini* sanıyordum."

Kara Felaket gözlerini devirdi. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en kibar çağırmaydı," diye ısrar etti. "Aslında, bunun için seni lanetlemem gerektiğini düşünüyorum. Büyücülerin canları her istediğinde beni çağrımlarına izin vermem. Edep kuralları var, biliyorsun."

Abigail kaşlarını çatı. "Bana seni aramamı söylemiştin-" Ama Kara Felaket'in gözlerindeki kurnaz bakışı görünce durdu. "Ah... belki de beni lanetlemelisin. Bu bana kesinlikle bir iki şey öğretir."

Kara Felaket kibirle doğruldu. "Sanırım seni ölüler gibi uyumaya lanetleyeceğim, çünkü..." Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Yüz yıl mı?"

Abigail gözlerini büyüttü. "Oh," dedi. "Cezayı hak ediyorum ama belki de bu çok fazla?"

Kara Felaket boğazını temizledi. "Peki o zaman," dedi. "Bir yıl ve bir gün yeterli olur. Sadece güvende olmak için. Ya da daha doğrusu -çünkü beni çok aşağıladın."

Abigail yavaşça başını salladı. "Bu uygun bir ceza gibi görünüyor," diye kabul etti. "Bir dahaki sefere seni kesinlikle süt ve balla bekliyor olacağım, bu kesin."

Kara Felaket tek pençeli çivit rengi elini salladı. Abigail'in bedeninin etrafındaki gölgeler çılgınca titreyerek ona yaklaştı. Gölgele, Abigail'in vücudunun etrafında kıvrıla kıvrıla dolanarak ayırık dudaklarının arasından süzöldü.

Abigail daha önce bedeninin hâlâ nefes aldığını fark etmemişti ama şimdi kesinlikle fark etmişti, çünkü bedeni nefes almayı tamamen *bırakmıştı*.

Abigail bir an için Kara Felaket'in onu öldürdüğünden endişelendi. Ama hâlâ bedenine yapışmış olan gölgeler o izlerken titredi... ve Abigail yavaşça onların kendisi *için* nefes alıyor gibi göründüklerini fark etti.

"Bunu çok sık yapmıyorum, biliyorsun," dedi Kara Felaket. "Güçlü lanetleri gerçekleştirmek gerçekten çok zor."

Abigail büyük bir rahatlama duygusuyla, "Anlıyorum," dedi. "Bu çok nazik bir davranış, daha doğrusu korkunç bir davranış. Jestin için minnettarım."

"Abby yaşayacak o zaman?" Hugh usulca sordu.

"Bu haksızlık!" Lucy bunu ilan etti. "Işıksız'ın beni Öteki Tarafa götürmek yerine uyutabileceğini mi söylemek istiyorsun?"

Abigail parmaklarını alnına bastırdı. *Yeni bir baş ağrısı çekiyorum ve artık hayatta bile değilim*, diye düşündü kendi kendine. Ama Abigail artık Lucy'nin her şeyi kendisiyle ilgili hale getirmesine o kadar alışmıştı ki sadece içini çekti ve onu görmezden geldi.

"O zaman babanı bulalım," dedi Kara Felaket. "Nerede o?" "Sanırım kütüphanede, bu katta bir yerde," dedi Abigail.

Abigail bu sözleri söylerken bile koridorun hemen aşağısında bir kapı sessizce açıldı. Elias onlara doğru geri çekilirken onu tanımak çok kolaydı - çok karanlık olmasına rağmen Abigail her zaman onun diğer *gerçek* aristokratların sadece sahip olmayı diledikleri uzun boylu, asil bir duruşu olduğunu düşünmüştü. Altın rengi gözleri gölgelerin içinde garip bir şekilde parlıyordu; Abigail, bu gözlerin Kara Felaket'in üzerine dikilmiş, onun yanından geçip gitmesinden özellikle rahatsız olmuştu.

"Oh," dedi Kara Felaket. "Ne garip değil mi? İyi akşamlar Lord Sorcier. Kızınızın başı dertte. Sizden çok daha kibar olması iyi bir şey."

Elias sert bir bakışla Abigail'in uyuyan bedenine baktı. Gözleri öfkeyle parladı. "Lanetini geri al, sluagh," dedi. "Aksi takdirde olacaklardan hoşlanmayacaksın."

Kara Felaket homurdandı. "İsteğini yerine getirirsem olacaklardan hoşlanmayacaksın," diye cevap verdi. "Her halükarda, Lord Longshadow kaçırıldı - çünkü elbette kaçırıldı - bu yüzden bunu kısa tutmalıyım. Eminim ki

Elimi tutmanızın bir sakıncası yoksa, kızınızın ruhu her şeyi açıklayabilir."

Kara Felaket kötü görünümlü bir pençesini Elias'a doğru uzattı. Elias ona sert bir bakış attı ve Abigail bir an için Elias'ın eli tutmayabileceğinden endişelendi. Ama Elias bir kez daha Abigail'in uyuyan bedenine baktı ve Abigail onun gözlerinde giderek artan korkunç bir korku gördü.

Kara Felaket'in elini tutmak için uzandı... ve sonra doğrudan Abigail'e baktı.

Elias şaşkınlıkla, "Hepiniz buradasınız," dedi. Lucy, Abigail ve Hugh'un arasına baktı. "Neler oluyor burada? Bu sluagh seni neden lanetledi, Abigail?"

Abigail derin bir nefes aldı. "Korkarım kendimi zehirledim," diye itiraf etti. "Bay Jubilee'nin bir süre sonra bir itüzümü ilacıyla gelmesi gerekiyordu ama ne zaman geleceğinden emin olamıyorum. Her neyse, bu sluagh'ı çok kaba bir şekilde çağırdım ve bu yüzden beni ölümler gibi uyumaya lanetledi. Sanırım ölmeye geri dönmenden önce bu cezayı bitirmem gerekecek."

Hugh yardımsever bir tavırla, "Çok nazıktı," diye ekledi. "Ve... merhaba, baba! Hollowvale'i ziyaret etmediğin sürece seninle hiç böyle konuşamıyorum. Bu gerçekten bir şey." Buğulu bir şekilde gülümsedi. "Keşke daha fazla zamanımız olsaydı. Ama gerçekten Longshadow'a gitmemiz gerekiyor."

Abigail Hugh'ya baktı. "Biz mi?" diye sordu. "Benimle mi geliyorsun?"

Hugh gözlerini devirdi. "Tabii ki seninle geliyorum," dedi. "İlk seferinde beni dinlemedin mi Abby? *Sen* burada *olduğun* için hâlâ buradayım ve seninle kalmak istiyorum. Eğer Longshadow'a gidersen, artık burada olmayacaksın, bu yüzden ben de burada kalmayacağım."

"Ben de geliyorum," dedi Lucy hararetle. "Lord Longshadow ile görüşme sözü *aldım* ve Lord Longshadow ile görüşeceğim."

Abigail, kimsenin Lucy'ye böyle bir söz vermediğini düşündü. Ve aslında, Lucy'nin teknik olarak Lord'la görüştüğünü fark etti.

Longshadow zaten. Ama bu konuyu tartışmanın pek bir anlamı yoktu.

"Bayan Esther Fernside bizim kara büyücümüz," dedi Abigail babasına. "Annesini hayata döndürmesi için Lord Longshadow'a zorbalık yapmaya çalışıyor. Yani..." Rahatsız bir şekilde sözünü kesti. "*Mercy*, Lord Longshadow'dur. Başından beri öyleydi. Ama anlamıyorum, *Mercy* neden bize elmadan söz etsin ki? Ve neden ona koyduğunuz yasakları yok etmememizi söyledi?"

Elias şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ben... bunların hiçbirisi en ufak bir anlam ifade etmiyor," dedi. "Ama gerçekten de Lord Uzun Gölge'nin *evimde* uyduğunu ve benim bunu hiç fark etmediğimi mi söylemek istiyorsun?"

Kara Felaket omuz silkti. "Lord Longshadow'un binlerce yüzü var," dedi acı bir şekilde. "Tüm o hayaletler ona kendilerinden parçalar vermeye bayılıyor."

Abigail'in nefesi kesildi. "Hediyeler!" dedi. "Periler hediye veremez, baba! *Mercy* yasakları saklamamızı söyledi, çünkü elmayı en az onun kadar değerli bir şeyle takas etmek zorunda!"

Elias kaşlarını çattı. "Perilerle ilgili her şey çok karmaşık," diye mırıldandı. "Yasakları yok etmeyi düşündüğümünden değil zaten. Eğer Bayan Fernside Lord Longshadow'un gerçek adını biliyorsa, *ona* her türlü korkunç şeyi yapmasını emredebilir. Bu yasaklar en azından şimdilik en kötüsünü önleyecektir."

Abigail kilitli yatak odası kapısına doğru baktı. "Bayan Fernside'ın yatak odasında demir bir kafese hapsedilmiş üç sluagh var," dedi. "Annem pelerini giyip gelir gelmez onları dışarı çıkarabilir. Ama ona nerede olduklarını söylemeniz gerekecek."

Elias gözlerini kıstı. "Uzun Gölge'ye tek başına girmene izin vermeyeceğim," dedi. "Şu anki halinle büyünü bile kullanamazsın."

Kara Felaket parlak mavi gözlerini ona çevirdi. "Başka seçeneğiniz yok," dedi. "Longshadow'a giden Kensington yolu kapalı

-Ve bu yol her halükarda çok uzun sürer. Mercy onu esir alan kişiyi sadece Lord Longshadow'un açabileceği özel bir yoldan götürecektir. Kullanabileceğimiz bir yol daha var ve bu yol sadece hayaletlere ve sluaghlara açık. Büyücüler bile, kendi ölümlerinin kıyısına gelmedikleri sürece bu yolda yürüyemezler."

Elias ağzını açtı - Abigail onun ölüm benzeri bir transa neden olabilecek *birkaç* yöntemden birini önermek üzere olduğunu biliyordu - ama onun sözünü kesti.

Abigail ona sessizce, "Şu anda pek sihrin yok," dedi. "Bir anda yarım yamalak bir ritüeli bir araya getirmeye çalışma. Mercy'yi nasıl kurtaracağımı bilmiyorum... ama onu kurtaracağım. Bu sefer bana güven, olur mu?"

Elias uzun bir süre daha ona baktı... ve sonra derin bir iç çekti. "Sana güveneceğim," dedi yumuşak bir sesle. "Seni kurtaracaksak Bay Jubilee'yi bulmalıyım. Öteki Tarafa geçmeye cesaret etme Abigail. Eğer yaparsan peşinden gelirim."

Abigail ona sıırttı. "Bir sluagh beni oraya zorla götürmek zorunda kalacak," dedi. "Ve duyduğuma göre bunu yapmıyorlarmış." Kara Felaket'e geri döndü. "Gittiğimiz bu yol nerede o zaman?"

"Lucy ve ben de geliyoruz," diye ekledi Hugh çabucak. "Bizi unutmayın."

Kara Felaket hepsine acımasızca baktı. "Karanlık gecenin yolunda yürüyeceğiz," diye bilgilendirdi onları. "Bazıları buna *annwfyfyn* der, *diğerleri ise* daha garip şeyler. Bu, kendi ölümlülüklerini anlamaya çalışan hayaletler için bir yoldur. Yol çok yakın, çünkü ruhunuzun içinde yaşıyor. Benden isterseniz sizi götürebilirim; ama bilin ki o yolda kendinizi sonsuza dek kaybedebilirsiniz."

Abigail dudaklarını birbirine bastırdı. "Ben gidiyorum," dedi. "Yalnız gideceğim için mutluyum. Ama eğer gerçekten istiyorlarsa kimsenin benimle gelmesine engel olmayacağım."

Lucy gözle görülür bir şekilde içine kapandı. "Ben... belki de burada kalsam daha iyi olur," diye düzeltti çabucak.

Hugh kollarını kavuşturdu. "Ben gidiyorum," diye tekrarladı. "Beni de götür."

"Nasıl isterseniz," dedi Kara Felaket. "Eğer istersen seni oraya götürmek görevimin bir parçası. Sizi geri çeviremem."

Sluagh Elias'ın elini bıraktı ve altın gözleri Abigail'den kayarak yeniden onu aramaya başladı.

"Geri dönmek zorunda kalacaksın," diye uyardı Elias onu, ama artık onu göremiyordu. "Seni bekliyor olacağız, Abigail." Durakladı ve sonra daha yumuşak bir sesle ekledi: "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı Abigail. Bundan sonra ona daha fazla bakmaya dayanamadı. Gözlerini onun yerine Kara Felaket'in çivit rengi tenine ve parlak mavi gözlerine dikti. "Lütfen beni *Annwfn*'e götür," dedi. "Gitmeye hazırım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

Babigail daha sözlerini tamamlamadan, odadaki gölgeler öne doğru fırladı ve onun üzerinde gezinmeye başladı. Bir an için, belli belirsiz Yanındaki Hugh'nun siyah dallarla savaştığının farkındaydı ama sonra Abigail'in ona dair farkındalığı kayboldu ve birdenbire karanlıkta yalnız kaldı.

Abigail ne beklediğinden tam olarak emin değildi. Kara Felaket'in *Annwfn*'i tarif ederkenki tonu ürperticiydi... ama bu karanlıkta özellikle korkutucu bir şey yoktu. Aksine, gecenin ortasında yumuşak bir battaniyeye sarılmış gibi sıcak ve dingin hissettiriyordu.

Abigail kıpırdamadan durdukça, bu yumuşaklık daha da cazip hale geliyordu, tıpkı zihinsel bir bataklık gibi, düşüncelerini hafifçe çekiştiriyordu. Karanlığa uzanıp olduğu yerde uykuya dalmak çok kolay olabilirdi. Ve böylece, her adımını dikkatle atarak körlemesine ilerlemeye başladı.

Neyse ki Abigail yürüdükçe karanlık daha da dağıldı. Yumuşak gümüş bir ışık gözünün köşesinden içeri girerek etrafındaki detayları tanımlamaya başladı.

Annwfn bir ıslahevine çok benziyordu.

Karanlığın sıcak ve rahatlatıcı yakınlığı buharlaşmış, yerini basit bir klostrofobiye bırakmıştı. Kirli hasır yataklar duvarlara yaslanmıştı ve her birinde çok fazla insan vardı; hepsi de hasta, yaralı ya da sadece yorgun

ve çaresizdi. Hava yıkanmamış bedenlerin pis kokusuyla doluydu... ve tabii ki kül suyunun keskin kokusuyla.

Başka biri olsa bu manzara karşısında dehşete düşebilirdi. Ama Abigail bunu yaşamıştı ve bu yüzden bu manzara onun için sadece yorucuydu.

Ancak mırıltıların giderek artan gürültüsünün altında bir yerde Abigail genç bir kızın ağladığını duydu... ve bu nedense onu korkunç bir şekilde duraklattı.

Bir yatağın yanında, odanın küçük bir köşesinde, sarı saçlı ve lekeli tenli küçük bir kız annesinin başında hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

"İyi olacaksın anne," diye fısıldadığını duydu Abigail genç halinin. "Sadece savaşman gerek. Daha iyi olacaksın."

Yataktaki kadın da sarışındı ama saçları alnına dökülmüştü ve gözleri zar zor açıktı. Kızının yalvarışını duyduysa bile, yüz ifadesinde buna dair hiçbir belirti yoktu.

"Şey," dedi Abigail düz bir sesle. "Bu sadece alçakça bir darbe, değil mi?" Yine de sesi titredi ve kendini ilk annesine bakarken buldu, onun bariz acısını görünce çarpıldı.

"Ben Son İç Çekiş'im." Sözler Abigail'in arkasından geldi ve konuşan kadınla yüzleşmek için döndü. "Ben Son Usher'ım. Ben Sakin ve Karanlık Gece'yim."

Abigail'in arkasında duran figür Mercy'ye benziyordu. Saçları uzun ve siyahtı, teni ise çok solgundu. Yine de gözleri karanlıkla doluydu ve şapka takmıyordu - bunun yerine, tamamen gece yarısının ağır kıvrımlarına bürünmüştü.

Gözleri korkunç, insanlık dışı bir şefkatle Abigail'e dikilmişti. "Onu yanıma almama izin ver Abigail," dedi kadın usulca. "Onu buradan götüreceğim ve ona huzur vereceğim."

Abigail dönüp annesine baktı. Annesinin, gençliğinde hiç belli etmediği bir şekilde, annesinin ona ne kadar bağlı olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu.

Çok uzun zamandır kızının yalvarışlarını dinlemiş ve onu ele geçiren hastalıktan kurtulmaya çalışmıştı.

"Seninle gitmek istemiyor," dedi Abigail. "Kendi çektiği acıyı biliyor ve yine de gitmek istemiyor. Bunu anlayamıyor musun?"

Sahte Merhamet Abigail'i ciddiyetle süzdü. "Annen senin için kalıyor," dedi. "Ama gitmesine izin verme gücüne sahipsin."

Abigail zorlukla yutkundu. Kirli saman yatağa doğru tereddütlü bir adım attı ve önünde diz çöktü.

"Lütfen ölme," diye yalvardı genç Abigail. "Beni burada yapayalnız bırakma anne."

Abigail'in gözleri yaşardı. Yavaşça uzanıp annesinin diğer elini tuttu. Teni ılık ve kuruydu - suyunun çoğunu çoktan terleyerek atmıştı.

"Beni yalnız bırakmayacaksın," dedi Abigail ona büyük bir güçlkle. "Benimle ilgilenecek başka insanlar da var. Eğer yaşamak istiyorsan, o zaman savaşmalısın. Ama burada sadece benim için kalmamalısın. Anlıyor musun? Bu senin seçimin olmalı anne."

Abigail bir an için annesinin uzak gözlerinin kendisine dikildiğini gördüğünü sandı. Yataktaki kadından sessiz bir iç çekiş kaçtı - o kadar yumuşaktı ki zar zor fark edilebiliyordu.

Ve Abigail'in ilk annesi öldü.

"Annenin Öteki Tarafa gitmek için rehber ihtiyacı yoktu," dedi sahte Merhamet, "çünkü ona seni beklememesini söylemiştin."

Abigail annesinin elini bırakıp gözlerini ovuşturdu. "Bu gerçek mi?" diye sordu boğuk bir sesle. "Ben gerçekten burada mıyım?"

"Öylesin," dedi sahte Merhamet. "Ve değilsin. Bu çok karmaşık bir durum." Sesi düz ve tınısızdı. Abigail'in sevmeye başladığı sese hiç benzemiyordu. "Ölme vaktin gelmedi, Abigail Wilder. Ama yorulacağın bir zaman gelecek. Ve o zaman geldiğinde, ben senin acını dindireceğim."

Abigail'in boğazında öfke kıvılcımları çıktı. Ayağa fırladı ve Mercy'nin yüzüne sahip olan hayaletle döndü. "Yapmayacaksın," dedi. "Sana acımı *sunmadım*. Bana sahip olamayacaksın, asla. Eğer gerçekten Mercy olsaydın, bunu bilirdin." iki yanında yumruk yaptı. "Etrafına bakıyorsun ve tek gördüğün acı. Ama ben *adaletsizlik* görüyorum, korkunç bir yığın! Bana kaç kez teklif edersen et, senin aptal barışını kabul etmeyeceğim."

Sahte Merhamet belli belirsiz kaşlarını çattı. "Bu çok saçma," dedi. "Ölüm kaçınılmazdır. Bunu kabullenmekte hem huzur hem de erdem vardır."

Abigail alay etti. "*Barış*, sana hak veriyorum," dedi. "Ama yatıp ölmenin de bir erdemi yok. Olan oldu işte. Kabul etmek istemeyen biri bunu neden kabul etsin ki? Ölümün beni sessizce alıp götürmesine izin vermeyeceğim. Gerekirse hayalet olarak kalacağım. Tavsiye isteyen bir büyücü bulup bana bir madalyon yaptıracam. Varlığımın her boş saniyesi için seninle savaşıcam."

Sahte Merhamet yataktaki kadına doğru baktı ve Abigail bu ima karşısında çenesini sıktı.

"Annem kendi seçimini yaptı," dedi Abigail. "Ona bunu çok görmeyeceğim, devam etmek isteyen başka kimseye de çok görmeyeceğim. Ama sen benim yerime seçim yapamazsın. Ölüm adil olmadığı sürece, ben asla Öteki Tarafa gitmeyeceğim. Acılarımla burada kalacağım ve haksız ölümleri durduracağım - açlıktan ölecek insanlar, hasta ölecek insanlar, Lucy ve Hugh gibi öldürülecek insanlar. Yapabilirsem onları nasıl geri getireceğimi bile bulacağım. O elmayı birine vereceğim - ve sonra yüz yıl bekleyeceğim ve o ağaç kuruyup ölene kadar *başka bir* elma vereceğim."

Sahte Merhamet başını salladı. "Anlamıyorum," dedi. "Sen sonsuza dek yaşayamazsın, Abigail Wilder. Bu iş bitmedi."

"Bunu yapacağım," dedi Abigail. "Öyleyse beni izle." Sahte Mercy'nin derin siyah gözleriyle karşılaştı. "Senin ne biliyorum. Kendini ve Mercy'yi

Ama sen değilsin. Sen sadece perilerdeki bir toprak parçasısın. O... daha fazlası. Senin bilmediğin binlerce yüzü, binlerce hikayesi var ve hepsini önemsemeyi öğrendi. İnsanlara nasıl seçim hakkı vereceğini öğrendi. Umarım sen de bir gün bunu öğrenirsin."

Abigail derin bir nefes alarak öfkesini ve cesaretini topladı. "Bana bir hediye teklif ettin Uzun Gölge ama sen hediyelerden anlamıyorsun, değil mi? Sırf sen teklif ettin diye bir hediye kabul etmek zorunda değilim. Bir dahaki sefere bana barış değil, adalet öner, o zaman dikkate alırım."

Uzun Gölge bu kez bir cevap vermedi. Ama yavaşça -çok yavaşça- çalışma evi gözden kayboldu, karanlığa karıştı.

Alacakaranlık ufukta yükseliyordu. Abigail döndü ve gümüş zambaklarla kaplı yüksek bir tepenin üzerinde parıldayan pembe ışığı gördü.

"Oh!" dedi Hugh. "Sen buradasın!"

O ve Kara Felaket Abigail'in hemen arkasında belirmişlerdi. Hugh yorgun ama kararlı görünürken, Kara Felaket sadece düşünceli görünüyordu.

"Karanlık geceden bir şey öğrendin mi?" Kara Felaket Abigail'e sordu.

Abigail bunu düşündü. "Öğrendim," dedi biraz da şaşkınlıkla. "Yine de... dürüst olmam gerekirse, benden öğrenmemi *istediği* şeyi öğrendiğimden emin değilim."

Kara Felaket Abigail'i dikkatle inceledi. Sonra şöyle dedi: "Seni Öteki Taraf'a götüreceğime söz verdim. Şimdi seni oraya götüreceğim. Oraya geçip geçmemek sana kalmış."

Abigail başıyla onayladı. "Bayan Fernside sınırda yetişen ağacın yanına gitmiş olacak," dedi. "Sakıncası yoksa ben de oraya gitmek istiyorum."

Kara Felaket pençeli bir parmağıyla uzaktaki tepeyi işaret etti. "İşte," dedi. "O tepenin üstünden ağacı ve Öteki Tarafı görebilirsin. Çok uzun sürmeyecek. Umarım hazırlıklısınızdır."

Abigail Hugh'ya baktı ve ona elini uzattı. Hugh alaycı bir gülümsemeyle parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi.

Abigail düşündü: *Hala ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.*

Ama bu gereksiz bir düşünceydi ve bu yüzden yüksek sesle söylediği şey şu oldu: "Sanırım hazırız."

Gümüş zambaklar tepesine tırmanmak olması gerekenden çok daha uzun sürdü ama Abigail daha önce pek çok kez peri dünyasında yolculuk yaptığı için buna alışkındı.

Tepe hiç yükselmiyor gibiydi, gökyüzü de hiç yaklaşmıyordu. Ama tepenin yamacında ilerledikçe alacakaranlık gökyüzü daha da kararıyor, akşam oluyordu. Peri dünyasında ne ay ne de yıldız vardı... Abigail tepenin zirvesine ulaştıklarını bu şekilde anladı.

Sonunda zirveye geldiklerinde Abigail yıldızları gördü.

Uzakta, gece yarısı gökyüzüne serpiştirilmişlerdi. Abigail, peri dünyasının boş gökyüzüyle Öteki Taraf'a bakan yıldızların parlak çağlayanı arasında net bir ayırım olduğunu düşündü. Aslında, Öteki Taraf'ın gerçekten de tepenin diğer tarafı olduğunu keşfetti; yıldızların hüznü ışıyla yıkanan bir diyardı bu.

Tepenin zirvesinde uzun gümüş bir ağaç büyümüş ve oradaki alanın çoğunu kaplamıştı. Bir elma ağacına göre çılgınca büyüktü; devasa, dolambaçlı kollarının yarısı peri göğüne, diğer yarısı da Öteki Taraf'a uzanıyordu

-Sanki iki alemini birbirine bağlamak istercesine.

Ağacın önünde açık sarı balo elbisesi içinde Bayan Fernside duruyordu. Yanında, Bayan Fernside'dan bile daha kısa boylu, solgun, beyaz saçlı bir adam vardı; ağırbaşlı, gece yarısı giysileri içinde, gözlerinde Longshadow'un alacakaranlığı titreşiyordu.

"Onu geri getireceksin, Mercy Midnight!" Bayan Fernside boğuk bir sesle konuştu. "Yaptığım onca şeyden sonra - neden olduğun onca acıdan sonra

Annemi bana geri getireceksin. Bu konuda başka seçeneğin yok."

Abigail, Bayan Fernside'in yanındaki adamı göğsünde garip, içi boş bir hisle inceledi. Adamın içinde tanıdığı Mercy'den izler vardı; saçları çok farklı olsa da teni ve gözleri aynıydı. Taşıdığı yabancı heybet tanıdıktı. Ama Lord Longshadow, diye düşündü Abigail, Mercy'nin olmadığı bir şekilde son derece *rahatsızdı* ve kendini sert ve sefil bir şekilde tutuyordu.

Abigail'in şu anda baktığı adam bir şekilde sahte bir formdu. O bir tür zorlama performanstı - Mercy'nin takması için boş bir maske.

Sen aslında hiç de bir lord değilsin, Mercy, diye düşündü Abigail sempatiyle.

Çamaşırcı olarak çok daha , değil mi?

Bayan Fernside'in karşısındaki lord sessizce, "İstediginizi veremem," dedi. "Annen Öteki Taraf'a geçti. O topraklardan hiç kimse geri dönemez, Sluagh bile."

Bayan Fernside gözyaşları içinde Lord Longshadow'a baktı. "Yalan söylüyorsun," diye fısıldadı. "Siz Yaşam ve Ölümün Bekçisi'siniz. İnsanları hayata geri döndürebilirsiniz."

Lord Longshadow yüzünü buruşturdu. "Ama periler yalan söyleyemez, Bayan Fernside," dedi. "Size yemin ederim ki anneniz benim gücümün ötesinde."

Abigail derin bir nefes alarak Hugh'nun eline daha sıkı sarıldı.

Normal sihrimi kullanamam, diye düşündü Abigail. *Ne ki?*

"Sluagh insanları öldürebilir," diye yavaşça gözlemledi Abigail Kara Felaket'e. "Teoride - Bayan Fernside'ı öldüremez miydin?"

Kara Felaket ona acımasızca baktı. "Yapabilirim," dedi. "Onu sadece bir dokunuşla öldürebilirim. Normalde, elbette, bunu yapmazdım. Ama o arkadaşlarımı kaçırdı ve Lord Longshadow'un şerefini lekeledi. Bu yüzden intikamımı almalıyım."

Abigail Kara Felaket'e bir kaşını kaldırdı. "Lord Longshadow'u pek sevmediğini sanıyordum," dedi.

Kara Felaket sertçe gülümsedi. "Değilim," dedi. "Ama *ben* Lord Longshadow'un şerefini cezasızlıkla lekeleyebilirken, hiçbir ölümlü aynı şeyi yapmaya tenezzül etmemeli." Durakladı. "Ne yazık ki Bayan Fernside, Lord Longshadow'adını taşıyor ve Son İç Çekiş benden daha güçlü. Bayan Fernside temkinli olduğu sürece ona ulaşmayı asla başaramayacağım."

Abigail yavaşça başını salladı ve derin derin düşündü. Işıksız, Bayan Fernside'in hayaletleri görmek için göz damlası kullandığını söylemişti; umarım, diye düşündü Abigail, Bayan Fernside göz damlasını çok yakın zamanda kullanmıştır. Abigail Kara Felaket'e, "Fırsatını kollamalısın," dedi. "Sana bir şans vermek için elimden geleni yapacağım."

Sonra döndü ve bir adım öne çıkarak sesini Bayan Fernside'a doğru yükseltti.

"Mercy yalan söylemiyor," dedi Abigail. "Siz de yeterince peri masalı okudunuz, Bayan Fernside."

Lord Uzungölge Abigail'e doğru sertçe baktı. O tanıdık gözlerde bir dizi korkunç duygu titreşti: utanç, diye düşündü Abigail ve derin bir endişe duygusu.

Bayan Fernside gözlerini silerek Abigail'e baktı. "Şimdiye kadar ölmüş olursun sanıyordum," diye temkinli bir şekilde gözlemledi.

Abigail rahatlamasını yüzüne yansıtmamaya çalışarak bastırdı. *Bayan Fernside beni görebiliyor*, diye düşündü, *ama henüz bir hayalet olduğumun farkında değil*.

"Gerçekten beni bu kadar kolay kandırabileceğini mi sandın?" Abigail hissettiğinden daha büyük bir kabadayılıkla sordu. "Bir peri tılsımım vardı ve beni senin zehrinden uzak tuttu." Bu makul bir yalandı: Ne de olsa Abigail tam da böyle bir peri tılsımına sahipti. Aslında tam da yanlış zamanda kaybetmemiş olsaydı, şişesindeki zehir konusunda onu uyaracağından emindi.

Bayan Fernside çenesini sertleştirdi ve Abigail ekledi: "Bay Ruell'le onunla evlenmek istediğim için dans etmiyordum, biliyorsun. Sadece düşündüm ki

İnsanları zehirleyen o olabilir. Korkarım ki gösteriniz kafamı karıştırdı. Babama Bay Ruell'in sorumlu olduğunu söyledim. Yakında kara büyücü olarak yargılanacak."

Bayan Fernside gözlerini büyüttü. "Ne?" diye sordu. "Hayır! Ama Bay Ruell kimseyi öldürmedi!"

Hugh, Bayan Fernside'a son derece naif bir ifadeyle baktı. "Abby'nin söylediğini duydum," diye onayladı. "O zaman her şey anlamlıydı."

Abigail göz ucuyla Kara Felaket'in gölgesinin yerde titrediğini gördü.

"Bay Ruell ölen her kadınla dans etti," diye devam etti Abigail kayıtsızca. "Şimdi anlıyorum ki o hanımlar *sen* onunla evlenmek istediğin için ölmüşler-"

"Ben yapmadım! Yani *yapmadım!*" Bayan Fernside şimdi üzüntüden kızarmıştı. "Bay Ruell benim arkadaşım! Ben sadece bütün o kadınların onun hakkında konuşmalarından nefret ediyorum. Ona Bay Red diyorlar! *Siz* bile ona öyle dediniz -sanki gerçek bir insan değil de çok yakışıklı bir kravatmış gibi!"

Abigail başını salladı. "Yani o kadınlar ölmeyi mi hak ediyordu?" diye sordu. "Bu aşırı görünüyor, değil mi?"

Bayan Fernside dudaklarını birbirine bastırdı. "Kimse ölmeyi hak etmiyor," dedi. "Ama yine de ölecek insanları *seçmek* zorundaydım. Ben de korkunç insanları seçtim."

"Ve ben," diye ekledi Abigail kuşkuyla.

"Ve siz," diye endişeyle onayladı Bayan Fernside. "Beni araştırdığınızı sanıyordum ve haklıymışım. Ama siz ölmediniz, o yüzden bunun bir önemi yok." Abigail ile Lord Longshadow arasında hızlıca göz gezdirdi. "Buradaki işim bittiğinde teslim olacağım ve zavallı Bay Ruell'i kurtaracağım. Annemi geri aldığım sürece umurumda değil."

Abigail gözlerini kaçırdı. Bayan Fernside'ın yüzündeki ifadeyi görmek zordu -Bayan Fernside için *üzüldüğünden* değil, davasından bu kadar emin görüldüğü için.

"Siz de yapmanız gereken her şeyi yapdınız," dedi Bayan Fernside. "Yapardın. Eğer söz konusu olan annen olsaydı."

Abigail annesinin elini kendi elinin içinde hissettiğini çok net hatırlıyordu. *Ne de olsa Uzun Gölge'den bir şeyler öğrendim*, diye düşündü.

"Yapmazdım," dedi Abigail. "Bunu biliyorum." Gözlerini tekrar Bayan Fernside'a çevirdi. "Pek çok insan ölür, Bayan Fernside. Elimden gelse hepsini geri getirirdim - eğer geri gelmek *isterlerse*. Ama bunu yapmak için başka birini öldürmezdim."

Sert bir vıraklama ve ani bir kanat çırpışı duyuldu. Kara Felaket -şimdi hırçın görünümlü çivit rengi bir kuzgun- pençelerini Bayan Fernside'ın yüzüne doğru uzatarak gökyüzünden dalışa geçti.

Lord Longshadow dönerek alacakaranlık gözlerini diğer sluagh'ın üzerine dikti.

Gölgeler su gibi hareket ederek kendilerini Kara Felaket'e doğru fırlattı. Çivit kuzgun gümüş ağacın dibine yuvarlandı, hâlâ bağlarına karşı çırpınıyordu.

Bayan Fernside göğsünü tutmuş, zor nefes alıyordu. Yumuşak, gergin bir kakhaha attı. "Oh, ne kadar zekice," dedi. "Neredeyse beni yakalıyordunuz,

Bayan Wilder. Ama Lord Longshadow beni korumakla yükümlü. Ve şimdianırım sizi ona öldürteceğim." Lord Uzun Gölge'ye doğru döndü.

"Mercy Midnight, sana emrediyorum: Bayan Abigail Wilder'ı öldür."

Lord Uzun Gölge gözlerini kırıştırdı, çok yavaşça. Dudaklarından yavaş, sinsî bir gülümseme geçti.

"Yapamam," dedi.

Bayan Fernside kaşlarını kaldırdı. "Ne?" diye sordu. "Siz Yaşam ve Ölümün Bekçisisiniz-"

Lord Longshadow Bayan Fernside'a, "Birkaç yasağa bağlıyım," diye bilgi verdi. "Büyü ile kimseye zarar veremem."

Abigail hâlâ gölge tuzağının içinde kaynayan Kara Felaket'e baktı. Lord Longshadow diğer sluagh'a hiç zarar vermemişti, şimdi anlıyordu...

Ama onun Bayan Fernside'a zarar vermesini engellemiřti. Abigail çok yakında, Bayan Fernside'ın, doęru řekilde sorarsa Lord Uzun Gölge'nin Abigail'i de tuzaęa dūřurebileceęini anlayacaęını biliyordu.

Abigail gözlerini kapattı. Normalde yanında taşıdığı Hollowvale parçası gitmişti... ama Longshadow'un tamamı sessiz ve temkinli bir şekilde ayaklarının altında uzanıyordu. Hayaletlere dokunabilen bir diyardı... ve bu yüzden, diye düşündü Abigail, büyüsünü kullanabileceği bir diyardı.

"Bana ihtiyacım olanı ver Uzun Gölge," diye fısıldadı Abigail ona. "Yapabileceğini biliyorum."

Soğuk, siyah bir güçten oluşan küçük bir dal ayaklarının etrafını sardı. Abigail onu zihniyle kavradı ve hayal gücünün onu gerçek bir şeye dönüştürmesini istedi.

Abigail'in hayal gücü her zamanki gibi eksikti. Elbette, Lord Uzun Gölge'nin kendi krallığında hayal edebildiği kadar fantastik bir şeyi asla hayal edemezdi. Ama fantastik bir şeyi hayal etmesine de gerek yoktu; sadece küçük bir şeye ihtiyacı vardı.

Abigail bedeninin katılaştığını hayal etti, tıpkı Hollowvale'in *Hugh*'yu ziyaret ettiğinde sık sık katılaştırdığı gibi. Hayal etmek zor değildi, çünkü Abigail bunun gerçekleştiğini daha önce de görmüştü.

Abigail'in formu yavaşça güçlenerek katılaştı... ve gözlerini bir kez daha açtı.

Abigail, Hugh'ya, "Black için oraya koşmanı istiyorum," diye fısıldadı. "Onu serbest bırakmaya alışıyormuşsun gibi görünmesini sağla."

Hugh kaşlarını çattı. "Benim hiç sihrim yok," dedi kuşkuyla. "Hâlâ hayatta olsaydım bile bunu yapamazdım."

"Bayan Fernside bunu bilmiyor," diye tısladı Abigail. "Yapacak mısın, Hugh?"

Hugh mecburen sırtıttı. "Kolay olmalı," dedi. "Gözlerim bağlı bile değil." Abigail'in gözleriyle karşılaştı. "Üç deyinince mi?"

"İki deyinince," dedi Abigail. "Bir. İki!"

Hugh, Kara Felaket'in hâlâ mücadele ettiği gümüş ağacın dibine doğru koşmaya başladı.

"Mercy Midnight, onu da durdurun!" Bayan Fernside hızla emretti. Gözlerinde şaşkın bir korku ifadesi vardı ve Abigail, Bayan Fernside'in planlarından şimdiye kadar söylediğinden çok daha az emin olduğunu biliyordu.

Abigail de Bayan Fernside'in Hugh'ya odaklandığı saniyede koşmaya başladı. Bayan Fernside telaşla ona doğru baktı ve ağzını açtı ama önce Abigail konuştu.

"Mercy Midnight!" Abigail emretti. "Gerçek formunu al!"

Lord Longshadow tökezledi, Hugh'ya uzanmakla Abigail'in emrini dinlemek arasında kaldı.

Ama Abigail de Mercy'nin gerçek adını en az Bayan Fernside kadar . Ve dahası -Abigail, Mercy'ye gerçekten yapmak *istediği* bir şeyi yapmasını emrettiğinden emindi.

Abigail, Bayan Fernside ile çarpıştı. İkisi de sert bir *gümbürtüyle* yere çarptı. Kısa süre sonra, uzun tepenin diğer tarafından aşağıya, Öteki Tarafa açılan yıldızlı perdeye doğru uç uca yuvarlanıyorlardı.

Yuvarlanırlarken Bayan Fernside Abigail'e karşı şiddetle mücadele etti... ama Abigail zamanında soylu bir hanımefendinin dayaklarından çok daha kötülerine katlanmıştı. İnatla Bayan Fernside'a tutunarak kollarında ve yüzünde oluşan çiziklere aldırmadı.

"Durun!" Bayan Fernside baş dönmesiyle bağırdı. "İkimiz de sonsuza dek kaybolacağız!"

"Yapacaksın," dedi Abigail ona şiddetle, gözlerini sıkarak. "Ama ben *olmaz*."

Yıldızlar gözlerinin köşelerinde dönüyor, hızla yaklaşıyordu. Kısa süre sonra, Öteki Taraf tam oradaydı, göz kapaklarının arasından binlerce yıldızın parlaklığıyla parlıyordu-

Ama Abigail'in inişi aniden durdu ve gözlerini dikkatle açtı... tam da Bayan Fernside'in sarı elbisesinin son parçası da tepenin dibindeki yıldız ışığı perdesi tarafından yutularak kaybolduğu sırada.

Perdenin ötesinde karanlık, gölgeli ve tuhaf bir diyar vardı. Abigail parlak yıldız ışığına karşı gözlerini kısarken, perdenin ötesindeki dünyayı zar zor seçebiliyordu. Ama karanlık tepelerin ve güzel zambakların uzak hatlarını görebilse de, Bayan Fernside'dan hiçbir iz göremedi.

Kadın ve sarı elbisesi ortadan kaybolmuştu.

"Henüz oraya gitmene izin yok," dedi Mercy Abigail'e. "Gitmeyeceğini söylemiştin, hatırladın mı?"

Mercy Midnight -soluk tenli, siyah saçlı Mercy Midnight, alacakaranlık gözleri ve çamaşırcı şapkasıyla- Abigail'i kollarında sıkıca tutuyordu. Gölgele hâlâ Abigail'in tenine yapışmış, öne doğru düşmesini engellemeye çalışıyordu. Diğer Taraf, Abigail'in burnundan sadece bir santim ötede huzur içinde parlıyordu.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğini biliyordum," diye yalan söyledi Abigail, gerçekte hissettiğinden daha fazla bir güvenle. Aslında böyle bir şey bilmiyordu. Sadece *umut etmişti*.

Mercy Abigail'in dikkatle ayağa kalkmasına yardım etti. Endişe ve utanç henüz gözlerini terk etmemişti. "Sanırım artık biliyorsun," dedi usulca.

Abigail başını öne eğdi. "Ben ne biliyorum?" diye sordu merakla. Uzanıp Mercy'nin elini kendi elinin içine aldı ve parmaklarını birbirine geçirdi.

Mercy şaşkınlıkla ellerine baktı. "Şey, bu... ben bir kadın . Hatta erkek bile değilim. Sanırım aslında hiçbir şey değilim."

Abigail yavaşça gülümsedi. "Aynı fikirde değilim, Mercy Midnight," dedi. "Sana gerçek formunu almanı emretmiştim. Ve sen de bunu seçtin."

Tepeye tırmanmak için tekrar döndüklerinde Mercy saçlarının altından Abigail'e baktı. Yüz hatlarında belli belirsiz umutlu bir ifade belirmişti. "Ben... Sanırım haklısın," dedi. "Biliyor musun, daha önce hiç gerçek bir formum *olmamıştı*. Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum. İnsanlar benden ne olmamı bekliorsa ona dönüşüp duruyordum."

Abigail sıcak bir şekilde gülümsedi. "Ama artık bir tane var," dedi. "Ve ben onu çok seviyorum, biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Mercy usulca. "Başka biri olsaydım beni artık sevmeyeceğinden çok endişelendim. Ama ben başka biri *değilim*. Bunu bilmek çok güzel."

Abigail ona utangaç bir tavırla, "Seçtiğin her şeyden eninde sonunda hoşlanacaktım," dedi. "Ama bence senden çok güzel bir çamaşırcı olur."

Gümüş zambaklar yamaçta, Öteki Taraf'ın yıldız ışığında parlıyordu. Abigail etrafına bakındı ve buranın hayal gücünün öngördüğünden bile daha iyi olduğuna karar verdi.

Kollarını Mercy'nin boynuna doladı ve öpmek için eğildi. Onu.

Mercy alacakaranlık gözlerini kırıştırdı ama son anda eğildi, dudaklarını Abigail'inkilere bastırmak için.

Mercy'nin dudakları yumuşak ve sıcaktı. Abigail onun her yerinin yumuşak ve sıcak olduğunu düşündü. Bir şekilde Abigail'den bile daha küçüktü; Abigail bunun muhtemelen tam tersi olduğunu bilse de, kollarındaki kadını koruyabileceği fikri hoşuna gitti.

Abigail yavaşça parmaklarını Mercy'nin uzun siyah saçlarına doladı ve şapkasından biraz daha kurtardı. Mercy ona mutlulukla gülümsedi ve Abigail'in kalbi şefkat ve rahatlamayla kabardı.

Sonunda Abigail geri çekildi; yine de burnunu Mercy'ninkine değdirmek için tekrar eğildi.

Abigail ciddiyetle, "Sana aşık olmaya karar verdim, Mercy Midnight," diye açıkladı.

Mercy uzanıp avucunu sevgiyle Abigail'in yanağına bastırdı.

"Kulağa çok hoş geldiğine karar verdim Abigail Wilder," diye cevap verdi Mercy. "Neden ben de bu iyiliğe karşılık vermiyorum?"

BÖLÜM 22

A Bigail, Mercy ile birlikte tepeye doğru yürürken onu Longshadow'a getiren olayları açıklamak için elinden geleni yaptı. Çok daha uzun süre yürüdüler.

Bir kez daha tepeye ulaşmayı başarmadan önce yapmaları gerekenden daha fazlasını yaptılar. Abigail yol boyunca Mercy'nin elini tuttu ve onlar geçerken gümüş zambakların görünmeyen bir rüzgârda salınışını izledi.

Hugh ve Kara Felaket gümüş ağacın dibinde oturmuş, tepeden aşağı onlara bakıyorlardı. Kara Felaket bir kez daha çivit rengi bir periydi - gerçi tüylerinden birkaçı hâlâ etraflarındaki zemini kirletiyordu.

"Black'i burada gördüğüme şaşırdım," dedi Mercy Abigail'e. "Ve minnettarım da. Gelip bana yardım edeceğini düşünmezdim."

Kara Felaket gözlerini devirdi. "Bu ne tür bir minnettarlık?" diye sordu. "Bana doğrudan teşekkür bile etmeyecek misin?"

Abigail mahcup bir şekilde gülümsedi. Kara Felaket'e "Mercy bir yasak altındaydı," diye açıkladı. "Başka hiçbir sluagh ile doğrudan konuşamıyor. Ama umarım yakında bunu düzelteceğiz."

Kara Felaket bunun üzerine yumuşak bir düşünce sesi çıkardı. Başını Mercy'ye doğru eğdi. "...sen bir aptalsın," dedi. "Ama biz hâlâ bir nevi kardeşiz. Eğer gerçekten ihtiyacın varsa sana her zaman yardım ederim."

Hugh Kara Felaket'e gülümsedi. "Ben de karanlık geceye bunu söyledim," dedi. "Tekrar *tekrar* bağırmak zorunda kaldım ama sonunda geçmeme izin verdi."

"Karanlık geceye benim bir aptal olduğumu mu söyledin?" Abigail şaşkınlıkla sordu.

Hugh homurdandı. "Ben de öyle bir şey söyledim," dedi ona. "Bazen öyle oluyorsun, biliyorsun. Bu yüzden sana bu kadar çok yardım etmek zorunda kalıyorum."

Mercy tepenin diğer tarafına baktı ve yıldızları özlemle seyretti. "Çok güzel bir manzara, değil mi?" diye sordu Abigail'e. "Oraya gitmeye niyetin olmasa bile."

"Öyle," diye yumuşak bir sesle onayladı Abigail. "Sadece yetiniyorum."

Mercy uzun bir nefes aldı. "Pekala," dedi, "görünüşe göre bir misafirim var. İngiliz gibi davranarak öğrendiğim bir şey varsa, o da çaydanlığı yakmam gerektiğidir."

"Peki çaydanlığın *üzerine* ne koyacaksın?" Kara Felaket şaşkınlıkla sordu.

Mercy başını salladı ve Kara Felaket'in ayağa kalkmasına yardım etmek için diğer elini uzattı. Doğrudan cevap verememiş olsa da, eğlendiği yüzünden okunuyordu.

Mercy onları tepenin peri tarafından aşağıya, Longshadow'un pembe ve mavi alacakaranlığına geri götürdü. Bu kez, ilk geçtiklerinde orada olmayan küçük bir taş kulübe vardı. Kulübe çoğunlukla sarmaşık ve morsalkımlarla kaplıydı, ancak birkaç panjurlu pencere yeşilliklerden dışarı bakıyordu. Genel olarak çok rahat, misafirperver bir evdi.

Mercy kapıyı açıp onları içeri alırken, "Sanırım yakında başka misafirlerimiz de olacak," dedi. "Onlar gelene kadar bekleyebiliriz." Panjurlu pencereleri sırayla açarak dışarıdan gelen yarı aydınlığı içeri aldı. Kulübenin içinde sadece küçük bir mutfak, bir masa ve sandalyeler ve rahat görünümlü bir yorganla tek kişilik bir yatak vardı. Mutfakta gerçekten de bir ocak vardı, Abigail'in hayallerine o kadar yakındı ki bir an durup hayret etmek zorunda kaldı.

İki peri ve iki hayalet, sanki az önce tuhaflık olmamış gibi çay içmeye oturdular. Ancak Mercy'nin tahminlerine göre

Çok geçmeden kulübenin kapısı çalındı ve o da misafirlerini karşılamak için ayağa kalktı.

Kapıdaki adam uzun boylu ve zayıftı, yırtık pırtık bir paltosu ve aşırı vakur bir duruşu vardı. Teni Mercy'nin gece yarısı kadar siyahtı ama karanlık gözlerinin derinliklerinde sonsuz yıldızlar parlıyordu.

Mercy mutlu bir çığlık atarak kollarını adamın boynuna doladı ama adama söyleyeceği her şey boğazında düğümlenmiş gibiydi.

"Oh!" Abigail dedi ki. "O Işıksız, sağ salim mi?"

Lightless da karşılığında Mercy'yi kucakladı. Onun omzunun üzerinden Abigail'e baktı. Abigail'in kafesteki kuzgundan duyduğu sesin aynısıyla, "Ve hiç de kötü değil," diye cevap verdi. "Yine de korkunç bir şey itiraf etmeliyim, Lord Longshadow. Çünkü adınızın ikinci yarısını ifşa ettim-"

Abigail özür dileyen bir gülümsemeyle, "Henüz seninle konuşamaz," dedi. "Ama ona zaten her şeyi anlattım ve sanırım seni gördüğü için çok mutlu."

Mercy kabul ettiğini belirtmek istercesine Işıksız'ı sertçe sıktı. Geri çekildi ve onun arkasından birkaç kişiye daha baktı. "Misafirlerim olacağını düşünmüştüm!" dedi. "Hepiniz çay içmeye gelebilirsiniz, eminim rahat bir ortam olacaktır."

Çok geçmeden Mercy'nin kulübesine gerçek bir insan geçidi girdi. İlk olarak, elbette, Işıksız Ay vardı. Işıksız'ı diğer iki sluagh izledi; biri solgun ve cinsiyetsiz, hayalet görünümlü bir figür, diğeri ise ellerinde çok fazla parmağı olan örümcekli bir kadındı. Hâlâ geceliğini giyen Lucy onların hemen arkasından içeri girmekte ısrar etti. Dora, Abigail'in retikülünü kolunun altında taşıyarak Lucy'yi takip etti ve Abigail hemen annesinin balodan doğruca peri diyarına gitmiş olması gerektiğini fark etti, çünkü üzerinde sadece eteği ve pelerin vardı.

Son olarak Elias Wilder, Abigail'in uyuyan halini kucağında nazikçe taşıyarak kulübeye girdi. Diğer Abigail'in üzerinde hâlâ Dora'nın yeşil ipek elbisesi vardı; ancak peri dünyasının dikenli bölgelerinde yapılan bir yolculuk elbiseyi kenarlarından yırtmıştı.

"Burası korkunç Lord Longshadow'un iniymiş demek ki," dedi Elias kuru bir sesle. "İtiraf etmeliyim ki hayal gücüm beni buna hazırlayamadı." Yine de masada oturan Abigail'i görünce rahatlamış bir ifadeyle gülümsedi ve bu ifade sözlerinin acısını hafifletti.

Lucy bariz bir şaşkınlık ifadesiyle kulübenin etrafına bakındı. "Bu pis yer de neyin nesi?" diye sordu. "Bana buranın peri dünyasında bir kontun evi olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

Mercy derin bir iç çekti. "Belki de *herkesi* içeri davet etmemeliydim," diye mırıldandı. "Ben ve koca ağzım." Elias'a baktı. "İstersen diğer Abigail'i yatağa yatırabilirsin."

Elias Abigail'i nazikçe kapitone yatağın üzerine yatırdı. "Bayan Fernside'in aramızda olmadığını fark ettim," diye gözlemledi. "Sanırım onu kralın adaletiyle yüzleşmesi için İngiltere'ye geri getirmeyeceğim?"

Abigail çay fincanına baktı. "Bayan Fernside Öteki Taraf'a gitti," dedi sessizce. "Bir daha geri gelmeyecek."

"Güzel," diye burnunu çekti Lucy. "Hak ettiği buydu, değil mi?" Küçük masada durmuş, etrafındaki boş sandalyelere bakıyordu. Abigail bir an için Lucy'nin *neyi* beklediğini merak etti - ta ki Mercy ağır bir iç çekip eliyle bir işaret yapana kadar. Sandalyelerden biri Lucy için çekildi ve Lucy hafifçe memnun bir ifadeyle sandalyeye yerleşti.

"Buraya gelirken Bay Jubilee'yle karşılaştık," dedi Dora, kulübenin etrafına ilgiyle göz gezdirirken. "Onun itüzümü ilacı yanımda. Zambakları ona götürmek için daha sonra hep birlikte Blackthorn'u ziyaret etmemizi önerdi. Sizin için bir sakıncası olmayacağını düşündüm, Bayan Mercy?"

Mercy buna gülümsedi. "Memnuniyetle," dedi.

Dora, Abigail'in retikülünün içini karıştırdı. Bunu yaparken, küçük bir saman kol inatla serbest kaldı.

Mercy çantaya bakarak donakaldı. Lightless açık kapıya doğru geri çekildi, diğer iki sluagh da arkasına saklandı. Kara Felaket ortadan kayboldu, yerini aniden çivit rengi kuzgun aldı; kuş öfkeli bir tıslamayla pencereye doğru süzüldü.

Dora hasır kolun sahibine hafif bir sitem dolu bakış fırlattı... ve o da huysuzca bir kez daha retikülün içinde kayboldu.

Kulübedeki sluagh yavaşça bir kez daha gevşedi. Kara Felaket, retiküle doğru son bir şüpheli vıraklamayla pencereden aşağıya doğru tırmandı. Saman bebeğin onu ne kadar az korkuttuğunu kanıtlamak istercesine tüylerini kısa bir süre temizledikten sonra tekrar çivit rengi bir periye dönüştü.

"Aha," dedi Dora çantada aradığı şeyi bulduğunda. Retikülü sıkıca kapattı ve Mercy'ye bir şey uzattı, o da şaşkınlıkla baktı.

"Fasulye mi?" Mercy sordu.

"Öyle görünüyor," diye onayladı Dora. "Bay Jubilee, Abigail'in onu öğütmesini ve çayla birlikte almasını tavsiye etti. Böylece yolu yarılادık bile."

Lucy bu konuşma sırasında sabırsızlıkla ayak parmağına vurmaya başlamıştı. Yüzü gittikçe karardı ve sonunda patladı: "Yeterince bekledim! Tam da gelmem tavsiye edilen yerde, Longshadow'dayım. Resmi görüşmemi şimdi yapmak istiyorum."

Mercy gözlerini kırpıştırarak Lucy'ye baktı. "Sen ne?" diye sordu kuşkuyla.

Abigail parmaklarını alnına bastırdı. "Hiç mi dinlemiyordun Lucy?" diye sordu. "Mercy, Lord Longshadow'*dur*. Onunla onlarca kez konuştun."

Lucy gözlerini kıstı. "Resmi dilekçemi henüz vermedim," dedi. "Lord Longshadow'a durumumu anlatmak için bir şansım olacağına *dair söz aldım*."

Işıksız öyle sakin bir sabırla Lucy'ye baktı ki Abigail onun insan olamayacağını *anladı*. "Ama ben sana böyle bir söz vermedim," dedi ona. "Lord Longshadow'la *görüşebileceğini* ve davayı savunmak için bir şansın *olabileceğini* söyledim."

Lucy öfkeyle kollarını kavuşturdu. "*İma ettin-*"

"Oh Evet, I kesinlikle ima etti." Işıksız kabul etti hoş bir şekilde. "Ancak imalar bağlayıcı sözleşmeler değildir."

Mercy Lucy'ye kısaca, "Oturup çayını içeceksin ve sessiz olacaksın," diye öğüt verdi. "Abigail sağ salim kurtulana kadar senden tek kelime duymayacağım."

Lucy hararetle ağzını açtı ama dudakları kırırdamasına rağmen ses çıkmadı. Şok içinde gözlerini kırıştırdı.

"Oh, güzel," diye iç geçirdi Kara Felaket. "Ben de tam dilini koparmak üzereydim."

Lucy dehşet dolu bir sesle ağzını tekrar kapattı.

Dora, Mercy ile birlikte tezgâhlardan birine yöneldi. İkisi garip fasulyeyi öğütürken sessiz tonlarda dostça sohbet ettiler. Elias, Hugh ve Abigail'in tam arasındaki masaya yerleşti ve onları açıkça yaraları olup olmadığı konusunda kontrol etti. Elbette hayalet oldukları için herhangi bir yaraları yoktu ama Abigail yine de bunu yapmasına izin verdi.

Sonunda Mercy toz fasulyeyi taze bir fincan çayla karıştırdı ve yatağa getirdi. Abigail boğazında tuhaf bir sıcaklık hissetti ve bunu garip, kireçli bir tat izledi. Yüzünü buruşturdu ve hemen önündeki çayla bu tadı gidermeye çalıştı... ama gerçek bedeninin dilindeki tadı gidermek için hiçbir şey yapmadı.

"İşe yarıyor mu?" Dora sordu.

Mercy başını Abigail'in bedenine doğru eğerek düşündü. "Sanırım öyle," dedi. "Daha önce ölümüne dakikalar kalmıştı ama artık saatler gibi görünmeye başladı. Oh! Artık hiç ölmüyor. Bunu tahmin etmeliydim. Söz konusu bitkiler olduğunda Blackthorn işini bilir."

Abigail rahatlayarak iç çekti. "Sanırım artık biraz lanetlendim," dedi. "Ölmek yerine bir yıl boyunca uyumaktan şikayet etmeyeceğim."

Mercy Abigail'e şaşkın bir bakış fırlattı. "Psh," dedi. "Bütün bir yıl boyunca hiç uyumayacaktın. Gerçek aşkın öpücüğü çoğu peri lanetini bozar-ve seni seven çok fazla insan var."

"Ah evet," dedi Dora. "Bunu neredeyse unutuyordum." Dora böyle söyleyerek eğildi ve dudaklarını Abigail'in alnında gezdirdi...

...ve Abigail uyandı.

Abigail gözlerini birkaç kez kırptırdı, gözlerinin karardığını hissetti. Başı hâlâ ağrıyordu ve dilinin tadı hâlâ tebeşirle kaplanmış gibiydi... ama o korkunç titreme ve mide bulantısı tamamen geçmişti.

Mercy Abigail'e yataktan kalkması için elini uzattı. Abigail minnetle kabul etti ve kendini ayağa sürükledi.

"Ne kadar rahatladım," dedi Dora. Sesi her zamanki gibi düz ve tonsuz olsa da Abigail onun bunu kastettiğini biliyordu.

"Seni ben de öperdim, biliyorsun," dedi Mercy Abigail'e ciddiyetle, "ama ben Black'ten daha güçlüyüm ve onun her lanetini bozabilirim, yani bu pek bir şey ifade etmez."

Kara Felaket alay etti ve kollarını kavuşturdu. "*Yapamazdın*," dedi. "Belli ki denemekten çok korkuyordun, bu yüzden onun yerine hile yaptın."

Lucy elini sertçe masaya vurdu. Yüzü şimdi hayal kırıklığından kıpkırmızı olmuştu.

Mercy başını salladı. "Her ne kadar can sıkıcı olsa da," diye gözlemledi, "Bayan Kendall bana hatırlattı..."

Mercy çamaşırcı önlüğünün cebine uzandı. Elini tekrar çıkardığında, avucunun çukurunda küçük gümüş bir elma duruyordu. Longshadow'un alacakaranlığı, pembe ve mavinin değişen tonlarında yüzeyinde parılıyordu. Abigail bir süre konuşmadan elmaya baktı.

"Bu hayatın gözbebeği," dedi Mercy. "Ben sözünün eri bir kadını. Beni hâlâ bağlayan yasakların sona ermesi karşılığında bunu şimdi takas edeceğim."

Elias onu dikkatli ve kapalı bir ifadeyle izledi. Abigail onun henüz çayına dokunmadığını fark etti.

"Bunca zaman sonra," dedi usulca, "sana güvenmekten nefret ediyorum. Bana bunu yapmam için pek bir neden vermedin."

Mercy gözlerini ondan kaçırdı. "Biliyorum," dedi. "Ve ben... bunun için gerçekten üzgünüm. Daha önce hiç anlamadığım şeyler vardı - senin de bulmak için peri dünyasını terk ettiğin şeyler." Tereddüt etti. "Ama binlerce kayıp ruhu Öteki Taraf'a götürdüm. Hepsinin hikâyesini dinledim ve tüm ödemelerini kabul ettim. Ve sanırım... çamaşırcı olmak, arkadaşlarımı kaybetmek ve gücümü kaybetmek, insan olmakla ilgili son önemli parçaları öğrenmek için ihtiyacım olan şeylerdi. Lord Sorcier, gücümü benden alarak bana bir hediye verdiniz, bunu yapmak isterseniz de istemeseniz de. Şimdi bunun karşılığında ben de size aynı derecede paha biçilmez bir şey vermeliyim."

Elias konuşurken Mercy'nin yüzünü izledi. Kendi neredeyse yaşlanmamış yüz hatları çok az şey ele veriyordu. Ama sonunda Abigail ve Hugh'ya baktı.

Abigail başını eğdi. "Mercy'yi çok severim," dedi usulca. "Tüylerini ona geri vermek isterdim."

Hugh da salladı, ama tavırlarında o eski bıkkınlık geri gelmişti. Abigail, Hugh'nun yine, ne kadar yakın görünürse görünsün, hayatta bir şans daha elde etmesinin ne kadar imkânsız olduğunu düşündüğünü biliyordu.

Elias yavaşça ceketinin içine uzanarak üç uzun siyah tüy çıkardı.

"O halde sizi yasaklarınızdan kurtaracağım Lord Longshadow," dedi, "yaşam elması karşılığında."

Kırmızımsı altın rengi bir alev Elias'ın elindeki tüylerin üzerinde titreyerek kenarlarını yaladı. Tüyler yavaşça solup ince beyaz bir küle dönüştü ve yere doğru sürüklendi.

Mercy gözle görülür bir rahatlamayla iç çekti. Elias gözlerini kapadı ve Abigail, büyü nühayet ona geri döndüğünde benzer bir duygunun tavrılarına yansıdığını gördü.

Mercy gümüş elmayı Elias'a uzattı... ama Elias gözlerini açtığında başını yavaşça salladı. "Bu Hugh'a gidiyor," dedi Elias sessizce. "Hepimiz hemfikiriz."

Mercy elmayı Hugh'a uzatmak için döndü. Hugh, Lucy'ye endişeli bir bakış atarak elmayı titreyerek aldı ve Abigail, Hugh'un elmayı onun yerine kendisine vermeyi vaat ettiğini çok geç hatırladı.

"Hayır," dedi Abigail kısaca. "Sakın *buna cüret* etme, Hugh. O elma senin."

"Biliyorum," dedi Hugh o tanıdık, yorgun ses tonuyla. Omuzlarını çökertti. "Bu benim. Lucy'ye vereceğim, böylece annesiyle birlikte daha fazla üzülmek zorunda kalmayacaklar."

Bunun üzerine Dora uyumsuz gözlerini Hugh'ya çevirdi.

"Oh," dedi Dora usulca. "Ah canım. Anne olmaya o kadar uygun değilim ki." Hugh'yu düşünürken gözlerinde uzak bir keder vardı. "Üzülmediğimi mi sanıyordun, Hugh? Şimdiye kadar göstermediysem çok özür dilerim. Normal bir anne gibi ağlamakta çok zorlanıyorum."

Hugh annesine birdenbire öfkeli bir bakış fırlattı. "Ne?" dedi. "Hayır, ben... tabii ki hayır anne. Sen her zaman harikaydın. Ve ben... şey, üzgün olduğunu biliyorum ama en azından bazen beni *görebiliyorsun*. Sadece Lucy'nin annesi onu bir daha göremeyecek. Bu haksızlık gibi görünmüyor mu?"

Elias gözlerini kaçırdı. "Ben de seni düzenli olarak görmek isterdim, Hugh," dedi acılı bir ses tonuyla. "Sen de diğer çocuklar gibi bizimle birlikte büyümeyi hak ediyorsun."

Hugh kararsızca bocaladı ve Abigail ilk başta ailelerinin onu ikna ettiğine dair umutlandı. Ama bir süre sonra Hugh derin bir nefes aldı ve

çenesini dikleştirdi ve şöyle dedi: "Hepiniz bana seçimlerimi yapma hakkım olduğunu söylediniz. Bunu kastetmediniz mi?"

Abigail parmaklarını avuçlarının içinde sıkı. Buna söyleyebileceği çok az şey olduğunu düşündü. Elbette söylemek *istediği* çok şey vardı: Lucy'nin Hugh'nun iyiliğini ona karşı kullandığını; Lucy'ye fırsat verilse yüz yıl geçse bile onun için aynı şeyi yapmayacağını. Ama Abigail bunların hiçbirinin Hugh'yu etkilemeyeceğini iliklerine kadar biliyordu. Kararını vermişti, ne kadar korkunç olsa da.

Lucy hâlâ konuşamıyordu ama Abigail'e sessiz bir zafer ifadesiyle baktı. Abigail, Lucy'nin yüzünde hiç minnettarlık olmadığını düşündü; ama gözleri kinle ve istediğini elde etmiş olmaktan duyduğu derin memnuniyetle parlıyordu.

Hugh elmayı Lucy'ye uzattı, da almak için uzandı...

...ama ona dokunduğunda, soğuk bir gölge titreşimi oldu.

Lucy sessiz bir çığlıkla elmayı bıraktı ve ellerini göğsünde kavradı. Hayalet gibi parmak uçlarının kenarları donma yüzünden maviye dönmüştü.

Abigail Mercy'ye doğru baktı. Dudaklarında soğuk, insanlık dışı bir gülümseme belirmişti.

"Bayan Lucy Kendall," dedi Mercy yumuşak bir sesle, "benimle görüştünüz, hatta birkaç kez görüştünüz. Ama o zaman beni çamaşırcı sandınız ve ona göre davrandınız. Hayatında hiç peri masalı okumuş olsaydın, daha iyi anlayabilirdin." Gece yarısı Mercy'nin gözlerinde toplandı ve bir an için kulübedeki alacakaranlık akşama döndü. "Sen fark etmemiş olsan da ben senin hakkında hükmümü verdim. Lord Longshadow'un seni hayata geri getirmeyeceğini söyledim. Yalan söyleyemeyeceğime göre, o elmayı almana da izin veremem."

Hugh öfkeli bakışlarını Mercy'ye çevirdi. "Kendi seçimlerimi yapmama izin vereceğini söylemiştin!" diye onu suçladı. "Neden burnunu bu işe sokuyorsun?"

Mercy'nin solgun yüzü Hugh'ya bakarken sakın ve korkunçtu. "Sen seçimini yaptın, Hugh Wilder," dedi nazıkçe. "Ama Lucy de kendi seçimini yaptı. Ve şimdi bunların sonuçlarına katlanmak zorunda."

Hugh çaresizce Mercy'ye baktı. Onun hemen arkasında, Lucy bir kez daha yerdeki elmaya doğru hamle yaptı, sanki yeni bir deneme ilkinden farklı sonuçlanabilirmiş gibi. Ama ne kadar denerse denesin elmayı bir türlü kavrayamıyordu. Gölgelele kollarına kadar ilerledi ve arkalarında acı veren mavi yaralar bıraktı.

Sonunda acı çeken ve yenik düşen Lucy yere oturdu ve ağladı.

Hugh, Lucy'nin gözyaşlarını izlerken yüzünde kalbi kırılmış bir ifade belirdi. Ama Mercy'nin yüz ifadesi hiç değişmemişti.

Mercy ona, "Bu da bir sonuçtur, Bayan Kendall," diye öğüt verdi. "Keşke bir gün sonuçların *nasıl işlediğini* öğreneceğini söyleyebilseydim. Ama öğreneceğinden emin değilim, sana öğretecek zamanım da yok."

Mercy eğilip gümüş elmayı geri aldı ve uzun, narin parmaklarıyla fırçaladı.

Bir kez daha Hugh'ya uzattı.

Hugh elmayı kayıtsızca aldı. Bir süre sonra içini çekti ve elmayı cebine soktu.

"Onu yemeyeceğim," dedi Hugh inatla. "Bunu hiçbir şey için yapmıyorsun." "Bunu kendi nedenlerim için yapıyorum," diye düzelitti Mercy onu. "Ya ye ya da

Hayır. Sizinle işim bitti - çay hariç tabii." Ve bununla birlikte,

Mercy Midnight hepsine yeni bir fincan doldurdu.

EPİLOG

A Bigail, *tonlar* arasındaki itibarını sormaya gerek duymadan biliyordu. yırtık pırtıktı - daha doğrusu, eskisinden daha da yırtık pırtıktı daha önce de olmuştu. Abigail'in kara büyücüyü yakalamak için hayatını tehlikeye atmış olması, annesinin büyük boy elbisesini giyerek ve bir partinin ortasında küçük bir saman bebeğin peşinden koşarak işlediği suçlar düşünüldüğünde pek de önemli değildi.

Ancak bu yıpranmış itibar Abigail'i zerre kadar rahatsız etmemişti: çünkü peri dünyasında kendine *oldukça iyi* bir ün kazanmıştı. Her şekil, boyut ve unvandaki periler, Lord Sorcier'in kızının ondan bile daha güçlü bir büyücü olduğunu fısıldamaya başlamışlardı; üstelik onun çok daha kibar olduğunu söylüyorlardı. Abigail perileri bu düşünceden vazgeçirmek için çok az şey yaptı, çünkü sözlerini çok dikkatli bir şekilde izlemeye devam etti - ve çoğu zaman açıkça yalan söyledi - öyle ki gittiği her yerde tehlikeli tanıdıklardan yeni arkadaşlar edildi. Elbette Abigail çoğu zaman, Leydi Sorcière'e kazık atmayı düşünen diğer perilere ters ters bakma alışkanlığı olan en iyi arkadaşı ve sevgilisi Bayan Geceyarısı ile seyahat ederdi.

Abigail ailesini görmek için ara sıra İngiltere'ye dönüyordu. Abigail, Vanessa teyzesinin yardım çaylarına hiçbir zaman tam olarak ısınamasa da, onlara katılmayı da ihmal etmedi - Abigail'in kendisi daha iyi bir dünya hayal etmekte zorlansa da, varlığını hayal *edebilenlere* ödünç vermekten her zaman minnettardı.

Ve belki de Abigail'in sonunda bu hayır çaylarından birine gittiğinde, Vanessa Teyze'nin sağ tarafında siyah giysili Leydi Pinckney'in sakin bir şekilde aycıları sipariş vermeye çağırdığını ve dedikoduları için onları azarladığını bilmek sizi şaşırtacaktır. Abigail ve Leydi Pinckney hiçbir zaman iyi geçinmeyi öğrenememiş olsalar da, Abigail yine de bazı insanların azıcık da olsa değişebileceğini bilmenin garip bir şekilde güven verici olduğunu düşünüyordu.

Ne yazık ki Bayan Lucy Kendall hiç değişmedi. Aksine, Longshadow'daki gümüş ağacın altında inatla oturup başka bir elmanın büyümesini oyalanmaya devam etti. Mercy ziyarete geldiğinde Abigail'e sık sık Lucy'nin bir gün mutlaka kök salacağını ve kendisinin de bir ağaca dönüşeceğini söylüyordu. Ama bir gün Abigail, Mercy'nin kulübesinin penceresinden dışarı baktığında Lucy'nin artık ağacın dibinde oturmadığını gördü. Belki de Mercy'nin tahmin ettiği gibi, Lucy sonunda ağacın içinde ve onun bir parçası haline gelmişti... ya da daha büyük olasılıkla, diye düşündü Abigail, Lucy bu kadar görmezden gelinmenin dayanılmaz olduğuna karar vermiş ve kendisine ilgi gösterecek başka insanların peşinden Öteki Taraf'a geçmişti.

Hugh Wilder, Hollowvale'deki diğer çocuklardan birine vermek niyetiyle hayat elmasını sakladı. Ancak Hugh, anne ve babasının üzüntüsüne katlanmayı başarmış olsa da, Öteki Annesi'nin onun hayata geri dönmeyeceğini duyduğunda döktüğü vahşi gözyaşlarına dayanamadı. Böylece, birçok zorlu tartışmadan sonra, Hugh Wilder son korkusundan ve belirsizliğinden de vazgeçti ve sonunda kendisine verilen gümüş elmayı yedi.

Hugh Wilder, etrafı diğer çocuklarla çevrili, sevgi dolu bir evde, harika şefkatli ebeveynlerle büyüdü. Hugh hayatının ilk birkaç haftasında birkaç parti tart pişirdi. Bunların çoğunu, oradaki diğer çocuklara dağıtmak üzere çalışma evlerine götürdü. Ancak bu ziyaretlerden birinde Hugh tesadüfen Bay Albert Lowe adında hayırsever bir doktorla tanıştı ve Hugh tart pişirme hayalinden vazgeçebileceğini hiç düşünmemiş olsa da, kısa süre sonra bu iyi kalpli doktorun yanında ıraklık yapmak istedi.

Doktor. Yıllar sonra Bay Hugh Wilder kendisi de bir doktor oldu. O günden sonra çok fazla tart pişirmedi ama birçok çürüğü iyileştirdi ve aksi takdirde asla kurtarılamayacak olan birkaç hayatı kurtardı.

Abigail Wilder'a gelince: Karanlık gecenin iddia ettiğinden bağımsız olarak, o hiç ölmedi. Aksine, Abigail hala hem peri hem de ölümlü dünyasında dolaşıyor ve büyüsünü kullanarak hem büyük hem de küçük adaletsizliklerle savaşıyor. Ve arkasında, ölüm her zaman onu takip edecektir: çünkü Abigail, yanından asla ayrılmayacak olan Mercy Midnight'ın sevgi dolu gölgesinde yürümektedir.

SON

Okuduğunuz için teşekkürler *Longshadow*! Regency Faerie Tales şimdilik sona erdi - ancak *Echoes of the Imperium*'un 2022'de piyasaya sürülmesiyle

Demir Gül Masalları yakında başlayacak.

Ayrıca *The Lord Sorcier*-a'ya ücretsiz erişmek için okumaya devam edebilirsiniz,

Elias Wilder'ın nasıl Lord Sorcier olduğunu anlatan özel bir roman.

Eğer *Longshadow*'u beğendiyseniz, bir yorum bırakırsanız çok memnun olurum.

Söz veriyorum, hepsini okudum.

OceanofPDF.com

SON SÖZ

Ölümünden hoşlanmıyorum. Bu kelimeleri yazmak zorunda olduğum için bile kendimi garip hissediyorum, ama görünüşe göre öyleyim. Nedense etrafımız ölümü romantikleştiren ve ölümü kabullenmeyi reddeden insanların dünyaya bir tür ahlaki kötülük yaptığını ima eden hikayelerle çevrili.

Açıkçası, ölümü kabullenmenin bir erdem olduğunu düşünmüyorum. Aksine, bunun basit bir seçim olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden, eğer ölüm hakkında bir peri masalı yazacaksam, o zaman *gerçekten* fantastik bir hikaye yazmak istediğime karar verdim - yaşamı, inatçılığı ve imkansızı başarma girişimlerini yücelten bir hikaye. Mercy Midnight şeklindeki ölüm, kötü bir karakter değildi... ama insanların istedikleri takdirde acı sona kadar savaşılabileceklerini öğrenmesi gerekiyordu.

Bu da beni Hays Kodu olarak bilinen küçük bir tarihi dipnota getiriyor.

Uzun bir süre boyunca Amerikan sinemasının queer karakterlerle ilgili gayriresmi bir kuralı vardı: Ekranda olmalarına izin veriliyordu, ancak eninde sonunda hikaye tarafından bir şekilde cezalandırılmaları şartıyla. Queer karakterlerin sonsuza dek mutlu yaşamalarına izin verilmiyordu; en azından trajik bir şekilde ölmeleri. Bugün çoğu insana sorsanız, Hays Kodu'nun ne olduğunu bilmezler; ancak medyamızın yüzeyinin altında, hatta başka türlü mükemmel temsil edilen hikayeler.

Korkunç ve son bir ölümle ölmesi gerektiğini düşündüğüm bir şey varsa, o da kesinlikle Hays Yasası'dır. Ve böylece, sevgili okuyucular, çoğu peri masalı örtmeceli bir tür apotheosis ölümüyle sona ererken ("onlar

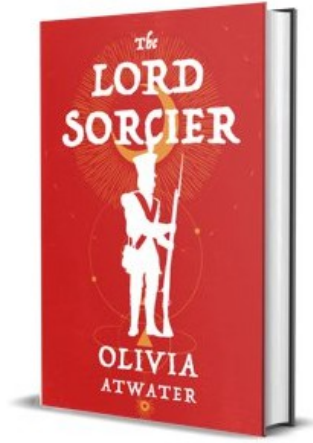
ve bir daha asla görülmediler") ya da efsaneye yolculuk ("sonsuz dek İngiltere'deki her sendikalaşma çabasının bir parçası oldular"), Abigail Wilder'ın sonraki yolculuklarının bir örtmece *olmadığından* emin olabilirsiniz. Aksine, Abigail kelimenin tam anlamıyla inatçı, ölümsüz bir lezbiyendir ve transseksüel peri kız arkadaşıyla birlikte, Hays Yasası'na mükemmel bir şekilde meydan okuyarak sonsuz dek mutlu yaşayacaklardır.

Her zaman olduğu gibi, bu kitaptaki yardımları için teşekkürü hak eden pek çok kişi var. Eşim Bay Atwater'a sonsuz teşekkürler; onun yardımı olmasaydı bu kitap kesinlikle var olmazdı ve ayrıca en az bir kelime oyunu daha eksik olurdu. **Dr. Heather Rose Jones**'a queer Regency tarihinin ayrıntılı dökümü için teşekkür ederim. Alfa okuyucularım **Laura Elizabeth** ve **Julie Golick**'e bitmek bilmeyen cesaretlendirmeleri için teşekkür ederim. **Cullen McHael**'e günün tuhaf saatlerinde İngiliz folkloruyla ilgili en tuhaf soruları yönelttiği için özel olarak teşekkür ederim. Lamplighter's Guild'den yazar arkadaşlarım **Jacquelyn Benson**, **Rosalie Oaks** ve **Suzannah Rowntree**'ye destekleri ve önerileri için teşekkür ederim. Ve tabii ki, **Tamlin Thomas**'a da tarihi tespitleri için ve bu kitabın hakkını verebileceğime inandığı için çok teşekkürler; bu kitap pek çok kişi için ama aslında öncelikle sizin için.

OceanofPDF.com

ATWATER SKANDALI SAYFALARI

SKANDAL VE KARGAŞA!

Daha fazla fantastik Naiplik dedikodusu mu arıyorsunuz?

[Atwater Skandal Sayfaları](#)'na katılarak yazı güncellemelerini, tarihi gerçekleri ve *Lord Sorcier* adlı özel romanı edinin.

Skandal Sayfaları aboneleri her şeyden haberdar olsun! Bir sonraki kitabın bölüm önizlemelerine herkesten önce erişin!

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Olivia Atwater, biraz hiciv içeren tuhaf tarihi fanteziler yazıyor. Fantastik, nesir ilhamı veren kocası ve iki kedisiyle Montreal, Quebec'te yaşıyor. İkinci sınıftaki tarih öğretmenine bir gün tarihle çalışmak istediğini söylediğinde, her iki tarafın da aklındaki şeyin bu olmadığından oldukça emin. Çeşitli zamanlarda tarihi yeniden canlandırmış, metafizik malzeme satan bir dükkânda profesyonel cadı, web geliştiricisi ve otomat tamircisi olmuştur.

Daha fazla Regency peri hikayesi ister misiniz? [Atwater Skandalı Sayfaları](#)'nda yazı güncellemeleri ve düzgün tarihi gerçekler gönderiyorum. Aboneler ayrıca her kitaptan bölümlere herkesten önce erken erişim hakkına sahip oluyor! <https://oliviaatwater.com>

info@oliviaatwater.com

OceanofPDF.com

AYRICA OLIVIA ATWATER REGENCY

PERİ MASALLARI

Yarım Ruh

On Bin Dikiş Uzun Gölge

DEMİR GÜLÜN HİKAYELERİ

Imperium'un Yankıları (Yakında - 2022)

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.